
Dr Horst Mjuler

ZAŠTO SE RAZBOLJEVAMO?

Beograd
2026.

© 2024 Dr Horst Mjuler
Veb-sajt: www.youtube.com/@LawofLife
www.youtube.com/@TheBibleSchool

Naziv originala:
Dr. Horst Müller
Warum werden wir krank?

Prevod:
Oporavak u Prirodi

Dizajn korice:
Aleksandar Popovski

Grafička obrada:
Vladart Studio
Novi Sad

Izdavač:
Oporavak u Prirodi

Štampa:
Euro-Dream
Nova Pazova

Poručivanje:
oporavakuprirodi@gmail.com
381 61 670 5361

Tiraž:
500

Sadržaj

Predgovor	7
1. Moj put ka razumevanju čoveka	9
2. Istina leži u zakonima prirode	13
3. Osnovne čovekove potrebe	19
4. Odakle dolaze misli?	25
5. Čovekov duh – Mi smo više od obične materije	29
6. Duša – spoj tela i uma	37
7. Kako nastaje bolest?	43
8. Laž koja nas stalno prati	49
9. Samospoznaja kao prvi i najteži korak ka istini	55
10. Podsvest – Naša mera za dobitak i gubitak	61
11. Tvorac ili stvorenje – Čovekov pravi identitet	67
12. Ko snosi gubitak?	77
13. Pogled u prirodu – kakvu ulogu imaju klice u bolesti?	83
14. Čovekova zavisnost od izvora ljubavi	87
15. Nasleđe i vaspitanje – Od čega su naša deca zavisna?	95
16. Novi život – jedino rešenje za čovekov problem	101
17. Stvaranje novog života sa novim identitetom	107
18. Oslobođenje čoveka od urođene potrebe	113
19. Šta donosi novi život?	119

Predgovor

Dragi čitaocē, u rukama držite knjigu koja je zasnovana na 20 godina proučavanja ljudskog bića. Nastala je iz moje potrebe kao lekara, da dođem do suštine razvoja bolesti. Svoja saznanja sam sticao u neposrednom susretu s pacijentima, kroz hiljade i hiljade razgovora, a ne iz tuđih opisa. Nisam otkrio samo opšti uzrok bolesti, već i dublje razloge težnje ka moći, agresivnosti, staha, i unutrašnje prinude-kao poriva ka samouništenju, koji izviru iz same srži ljudskog bića.

Shvatanje onoga što nesvesno određuje naše misli i postupke, takođe ukazuje na put ka rešenju, tj. ŠTA treba promeniti da bi bolest, prisila i sukobi prestali. Shvatio sam da mi, ljudi, uvek imamo samo jedan te isti fundamentalni sukob u svojoj podsvesti, iz kojeg potiču svi drugi očigledni problemi. To znači da nam je takođe potrebno samo jedno rešenje da bismo se oslobodili svih naših problema, uključujući i postizanje trajnog izlečenja od naših bolesti. NAČIN na koji rešenje treba primeniti proizilazi iz razumevanja načina na koji ljudska priroda funkcioniše.

Nadam se da ćete uživati u čitanju ove knjige - i želim vam da imate snage i hrabrosti da se oslobodite uzroka svog bola i patnje.

Dr Horst Mjuler

1.

Moj put ka razumevanju čoveka

O dakle dolazi bolest? To je pitanje koje sebi postavlja svaki pacijent koga muče tegobe. Tokom studija medicine u Frajburgu i tokom specijalističke obuke, stekao sam široko stručno znanje, kako iz literature, tako i od iskusnih lekara, i zbog toga sam mislio da znam odgovor na to pitanje. Međutim, vrlo brzo sam naišao na pacijenta za čiji problem nisam imao zadovoljavajuće rešenje.

SLUČAJ 1:

Moj pacijent je bio stariji gospodin sa tegobom koja ga je već neko vreme mučila. Uši su mu stalno bile „zapušene“. Došao je kod mene da se reši tog tereta. Bilo mi je lako da postavim dijagnozu. U pitanju je bio funkcionalni poremećaj ventilacije srednjeg *uha*, odnosno Eustahijeve tube, koja povezuje ždrelo i srednje uho. Prema konvencionalnoj medicini, uzrok je nedovoljna količina tečnosti u pacijentovom krvotoku. Stoga sam mu savetovao da pije više tečnosti verujući da sam mu na taj način pomogao.

Međutim, pacijent se vratio nekoliko nedelja kasnije: „Doktore, ja sada verovatno pijem i tri litra vode dnevno, ali su mi uši i dalje zapušene.“ Kao lekar, mogao sam da mu savetujem da pije još više tečnosti. Takođe sam mogao da se pozovem na

pacijentove godine i da objasnim njegovu bolest kao uobičajeni simptom starosti. Ali, da li bih pronašao pravi uzrok bolesti?

Sa svojim specijalističkim znanjem, mogao sam da imenujem simptome i da postavim dijagnoze, ali nisam znao odgovor na pitanje zašto je moj pacijent bolestan. Međutim, kao lekar, želeo sam da budem u stanju da sa čistom savešću kažem šta je uzrok bolesti mojih pacijenata, kako bih mogao trajno da rešim pitanje njihovih simptoma. Nisam više želeo da ostavljam svoje pacijente same sa njihovim pitanjima, želeo sam da im dam odgovore koje i sam mogu da razumem.

Moje ime je dr Horst Mjuler . Radim već 20 godina kao specijalista za uho, grlo i nos (ORL) u Vajnhajmu . Važno mi je da dođem do uzroka bolesti, jer sâmo lečenje simptoma nije dovoljno. Evo jednog jednostavnog primera: uzrok buđi u kući se može objasniti, jer buđ nastaje usled vlage. Ako specijalista samo preporuči sredstvo za uklanjanje buđi da bi se rešila situacija, ali ne eliminiše i uzrok, to ne bi bilo prihvatljivo. To je zato što sredstvo za uklanjanje buđi ne bi eliminisalo vlagu. Sredstva za uklanjanje vlage iz vazduha takođe ne bi predstavljala rešenje, već samo simptomatski tretman, sve dok se uzrok vlage ne eliminiše. Tek kada se uzrok vlage identifikuje i eliminiše, zaista se suzbija rast buđi.

U mnogim profesijama, specijalisti su stručnjaci u svojoj oblasti. Automehaničar poznaje svaki deo vozila. Arhitekta je upoznat sa svojstvima upotrebljenih građevinskih materijala. Ali lekar često ne poznaje dobro osobu koju leči i zbog toga ne može da dopre do uzroka bolesti. Nažalost, u većini slučajeva medicina nije u stanju da objasni uzrok pacijentove bolesti, jednostavno zato što je taj uzrok nepoznat. Ovaj nedostatak znanja je posledica činjenice da se ljudsko biće i suviše retko u medicini posmatra kao kompletno biće.

U lekarskoj ordinaciji, našao sam se suočen sa osobom kao celinom. „Nos“ ili „uho“ odjednom su postali osoba koja postavlja pitanja. Tokom obuke sam bio dobro obučen da prepoznam simptome i bio sam u stanju da pregledam 70 pacijenata u roku od pet sati. Da mi se prvi

pacijent vratio nakon što sam pregledao ostalih 69 slučajeva, ne bih ga prepoznao kao osobu, ali bih po njegovom nosu primetio da sam ga već jednom danas video. Ova situacija sa pitanjima bez odgovora me je deprimirala jer, figurativno rečeno, nisam želeo da prodajem lekove protiv buđi, a da ne znam zbog čega zid postaje vlažan.

Da bih pronikao u uzrok bolesti, nisam tragaو po knjigama ili internetu, već sam pitao same pacijente. Pošto razgovor sa 70 pacijenata za 5 sati ipak ostavlja premalo vremena, postalo je neophodno da svojim pacijentima posvetim više vremena kako bih ih saslušao.

Prvi korak mi je bio da napravim hronološku anamnezu mojih pacijenata. Zabeležio sam sve veće i manje tegobe i bolesti, uključujući operacije i porođaje.

Uzimanje medicinske anamneze je uobičajena procedura u medicini. Ako zaista želite da upoznate pacijenta, potrebno vam je vreme za to. I danas obavljam ove razgovore prilikom prijema i neki pacijenti su iznenađeni što moraju da odgovore na toliko pitanja kod specijaliste ORL. Ja im onda objašnjavam da mi je potrebna celokupna slika pacijenta i da ne gledam samo na jedan simptom sa kojim oni žele da me upoznaju. Potrebno je da poznajem osobu u celini, sa svim njenim bolestima.

Kao protivtežu bolestima i medicinskim zahvatima, uporedo sam posmatrao životnu priču pacijenata. Pri tome su naročito presudni najbliži odnosi, kao i događaji koje je osoba proživela. Na misaonom nivou oni predstavljaju ono najvažnije za čoveka. Zato sam beležio odnose sa roditeljima, odnose roditelja međusobno, sa bračnim partnerom, decom itd. Tome sam dodao događaje poput venčanja, razvoda, smrti bliskih članova porodice, profesionalne situacije, većih promena kao što su promena posla i selidbe. Od značaja su i prelomni životni događaji, poput teških trauma, na primer iskustava nasilja ili zlostavljanja. Sve te tačke upoređivao sam na vremenskoj osi sa telesnim tegobama.

Nakon upoređivanja ovih podataka, shvatio sam da je „istorija mentalnih iskustava“ najviše odgovarala simptomima mojih pacijenata. To je bio slučaj i sa pacijentom sa zapušanim ušima. Nisu fizički uticaji izazvali njegove tegobe i disfunkcije. Shvatio sam da mora postojati

direktna veza između onoga što je određena osoba doživela i njenih fizičkih tegoba.

TELESNA ANAMNEZA

Spisak fizičkih tegoba

Glavobolja datira od...

Napetost u vratu datira od...

Zujanje u kojem uhu datira od...

Vrtoglavice datiraju od...

Hirurške intervencije

Krajnici, slepo crevo, žučna kesa

Kada su bile izvršene ove intervencije?

Porodjaji i broj dece

Spontani pobačaji itd.

PACIJENT

VREME

DOBA ŽIVOTA

DUHOVNA ANAMNEZA

Međusobni odnosi

Odnosi između roditelja

Odnosi sa majkom

Odnosi sa ocem, supružnikom, decom

Događaji

Stupanje u brak, razvod, smrt rođaka...

Kada su se ove stvari dogodile?

Posao i profesionalna situacija

Zanimanje, nezaposlenost...

Vanredni događaji, traume itd.

Dakle, da li je neka misao bila ta koja je izazvala zapušeno uho, a ne nedostatak tečnosti? Da bih to saznao, morao sam da istražim nešto što se često samo marginalno ispituje u konvencionalnoj medicini: ljudsku misao, ili bolje rečeno, misli i njihovu ulogu kod ljudi.

Stoga sam morao da se zapitam: Šta su misli? Odakle one dolaze? I što je još važnije, gde počinju? Na kraju krajeva, misli moraju odnekud doći i imati početak.

Nakon mnogih medicinskih anamneza i životnih priča mojih pacijenata - sada ih ima na desetine hiljada - shvatio sam šta je uzrok ljudskih bolesti.

2.

Istina leži u zakonima prirode

Želeo sam da svoju potragu za poreklom bolesti zasnujem na nečemu što je apsolutno pouzdano i što se ne može poreći. Za ovo mi je bio potreban jasan kriterijum. Generalno, postoje dve vrste informacija koje su ljudi u stanju da opaze.

1. S jedne strane, postoje informacije koje su same po sebi razumljive. One se same dokazuju i stoga ne zahtevaju tumačenje. Takve informacije uključuju objekte, strukture, funkcije i sredstva. Na primer, pojava da se voda zamrzava je nedvosmislena i sama po sebi razumljiva. Zakoni prirode se sami dokazuju. Sve ove objektivne informacije se uče jer su istinite. Ne moraju se posebno proveravati.
2. Postoje i informacije koje treba protumačiti. To se odnosi na slike, reči, gestove i radnje. Kada, na primer, čitam neku knjigu ili studiju, ili pravim zapažanja, te informacije omogućavaju različita tumačenja. Stoga su tumačenja neophodna da bi se utvrdilo da li su izjave istinite i da li zadovoljavaju potrebu pojedinca za istinom. Ljudi veruju u informacije i prihvataju ih samo ako se one smatraju istinitim. Informacije koje se smatraju netačnim, ne prihvataju se. One se uzimaju u obzir, ali se ne preduzimaju mere na osnovu njih.

Istina se nalazi u osnovi postojanja svake osobe. Ljudi ne mogu - i to nije pitanje volje – da prihvate informacije za koje ne veruju da su istinite. Čovek može da prihvati laž samo ako je smatra istinom. Shodno tome, potreban mu je apsolutni, nepromenljivi, neprekidni standard za procenu informacija, da bi bio siguran u njih. Naravno, on može koristiti i promenljivi, pokretni standard, ali tada je njegov zaključak neizvestan i može ga dovesti u velike teškoće. Kasnije ću detaljno govoriti o procesu beleženja informacija.

Pre svega, imamo dve različite skale:

1. Objektivni standard: nešto nepromenljivo, što nije podložno promenama.

- a. Osnovni prirodni zakon uzroka i posledice, koji se ne može ukinuti ni u jednom trenutku ni pod kojim okolnostima.
- b. Sastav elementa, struktura, redosled komponenti u osnovnoj gradivnoj jedinici.
- c. Funkcija elementa je definisana od samog početka i odnosi se na tu jedinicu.
- d. Osnovne potrebe svakog elementa i živog bića ne mogu se promeniti i fiksne su od samog početka.

2. Subjektivni standard: nešto promenljivo što ne ostaje uvek konstantno.

- a. Jezik i gramatika se razlikuju u različitim kulturama.
- b. Stručnjaci, naučnici, mišljenja ovih prvih ili ovih drugih.
- c. Postojeće prethodno znanje za koje se već veruje da je tačno.

U odnosu na ljude, samo objektivni standard može se koristiti za pouzdano pronalaženje uzroka bolesti. Pošto su život i zdravlje objektivne stvari, to ne bi trebalo da bude promenljivi standard. Uostalom,

ako se prilikom gradnje kuće koriste fiksni, nepromenljivi standardi poput metara i kilograma, onda se tim pre koriste kada je u pitanju nešto mnogo važnije, naime, nečiji život.

Dakle, šta je to što sam uzeo kao osnovu za svoje studije? Uzeo sam osnovni zakon uzroka i posledice, znanje o ljudskom biću - strukturi, funkcijama, osnovnim potrebama. Moji zaključci u ovoj knjizi zasni-
vaju se na ovim nepromenljivim činjenicama.

„Osnovni zakon“ prirode

Univerzum je neshvatljivo veliki. Ipak, opažanjem pomoću naših čula, možemo da razumemo njegove osnovne principe. Pronašao sam vezu koju volim da zovem „osnovnim zakonom univerzuma“. Svi elementi u mikrokosmosu i makrokosmosu mogu funkcionisati samo po ovom zakonu. On se sastoji od dva jednostavna i lako razumljiva principa. On kaže da ništa ne postoji niti funkcioniše samo po sebi i da ništa nije stvoreno samo za sebe (za sopstvenu korist).

Leva strana slike opisuje neizbežnu, stalno prisutnu zavisnost od drugih stvari ili od ljudi. Kao jednostavan primer navodimo primer

tableta koji ne može da funkcioniše bez struje. Potrošena električna struja je stoga uzrok/jedan od uzroka njegovog funkcionisanja. Na desnoj strani se kaže da *Niko ne može ništa da uradi sam za sebe*, i predstavljen je efekat, koji se nikada ne odnosi na samo prenošenje (kanal). Tablet u primeru obavlja određenu uslugu, ali nije tu za sebe i ne može ništa da uradi za sebe.

Iz ova dva principa sledi da svaki element funkcioniše do najmanjeg nivoa kao kanal sa ulazom i izlazom. On mora da „uzme“ supstancu kao što je energija na ulazu, da je koristi i da je „vrati“ u nekom modifikovanom obliku na izlazu. Kanal ne sme da bude blokiran, inače je njegova funkcija poremećena ili prekinuta.

Ljudsko biće kao celina može se takođe veoma prikladno opisati kao kanal. Sastoji se od mnogih pojedinačnih elemenata, koji svaki zauzvrat funkcioniše kao manji kanal. Bolest je posledica i kao lekar moram da otkrijem gde leži uzrok. Prema osnovnom zakonu, nijedna posledica ne može nastati bez uzroka. Ovo je jednostavan, ali važan princip koji ne treba zanemariti.

Još jedan ključni aspekt Osnovnog zakona jeste da uzrok i posledica nikada ne mogu biti ista stvar. Uzrok i posledica se ne poklapaju. Sa mesta na kome je energija primljena, isti element je ne može preneti dalje. Razdvajanje uzroka i posledice se pokazuje činjenicom da su izlaz i ulaz kanala uvek na suprotnim tačkama, ili krajevima. Uzrok zbog toga ne može postati posledica. Nešto što uzrokuje bolest ne može biti sama bolest. Ako bi uzrok mogao da se poklopi sa posledicom, onda bi ono što uzrokuje bolest takođe mogla biti sama bolest. Međutim, to nije moguće.

Ono što ponekad dovodi do pogrešnog zaključka da uzrok može biti posledica, jeste previđanje činjenice da su kanali postavljeni jedan za drugim i da u zajedničkom sistemu jedan kanal zavisi od ispravnog funkcionisanja prethodnog kanala. Ako je jedan kanal blokiran, to utiče na ceo sistem. Ako jedan kanal, npr. želudac, može samo delimično da apsorbuje hranu, to utiče na sve naredne kanale u telu. Ako želudac može da apsorbuje samo malu količinu na ulazu, on prirodno propušta samo malu količinu na izlazu. Sada bi se moglo reći da je

smanjeno snabdevanje iz želuca uzrok ostalih nedostataka u telu. Ali onda ostaje pitanje zašto je želudac oštećen. Gde je početak procesa koji potom utiče na celo telo?

Još jedan primer kako se uzrok i posledica uvek razlikuju u kanalu je slučaj lanca domina. One su poredane jedna iza druge i kada se prva domina gurne, one padaju po redu. Prva domina preuzima energiju - uzrok - i prenosi je dalje, padajući preko - posledice. Ako je blizu druge domine, ova druga preuzima energiju i prenosi je dalje. Svaki kanal radi isto, uzima od prethodnog i daje je sledećem - i to bi moglo da se nastavi zauvek ako bi postojao beskonačan broj domina u nizu. Energija se ne gubi; ona se samo transformiše. Posmatrano kao jedan kanal, svaka domina „radi“ istu stvar, uzima i daje. Međutim, tamo gde uzima, ne vraća ništa, već daje negde drugde (sledećoj domini) i to je nepromenljivo. Dakle, uzrok leži tamo gde prva domina u lancu apsorbira energiju. Stoga mi je bilo veoma važno da prepoznam mesto u ljudskom biću gde se energija apsorbira i gde se aktivira prvi kanal.

Pošto je sve izgrađeno u osnovnoj formi kanala, logično je da sve u sistemu može funkcionisati samo u ciklusu. Ako pogledate naš Sunčev sistem, brzo postaje jasno da su svi elementi u ciklusu međusobno zavisni. Sunce, Mesec, Zemlja i planete su međusobno zavisni. Na Zemlji se međusobna zavisnost svih živih bića i elemenata može posmatrati u obliku ekosistema. Princip ciklusa je sveprisutan, na primer u vazduhu u obliku vetrova na velikim visinama, ili u strujama okeana.

Ono što je značajno kod ciklusa jeste to što se oni moraju završiti tamo gde su i počeli. Zanimljiv primer je kruženje vode u prirodi, koje počinje u moru i tamo se i završava. Na svom dugom putovanju kroz ovaj ciklus, voda je osnova za raznovrstan život ljudi, biljaka i životinja. Takođe imamo mnogo ciklusa u našim telima, npr. kruženje krvi, koje počinje u srcu i tamo se ponovo i završava.

Svaki kanal je funkcionalno dizajniran da prosledi sve što je apsorbirao. Šta bi se desilo kada bi želudac zadržao mali deo hrane za sebe? Umrli bismo, barem posle određenog vremena. Koliko kiseonika pluća zadržavaju za sebe tokom procesa disanja? Uopšte ga ne zadržavaju, jer se u zdravim plućima sav kiseonik prenosi u krv. Zakon i

ono što je po njemu stvoreno, ne dozvoljavaju ništa drugo. I ovo važi, kako uopšteno, tako i za pojedinačnu ćeliju. Priroda funkcioniše po jednostavnim, lepim i lako razumljivim principima koji se mogu prepoznati ako se dovoljno pažljivo pogleda.

3.

Osnovne čovekove potrebe

U prirodi možemo videti da su potrebna najmanje dva elementa da bi nešto funkcionisalo. Da bi seme proklijalo, prvo mu je potreban energetska impuls da bi se pokrenuo proces klijanja. Ono prima ovaj impuls iz reakcije proteina ako je prisutna odgovarajuća temperatura, dovoljna vlaga i dovoljno kiseonika i ako svetlosni uslovi ispunjavaju njegove specifične zahteve (svetlo klijanje/tamno klijanje). Ako su ovi uslovi ispunjeni, formiraju se enzimi koji aktiviraju uskladištene hranljive materije i pokreću energetska metabolizam i proces rasta.

Nešto slično se može videti i u ljudskoj ćeliji, koja predstavlja malu hemijsku fabriku. Ćelija funkcioniše kao kanal - kao i sve stvari u prirodi. Ona je tu da proizvede proizvod. Naravno, ona ne može sama ništa da proizvede. Ljudskoj ćeliji je potrebno odgovarajuće okruženje, tj. pritisak od oko 1 bara i temperatura blizu 37 ° Celzijusa. Ako je pritisak previsok, ćelija će biti oštećena, slično tome, temperatura može samo malo da varira. Ćeliji su potrebne sirovine, tj. hemikalije, da bi proizvela proizvod i potrebne informacije unutar ćelije. Ali da li su procesi za unos sirovina, tj. disanje, piće i jelo, dovoljni da bi se dobio proizvod? Ne, energija u obliku električne energije je takođe potrebna za pretvaranje sirovina.

Ljudskom telu u celini je takođe potrebna električna energija da bi funkcionisalo. Moždani talasi su od velikog značaja za to. Pored

toga, istovremeno mu je potrebna i energija u obliku hemije da bi ono održalo svoju funkciju.

Pa odakle onda dolazi elektricitet (električna energija) u ljudima? Konvencionalna medicina u ovom trenutku opisuje neku vrstu perpetuum mobile-a (mašine večnog kretanja). Prema konvencionalnoj medicini, moždana kora praktično sama generiše elektricitet koji joj je potreban. Ali, da li perpetuum mobile uopšte može postojati? Može li ljudski mozak uopšte funkcionisati kao neka vrsta perpetuum mobila? I može li onda mozak sam od sebe da stvara misli?

Kada sam kod svojih pacijenata upoređivao telesnu anamnezu sa njihovom životnom pričom, postalo je jasno da su misli presudne u životu čoveka. Pri tome mi je postalo jasno i oko čega se čovekove misli neprestano vrte i kakvu vrstu informacija obrađuju. Pogledajmo nekoliko primera kako bi to bilo jasnije.

SLUČAJ 2:

Pacijentkinja, stara oko 70 godina, imala je insulinsku pumpicu sa senzorom koji joj je merio glukozu u krvi svakih 20 minuta. Kada sam je pitao da li primećuje razliku u nivou šećera na osnovu događaja tokom dana, odgovorila je: „Kad god čujem da mi unuci dolaze u posetu, jako se obrađujem i šećer mi odmah počinje da pada dok se ne vrati u normalu.“

Koje potrebe zadovoljavaju unuci ove pacijentkinje? Njenu potrebu za hranom? Ne, ovde se sigurno radi o duhovnoj potrebi, o ljubavi, a ne o fizičkim potrebama. Važno je razumeti kako je ova informacija, koja je očigledno bila pozitivna za pacijentkinju, dovela do smanjenja nivoa šećera.

SLUČAJ 3:

Još jedna, mlađa pacijentkinja sa dijabetesom, takođe opremljena insulinskom pumpicom sa senzorom, imala je slično

iskustvo, samo na negativnoj strani. Tokom stresne situacije na sudu, nivo šećera joj je porastao, a uređaj je to prijavio. Nakon nekoliko jedinica insulina, šećer je nastavio da raste. Čak ni ponovljena primena insulina nije dovela do željenog smanjenja šećera u krvi. Tek kada je sudsko ročište završeno, nivo šećera kod ove pacijentkinje je pao - tada znatno ispod normalnog opsega zbog ponovljene primene insulina.

Kada bi čovek bio samo materija, kada njegove misli ne bi imale značaj za pravilno funkcionisanje tela, onda ovako nešto ne bi trebalo da se dešava.¹ Ali, telo jasno pokazuje o čemu čovek razmišlja.

SLUČAJ 4:

Na početku moje prakse, došao mi je na pregled čovek u ranim pedesetim godinama. Bio je krajnje ljut i pokazao mi je kesu punu lekova. „Doktore, već četiri meseca imam napade vrtoglavice i uzimam sve ove lekove, ali mi oni ne pomažu. Zašto imam ovu vrtoglavicu?“ Njegovi napadi vrtoglavice bili su veoma neobični: čovek je ceo dan naporno fizički radio sa motornom testerom - bez ikakvih problema. Ali kad god bi došao kući i seo, napadi vrtoglavice bi se ponavljali.

Četiri nedelje pre nego što su mu se pojavili simptomi, komšinica mu je otkrila tajne planove njegove tašte. Radilo se o njenoj kući, koju je pacijent raskošno renovirao jer je njegova žena trebalo jednoga dana da je nasledi. Ali u slučaju da tast umre prvi, taštinin sin iz prvog braka bi dobio kuću. Ova nepravda je jako uznemirila pacijenta. Ovaj sukob nije bio rešen i ogledao se u njegovoj fizičkoj reakciji - svakoga dana kada bi došao kući. Čovek je razvio bolest bez fizičkog kvara. Po savetu lekara, pokušao je da otkloni simptome lekovima, odnosno hemikalijama. Ali kako je uzrok bio negde drugde, lekovi nisu mogli da pruže trajno izlečenje.

Hajde sada da detaljnije pogledamo osnovne ljudske potrebe. Šta je potrebno da bi osoba pravilno funkcionisala, odnosno da bi bila zdrava?

Lako je razumeti da život zavisi od ispunjenja osnovnih potreba. „Zakon života“ određuje šta nam je potrebno kao ljudima. Ako su sve bitne potrebe ispunjene u optimalnom opsegu, naše stanje se kreće između granice za „premalo“ i granice za „previše“. Tada sve funkcioniše normalno i mi smo potpuno zdravi. U ovom stanju, ne može doći do bolesti.

Kada god se pojavi bolest ili kvar u funkciji, nalazimo se u stanju neispunjenih ili previše ispunjenih potreba - i samim tim van optimalnog raspona. Dakle, kada se pojavi simptom, postavlja se pitanje šta pacijentu „nedostaje“ ili šta može biti „previše“ za njega. Na fizičkom nivou, očigledno je da nečega može biti previše ili premalo, kao što su toplota ili tečnosti.

Zakon života

U prirodi uvek postoji raspon tolerancije koji stoji pored optimalnog raspona u kome je ljudsko biće „samo“ bolesno. Samo kada se ova dodatna tolerancija prekorači u bilo kom smeru, kvar dovodi do nepovratnog otkaza funkcije, a samim tim i do smrti osobe. Ako osnovne potrebe nisu zadovoljene, ili su nedovoljno ili prekomerno zadovoljene, u ekstremnim slučajevima se javlja ista posledica: osoba umire.

Stoga je ključno blagovremeno znati šta telu nedostaje, ili čega ima previše. Kada su u pitanju fizičke potrebe, svi smo naučili šta da radimo kada nam telo „govori“ o fizičkim potrebama. Znamo da nam je potreban kiseonik, voda, hrana i toplota. Čim dostignemo ivicu optimalnog raspona, naše telo reaguje. Najlakši način da se ovo primeti jeste kod toplote: smrzavamo se kada nije dovoljno toplo, ili se znojimo kada postane previše toplo. Takođe prepoznajemo glad, žeđ i umor: aha, telu je potrebno ovo, ili ono. Samo telo ne može da laže; njegovi signali su tačni. Telo objašnjava svoje stvarno stanje na jednostavan način. Vrlo dobro znamo, bez potrebe da gledamo u knjigu, da treba da jedemo, pijemo ili spavamo.

E sad, postoje bolesti poput tinitusa ili zapuštenih ušiju. Postoje pacijenti sa vrtoglavicom ili rakom, i mnogim drugim bolestima. Šta tim ljudima nedostaje? Da li je to hrana i piće? Da li smo mi van optimalnog opsega u odnosu na zakon života kada se radi o takvim bolestima, i ako jesmo, o kojoj se potrebi radi?

U početku mi je bilo potpuno novo pitanje da li i kako nezadovoljene duhovne potrebe dovode do fizičkih poremećaja. Zato mi je trebalo vremena da prvi put vidim, a zatim i da se uverim da je razmišljanje „suština“ ljudskog života. Ljudima je potrebna pravda, sloboda, sigurnost i još mnogo toga, da bi njihova tela dobro funkcionisala. To mi u početku nije bilo tako lako da shvatim, jer nisam ništa o tome učio na medicinskom fakultetu.

Stvari o kojima razmišljate su, ako tako hoćete, samo fantazija. Pa zašto su onda one toliko ključne i sposobne da nas razbole? Ja sam pobeo u Nemačku sa 19 godina iz Rumunije, koja je tada još uvek bila komunistička zemlja. Zašto sam rizikovao hapšenje? Da li je moje bekstvo bilo zbog hrane i pića? U Rumuniji je bilo dovoljno hrane, čak i ako nije bila tako raznolika kao na Zapadu, ali ponekad je bilo briga i oko toga. Ali materijalne stvari nisu bile presudan faktor. Pobeo sam jer mi je sloboda bila važna i imao sam veliku duhovnu potrebu za njom. Zatim sam došao u Frajburg u Nemačkoj, i mislim da je to lepo ime za jedan grad.

Duhovne potrebe poput slobode i pravde, nikada ne mogu biti previše zadovoljene, što je važna razlika u odnosu na fizički nivo.

Duhovne potrebe su ili 100% pokrivene, ili su nedovoljno zadovoljene, ili se uopšte ne zadovoljavaju. Prema tome, za njih ne postoji gornja granica tolerancije. Dakle, ne postoji tako nešto kao „previše“ pravde, slobode ili bezbednosti.

Do kojih fizičkih reakcija dovode neispunjene duhovne potrebe? Drugim rečima, šta naše misli mogu da urade u telu? Nakon nekoliko desetina hiljada konsultacija, sada u fizičkim simptomima i bolestima mogu da prepoznam čovekovu duhovnu potrebu koja se manifestuje u telu.

Pitao sam se kako element koji nije fizičke prirode, može izazvati fizičku reakciju. Šta su ljubav, pravda, sloboda, sigurnost? Da li su to hemijske supstance? Ako jesu, onda bismo ih mogli hemijski formulirati i reprodukovati. Ako bi neko tada došao i požalio se da je doživeo nepravdu ili neljubaznost, mogli bismo mu dati dozu pravde, ljubavi ili slobode i sve bi ponovo bilo u redu. Ali, takvo nešto ne postoji. Ne možemo propisati i primeniti „ljubav“. Ljubav je duhovni element i time istovremeno duhovna informacija, koja nema hemijsku formulu. Ona se može obrađivati samo u mislima.

A da je ljubav apsolutna čovekova potreba, to se ne može poreći. Međutim, većina ljudi nije svesna da nedostatak ljubavi može da razboli telo. Baš kao što kiseonik, voda i hrana moraju biti obezbeđeni u određenim količinama, tako i ljubav kao potreba mora biti 100% zadovoljena.

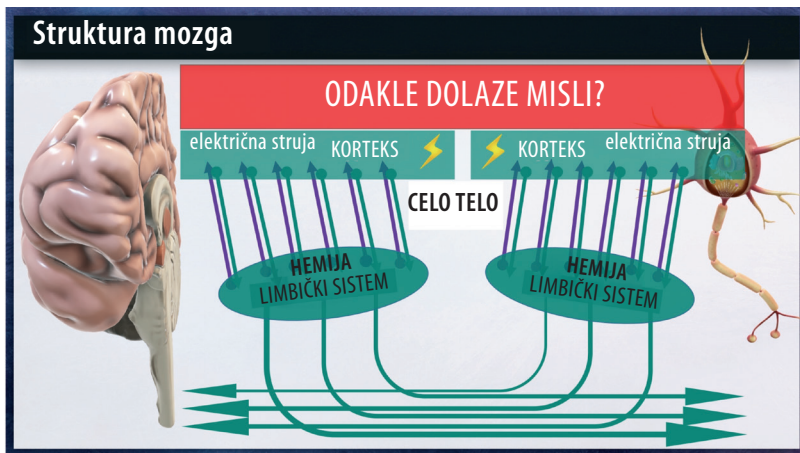
Zato su misli ključne ako želimo da dođemo do uzroka bolesti. Da bismo to uradili, moramo znati šta su zapravo misli. Znamo da one prenose informacije, ali moje sledeće pitanje je bilo, odakle dolaze misli. .

1. Pitanje da li materija može da misli biće obrađeno kasnije.

4.

Odakle dolaze misli?

Pitanje glasi: Odakle potiče misao, ili ko je „stvara“? Takođe, ovim pitanjem sam se bavio na osnovu apsolutnih informacija, jer nisam želeo da me vodi moje subjektivno gledište.

Ljudski organizam je apsolutna struktura koja se može koristiti za učenje mnogih stvari. Baš kao što je tablet, na primer, sastavljen od mnogih komponentata, organizam se sastoji od mnogih međusobno povezanih organa. Oni funkcionišu u složenoj interakciji. Negde, svi organi organizma moraju biti kontrolisani i regulisani. Dakle, mora

postojati centar koji ih sve povezuje. Znamo da korteks, ili moždana kora, formira ovaj centar, tačku povezivanja za celo telo. Čitavo ljudsko biće smo sumirali u našoj moždanoj kori. Ovde se sve „žice“ povezuju u obliku nervnih puteva koji kontrolišu ljudsko telo, stoga ćemo u sledećem koraku detaljnije pogledati strukturu mozga. Veliki mozak se sastoji od dve hemisfere, odn. polovine mozga. Moždane kore ove dve hemisfere nisu međusobno povezane, tako da bi se mogao napraviti rez u sredini bez sečenja moždane kore. Iako bi tada osnovne strukture u mozgu bile uništene, moždana kora bi ostala cela. Ovo je važna tačka za pitanje zašto imamo jednostrane fizičke bolesti.¹

Spoljašnji korteks je valoviti sloj debljine samo 4 do 5 mm. Sastoji se od milijardi nervnih ćelija, poznatih i kao neuroni. One funkcionišu kao provodni kablovi koji se protežu od moždane kore, u telo. Na ovaj način, celo telo je objedinjeno u moždanoj kori. Sve što se dešava u telu počinje u moždanoj kori. Odatle nervni putevi vode do centra mozga, takozvanog limbičkog sistema. Zatim se dele, menjaju stranu sa desna na levo i obrnuto, a zatim se protežu kroz celo telo.

Svaka fizička funkcija počinje električnim impulsom u moždanoj kori, koji pokreće sve dalje korake u telu. Nervni putevi su, inače, međusobno izolovani. Samo na taj način struja može doći do pravog mesta u telu i, na primer, precizno pomeriti mali prst. Ovaj električni impuls stiže do limbičkog sistema. Tamo impuls dovodi do početne hemijske reakcije, koja se odmah vraća u moždanu koru - takozvanu emociju. Ovaj signal je prva povratna informacija o tome šta električni impuls ili struja radi u telu, da li je to za telo povoljno - da li sam srećan zbog nečega ili ne.

Odakle nastaju misli? Da li nastaju u mozgu, na primer u moždanoj kori, ili bolje rečeno u limbičkom sistemu? Ili dolaze izvan mozga ili izvan moždane kore? Zakon prirode nam ponovo pomaže da pronademo odgovor.

Konvencionalna medicina tvrdi (pojednostavljeno rečeno), da misli nastaju između sinapsi nervnih ćelija u moždanoj kori². Moždani talasi i hemija bi stupili u interakciju i u toku takvog procesa, na primer, nastala bi ideja. Ali postoje milijarde nervnih ćelija, pa koja od njih onda ima funkciju kontrole misli? Koja donosi konačnu odluku?

Mora negde postojati neka nadređena tačka, barem neka vrsta početne tačke, slična tehničkom instrumentu.

Otuda i dolazi pitanje: Može li mozak da misli sâm za sebe? Da bismo na ovo pitanje pouzdano odgovorili, moramo da pogledamo od čega se mozak sastoji. Baš kao i sva poznata materija, on se sastoji od atoma. Atomi različitih elemenata periodnog sistema mogu da reaguju jedni sa drugima i mi znamo mnogo o procesima hemijskih reakcija koje se tada odvijaju.

Ove reakcije

- mogu da se dese samo u zavisnosti od spoljašnjih faktora,
- ne mogu se dogoditi slučajno, jer su preduslovi i mogući ishodi reakcije uvek unapred određeni, i
- hemija može da apsorbuje, skladišti i prenosi energiju i informacije.

Hemijske reakcije su definisane zakonima prirode na atomskom nivou; one se uvek odvijaju na isti način. Ovo je jedini način proizvodnje cementa, na primer, koji ispunjava određene standarde. Znamo da možemo da koristimo elektronske uređaje jer hemija apsorbuje informacije i skladišti ih u obliku koji se može obnoviti. Hemija takođe može da apsorbuje i prenosi toplotu.

Istovremeno, znamo šta je sa hemijskim elementima prirodno nemoguće postići. Računari nemaju misli, ne mogu da misle, čak i ako imaju prepoznavanje lica ili takozvanu „veštačku inteligenciju“ i mogu da reaguju. Ali, „reagovati“ ne znači isto što i „misliti“.

Hemijski elementi

- ne mogu ništa da oseće (mobilni telefon ne oseća ništa),
- ne mogu da biraju, tj. ne mogu da donose odluke,
- ne mogu da kontrolišu ili da unište sebe,
- ne mogu da imaju svest (koliko svesti ima tablet?),
- ne mogu da se bave samorefleksijom (samoposmatranjem),
- ne mogu imati moral.

Hemijski elementi, prema tome, svakako nisu izvor misli. Ali odakle dolaze misli? Zašto ljudi mogu da misle? Ako je mozak sastavljen isključivo od hemije, onda je prirodno nemoguće da on samostalno misli.

Ljudi mogu da osećaju i da misle. Međutim, hemijski elementi nemaju osećaj. Živac u povređenom prstu prenosi impuls do mozga. Tek tada se u glavi javlja osećaj. Ko oseća bol? Gde je sedište osećanja? Samo postojanje osećanja je dobar dokaz da ljudska bića ne mogu biti sastavljena samo od hemije.

Štaviše, ljudi mogu sami sebe da unište, za razliku od neživih elemenata u prirodi. Zakoni prirode ne predviđaju samouništenje materije. Međutim, ljudi mogu skočiti u smrt sa prozora sa 11. sprata kao reakcija na informacije koje ne zadovoljavaju njihove potrebe. To je uradio dečko jedne od mojih pacijentkinja. Kada je raskinula sa njim preko telefona, on je u toku poziva skočio u smrt.

Hemijski element, npr. tablet, ne može sâm da izazove svoju smrt. Međutim, postoje zapažanja o samouništenju kod životinja. Na primer, kada voljeni vlasnik umre, mačke ili psi često se teško razbole i uginu. Neke životinje odbijaju da jedu, sve dok ne umru. Zašto se tako ponašaju?

Dakle, mora postojati nešto kod ljudi, a i kod životinja, što prvo pokreće ideju o samouništenju pre nego što se donese takva odluka.

Ljudi imaju kognitivne sposobnosti; mogu biti srećni ili ljuti na druge ljude. To znači da mogu svesno da percipiraju informacije i da reaguju na njih na prepoznatljiv način. Ljudi takođe mogu da prave izbore. Biraju svog životnog partnera, svoju profesiju ili čak automobil. Materija ne može da radi ništa od toga.

Odakle ljudima sve te sposobnosti? Gde je izvor? Da li je u mozgu? Zakon prirode isključuje mogućnost da sama hemija ili organ koji se sastoji isključivo od hemije, može da misli. Ono što ostaje da se razjasni jeste šta je to kod ljudi što može da misli? Tek tada možemo da odgovorimo na pitanje odakle dolaze misli.

-
1. „Dve moždane kore su, u skladu sa zakonima nasleđivanja, svaka posebno oblikovana od strane jednog roditelja.“
 2. „Pregled daje Eccles, J. C. (2000): *Wie das Selbst sein Gehirn steuert* (3. izdanje), Piper. Zapažena je njegova tvrdnja o ograničenosti materijalističkih rešenja, vidi str. 261 i dalje.“

5.

Čovekov duh – Mi smo više od obične materije

Ljudi imaju brojne sposobnosti koje se ne mogu objasniti samo „hemijom“. Postoji nešto u ljudima što prevazilazi materiju. Na početno pitanje odakle dolazi bolest, možemo odgovoriti samo ako pronađemo ovu komponentu. Kao što smo upravo videli, reč je o čisto materijalnom elementu- stoga mozak sam po sebi ne može da misli. Mozak ne može biti izvor misli. Iako je apsolutno neophodan za razmišljanje, on ne može samostalno da razmišlja.

Ali šta je onda poreklo misli? Sve što sam mogao da pronađem jeste da čovek, a i životinja, moraju imati duh. Duh je nevidljiv i ne može se direktno fizički dokazati, ali ipak postoje uverljivi dokazi koji potvrđuju njegovo postojanje.

Dokazi za postojanje nematerijalnog duha:

1. Duhovne potrebe ljudi i životinja

Postoji čitav niz duhovnih potreba koje se mogu posmatrati i kod ljudi i kod životinja: sloboda, bezbednost, radoznalost ili znanje, i mnoge druge. Duhovne potrebe ljudi nesumnjivo idu daleko dalje od potreba životinja, na primer u pogledu pravde, istine, odgovornosti,

morala, uvažavanja itd. Međutim, lista ljudskih duhovnih potreba nije preterano iscrpna. Ono što im je zajedničko jeste da sve one nisu hemijske prirode; ne postoji „sloboda“ kao neka doza u obliku tableta.

Potrebe kao takve moraju da se zahtevaju od strane entiteta. Tamo gde taj entitet ne postoji, potreba je takođe besmislena, jer nije neophodna. Postoji neki entitet u čoveku koji zahteva duhovne potrebe, ali šta je to? Šta, ili ko u čoveku želi slobodu? Da li naše moždane ćelije žude za ovim duhovnim potrebama? Ili je to srce, jetra ili želudac? Da li je moguće, na primer, da je moždanim ćelijama potrebno razumevanje drugih ljudi da bi funkcionisale? Da li ćelija protestuje i uznemirava se kada se njoj ili drugoj osobi učini nepravda?

Našem razumu je očigledno da to nije slučaj. Dakle, mora postojati nešto u ljudima, a i u životinjama, što zahteva duhovne stvari. Nešto što može da razlikuje istinu od laži, pravdu od nepravde, sigurnost od nesigurnosti. Nešto što može da odvoji čin ljubavi od neljubaznosti. Ljudi su očigledno sposobni za ovo. Odakle dolazi ta sposobnost? Nisam imao drugo objašnjenje nego da prihvatim da ljudska bića moraju biti više od same materije. Postojanje duhovnog entiteta ne može se odbaciti. A pošto svi već znamo termin za to, imamo, prema tome, duh.

2. Zavisnost tela od duha

Nашe telo, koje se sastoji od hemije, ima fizičke potrebe slične biljci, koje ne može sâmo da zadovolji. Kao što je biljka zavisna od vode koju joj priroda, ili ljudi stavljaju na raspolaganje kako bi je mogla apsorbovati, tako je i naše telo zavisno od duha da bi zadovoljilo svoje fizičke potrebe. Telo stoga signalizira svoje potrebe kroz glad i žeđ, drhtanje i znojenje. Na ovaj način, telo pokazuje duhu šta mu nedostaje, ili čega ima previše. Telo ne može sâmo sebi da pribavi hranu i vodu. Samo duh može da snabdeva telo hranom, vodom, kiseonikom itd. Telo zatim apsorbuje ove supstance i obrađuje ih, ali ne može sâmo da ih „nabavi“. Duh je taj koji kontroliše telo. Samo na taj način se osoba može kretati, čak i ako ide samo do frižidera, ili do česme za vodu.

Bez duha, telo ne bi bilo u stanju da se samo snabdeva. Zato se signal tela usmerava ka duhu, kako bi se otklonio neki nedostatak. Glad potiče iz ćelija, ali samu glad nijedna ćelija ne može da oseti. Glad, dakle, nije signal jedne ćelije drugoj, već signal od ćelija (materije) ka duhu. Duh tada može da ispuni potrebu tela — ili da je odbije. Ovo nas dovodi do trećeg dokaza da moramo imati duh.

3. Primat duha i njegovih potreba nad fizičkim potrebama

U slučaju sukoba u životu neke osobe koja mora da odluči između „ljubavi“ (kao termina za duhovne potrebe) i života, ljubav je važnija od života. Ovaj redosled prioriteta sam posmatrao iznova i iznova. Postoji mnogo bračnih parova gde oba partnera žele da umru pre drugog, jer ne žele da žive sami. Jedan stariji pacijent mi je rekao da je bio spreman na činjenicu da, ako mu žena umre, on će umreti odmah posle nje. U slučaju jednog mladića, bilo je tragično kada je njegova devojka prekinula njihovu vezu. Nije mogao da podnese tu situaciju, uzeo je očev pištolj, pozvao devojku na vožnju i pucao u nju, a zatim i u sebe.

Veoma jasno sam primetio da moji pacijenti daju prednost svojim duhovnim potrebama u odnosu na fizičke. To vidimo i u svakodnevnom životu, gde se ljudi odriču hrane, sna i odmora, samo da bi ostvarili svoje duhovne želje. Tokom adolescencije fizičkim potrebama ne pridaje se mnogo pažnje, kada je zadovoljavanje duhovnih potreba kroz provod važnije od samog života.

Bez izuzetka, svi bi bili nezadovoljni samo pukim postojanjem. Često sam pitao svoje pacijente: „Da li biste bili zadovoljni kada biste samo živeli?“ Niko ne kaže da bi mu sâm život bio dovoljan. Svako ima nešto što ga pokreće, što daje smisao njegovom životu, bez čega ne bi bio zadovoljan. Primetio sam da je (navodni) gubitak smisla u životu ono što dovodi do mentalnog stresa, a zatim se manifestuje kao bolest u telu. Bolest nije rezultat toga što se osoba bori za svoj „život“, već je bolest rezultat toga što osoba nije u stanju da ispuni, ili je izgubila „smisao“ svog života.

I bolesti zavisnosti se takođe odnose na ispunjavanje smisla, a ne na sâm život. A pošto duhovna potreba za smislom postaje sve veća,

vidimo mnogo ljudi koji pate od bolesti zavisnosti. Smisao uvek dolazi pre života, što dokazuje da je duh iznad tela, kao i da bi ljudi radije odustali od svog života nego da ne ispune svoj smisao.

To znači da je Maslovljeva piramida konstruisana naopačke. Na prvom sloju piramide nalaze se fizičke potrebe.¹ Realnost ljudskog života pokazuje da je ljudska piramida potreba zapravo prvenstveno ispunjena duhovnim potrebama, a tek sekundarno fizičkim potrebama. Da, potrebno nam je i jedno i drugo, imamo fizičke i duhovne potrebe. Ipak, duhovne potrebe su važnije od fizičkih potreba tela.

Pa šta je to tačno ono što ljude čini sposobnim da vrednuju smisao života više od samog života? Šta je vodeća sila u ljudima? Da li je to mozak - tj. telo - ili duh?

4. Sposobnosti duha prevazilaze sposobnosti tela

Telo komunicira sa duhom šaljući mu osećaje i emocije, a takođe i putem nerava. Oni opisuju želju tela. Da li duh mora da odgovori na želju tela, ili može da je odbije? Iskustvo nam pokazuje da ako duh ne želi nešto da uradi, bez obzira na to koliko hitnih signala telo šalje, njegova potreba i dalje neće biti zadovoljena. Duh je entitet koji se ne može prisiliti da deluje.

Uspeo sam da saznam tri stvari o duhu iz njegovog funkcionisanja.

- Duh je zatvoreni sistem i ne može se kontrolisati spolja. Na duh se može uticati spolja, ali samo on određuje da li prihvata taj uticaj ili ne.
- Duh može da kontroliše samo sebe i to čini iznutra.
- Duh je uvek aktivan, tj. pasivnost ne postoji u duhu.

Sposobnost donošenja odluka je verovatno najvažnija razlika između fizičkog i duhovnog elementa. Fizički element ne može da kaže „ne“, on se pokorava naredbama koja dolaze spolja. Komad drveta ne može da se odbrani dok ga neko obrađuje. Ono što telo može je samo da reaguje i da metaboliše hemiju. Ono reaguje u skladu sa komandama koje primi. Duh ne prima naređenja, već deluje nezavisno.

Duh stoga ima sposobnost

- a. za sopstvenu akciju (može delovati na sopstvenu inicijativu, smisliti ideju itd.)
- b. za odbijanje reagovanja na spoljašnji stimulus (da kaže „ne“)

i on se ne može naći u materijalnom.

I duh takođe mora prvo da obradi informacije da bi bilo šta uradio. Ali, on deluje sâm i reaguje kada želi, ili ne želi da reaguje i odbija spoljašnji impuls. Zato duh ne može biti jednak materiji. Pošto je superiorniji od materije, duh ne može ni nastati iz materije.

Kada telo zahteva hranu, duh može da sledi tu želju. Međutim, duh takođe može slobodno da odluči da ostane bez hrane, suprotno hitnom signalu tela. Zbog toga osoba može da stupi u štrajk gladu koji joj ugrožava život, ako to zadovoljava višu duhovnu potrebu.

Sve ovo pokazuje da materija utiče na duh, ali ga ne može kontrolisati. Može ometati duh izazivajući mu nelagodnost i bol kao reakciju. Međutim, fizičke reakcije ne mogu prisiliti duh da se pokori telu (materiji).

Ovo jasno pokazuje da duh nije element kojim se može komandovati, kao što je slučaj sa materijom. Pošto duh kontroliše sebe iznutra, on mora da proveri informacije koje mu se nude, da bi video da li one

zadovoljavaju njegove duhovne potrebe. Ako mu se ponudi nešto što zadovoljava njegove potrebe, on to prihvata i deluje u skladu sa tim. Ako to ne učini, ne deluje u skladu sa onim što mu neko nudi. On stoga ima jasno „ne“ kao opciju za delovanje, što se ne nalazi u materiji.

Krajnji cilj fizičkog mučenja je takođe da se kroz telo dopre do duha. Telo je oštećeno ili uništeno, što duh mora da oseti i podnese. Ali čak ni ovaj proces ne može da natera duh da deluje. Mnogi ljudi koji su bili mučeni nikada nisu popustili, bez obzira na to koliko je mučenje bilo jako. Ovo je još jedan dokaz da u čoveku moraju postojati dva entiteta.

5. Kontrola tela mislima duha

Odluke koje su donete predstavljaju komande za mozak, a ne signali ili zahtevi. Telo kao fizički element mora da reaguje na spoljašnji svet. Nema izbora. Pokreti ruku nisu ništa više od impulsa, to je izvršenje komandi duha, koje telo sprovodi. Telo na ovo ne može reći „ne“.

Kroz primer napada panike, možemo sagledati interakciju između ova dva entiteta. Ljudski duh tumači situaciju kao opasnost po život, trenutak straha uzrokuje da telo hemijski oslobodi niz hormona u milisekundama, koji menjaju metabolizam celog tela. Da li telo ima izbor? Ne- ono mora da reaguje na način na koji mu je unapred određen. Čak i ako je panika zasnovana na zabludi, fizička reakcija je ista. Ponekad sanjate nešto loše, a zatim se probudite sa olakšanjem i kažete sebi: „Bio je to samo san!“ Bez obzira na ovo, fizička reakcija je i dalje tu. Ovo se odnosi i na paniku koju sebi dobrovoljno stvarate, gledajući određene filmove.

Da bi duh mogao da kontroliše telo kroz misli, on mora, prema prirodnom zakonu, da obezbedi telu fizičke impulse.² Bez toga, ne bi mogao da pokrene telo. Videli smo da naš mozak radi uz pomoć električne struje. I ti impulsi moraju odnekud doći. Mozak ih ne može sâm sebi dati. To se vidi po razlici između žive i mrtve osobe. Šta nedostaje u mozgu mrtve osobe? To je električna struja! Zašto je sada nema? Kako elektricitet uopšte ulazi u moždanu koru? Ko generiše električni impuls u mozgu?

Kao materija, mozak nije sposoban da generiše električni impuls

koji ga pokreće.³ Kada bi bio sposoban da sebi obezbedi sredstva kojima se pokreće, bio bi perpetuum mobile. Međutim, to bi ukinulo osnovni zakon zavisnosti i princip kanala. Mozak bi funkcionisao drugačije - ne samo drugačije od svih ostalih ljudskih organa, već i drugačije od svih vidljivih elemenata u univerzumu.

Duh je taj koji pokreće impuls električne struje kroz misli i odluke. Duh je, takoreći, taj koji održava mozak „u pokretu“. Ove struje se mogu meriti. One nisu ništa drugo do aktivnost duha na mozak. Sâm mozak ne može da generiše električne impulse, kao što se može videti kod mrtvih ljudi. Prema zakonu prirode, mrtva osoba tako dokazuje da živa osoba mora imati duh.

Dokazi o postojanju duha mogu se sumirati na sledeći način:

Bez duha, mi kao ljudi ne bismo imali

- mentalne aktivnosti
- duhovne potrebe
- senzorne percepcije (osećaj, vid, miris, ukus, sluh)
- misli
- procene (izbor između Da ili Ne)
- odgovornost
- moral
- duhovnost
- mogućnost pomeranja tela.

Telo bez duha je stoga mrtvo pa se neizbežno postavlja pitanje: ako materija ne može da ga proizvede, odakle dolazi duh?

-
1. Maslow, A. H. (1943): „A Theory of Human Motivation“. *Psychological Review*, 50 (4), str. 370–396.
 2. „Čak se i funkcija disanja upravlja hemijskim procesom u prisustvu duha. Taj hemijski proces odvija se samo i dotle dok ga duh usmerava, ali način na koji treba da funkcioniše nije odluka duha. Za razliku od odluke o unosu hrane, disanje se može impresivno istrenirati, ali se ne može svesno trajno zaustaviti. Stoga upravljanje ne znači isključivo davanje naredbi telu, već i održavanje procesa utvrđenih u telu unutar određenog okvira.“
 3. „Ovde je reč o složenim upravljačkim impulsima koji, polazeći od moždane kore, prolaze kroz čitavo telo, a ne o samom snabdevanju mozga energijom od strane tela.“

6.

Duša – zbir tela i uma

Prema nauci zasnovanoj na evoluciji, duh potiče iz materije. Međutim, tu se on ne naziva duhom, već „psihom“. Psiha se posmatra kao rezultat aktivnosti moždane kore. Ako bi to bio slučaj, onda bi fizičke potrebe i teškoće trebalo da budu važnije od duhovnih. Telo bi trebalo da kontroliše duh. Videli smo da to nije slučaj.

Prema prirodnom zakonu, nijedan nematerijalni duh ne može proizaći iz hemije ili materije ćelija. Samo zamislite telo koje stvara psihi koja zatim odlučuje da li će telu dati nešto za jelo ili ne. Ili ga to natera da skoči sa 11. sprata, itd. To bi bilo neuverljivo za razum i suprotno zakonu uzroka i posledice.

Duh je taj koji pokreće protok elektriciteta u telo putem misli. U zavisnosti od pravca tih misli, struja u telu može izazvati kvar, samopovređivanje, pa čak i bolest.

Ovo pokazuje da električni impuls koji generiše duh mora imati fiksni efekat na moždanu koru, tj. „ispravne“ misli dovode do impulsa koji je prikladan za telo, dok „pogrešne“ misli imaju štetan efekat. Moždana kora je materija i nema sposobnost samostalnog odlučivanja i nema stepen slobode u smislu toga kako ona reaguje na duh ili misao. To znači da se pravi način razmišljanja duha, koji telu daje pravi električni impuls, može pouzdano očitati u telu. Istovremeno, pogrešan, telesno neprikladan električni impuls u telu takođe daje objektivnu reakciju.

Objektivno merenje subjektivnog razmišljanja je veoma korisna stvar, posebno kada su u pitanju naš život i naše zdravlje.

Ali, pre nego što saznamo te detalje, trebalo bi steknemo uvid u antropologiju, odnosno u teorije o ljudskoj prirodi. Postoji mnogo različitih teorija o strukturi ljudskih bića, ali ovde ćemo razmotriti samo tri najpoznatija pristupa.

1. S jedne strane, ljudsko biće se posmatra kao međusobno delovanje tri nezavisna entiteta: tela, duha i duše. Duša i duh su duhovni entiteti. Ovaj pogled na ljudsko biće oblikovali su stari Grci i stoga se on naziva platonski i aristotelovski pogled na ljudsko biće. Platon veoma živopisno opisuje čoveka kao boga zarobljenog u životinjskom telu. Shodno tome, smrt je za čoveka vrsta oslobođenja. On tada ponovo postaje bog.¹

Ovakvo shvatanje ljudskog bića je i danas uticajno i može se naći u mnogim religijama, posebno u hrišćanstvu.

2. Još od starih Grka postoji alternativni koncept - stoički i epikurejski pogled na čoveka. Prema ovom gledištu, celokupno ljudsko biće je isključivo hemija i iz toga proizilaze i duhovne sposobnosti. Većina medicine i nauke zasnovane na evoluciji i danas se pridržava ovog prilično jednostavnog pogleda na čovečanstvo. Prema ovom gledištu, ljubav ili strast nastaje kroz „sagorevanje“ u ćelijama.
3. U svetlu onoga što je do sada rečeno, postoje neizbežni dokazi da sama materija ne može da objasni ljudsko biće. Prema zakonu prirode, neophodno je da telom upravlja sila koju ono sâmno ne može sebi da obezbedi. Stoga je prihvatljivo posmatrati ljudsko biće kao da se sastoji od dve jedinice: tela i duha. Nisam mogao da pronađem treću jedinicu, ali na osnovu međuzavisnosti tela i duha - jedno ne može ništa bez drugog - termin „duša“ je dobar opis ove činjenice. Ljudsko biće je stoga duša, koja se sastoji od duha i tela.

Antropologija – teorije o ljudskoj prirodi

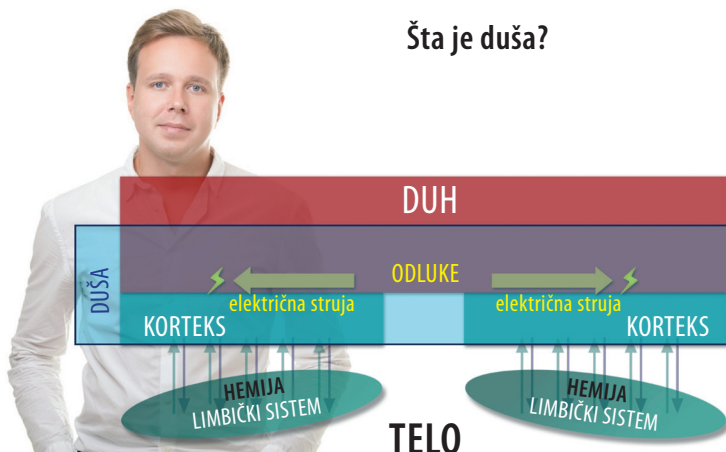
Poređenje koje ovo ilustruje je voda. Voda (H_2O) je prisutna kada zajedno imamo kiseonik i vodonik. Kao što se voda sastoji od dva elementa, tako se i duša sastoji od dva nerazdvojiva elementa. Ako su oni razdvojeni, više nemamo vodu, već kiseonik i vodonik. Ako su duh i telo razdvojeni, ljudsko biće je mrtvo. To znači da duša više ne postoji, već samo razdvojeni elementi, duh i telo. Ljudsko biće može da funkcioniše samo ako oba entiteta rade zajedno.

Još jedna slika saradnje između duha i tela, je veza između pijaniste i klavira. Klavir ne može sâm da proizvodi zvukove. Ni pijanista ne može da proizvodi klavirsku muziku bez klavira. Muzika nastaje samo kada pijanista i klavir rade zajedno. Ova muzika je kombinacija pijaniste i instrumenta. Na isti način, duša je rezultat interakcije duha i tela. Telo je klavir, duh je pijanista. Dve različite komponente rezultiraju novim entitetom, živom dušom. Prema zakonu, postoje međusobne zavisnosti, ali telom upravlja duh. Ako postoji razdvajanje, nema više muzike. Život se završava kada duh napusti telo.

Duh i telo stoga čine funkcionalnu jedinicu. Oboje mogu funkcionisati samo zajedno. Ipak, duh je iznad tela i kontroliše ga. Sa svoje strane, telo ima fiksna podešavanja koja duh ne može da poništi. To znači da

čak i ako duh kontroliše telo, on ne može da učini više sa telom nego što je telo sposobno. Zato je ljudski duh ograničen i uslovljen telom.

Šta je duša?

Ovo jasno pokazuje da pet ljudskih čula - dodir, vid, miris, ukus i sluh - mogu postojati samo u kombinaciji tela i duha.

Međusobno delovanje duha i tela

- DUH:**
- MOŽE SAMO SAMOSTALNO DA RADI
 - NE MOŽE SE PRISILITI DA NEŠTO URADI
 - MOŽE DA MISLI, OSETI, VIDI, MIRIŠE, OKUSI, ČUJE, ODLUČI
 - STAVLJA TELO U POKRET
 - UPRAVLJA SVIM ODNOSIMA SA ŽIVOTINJAMA, LJUDIMA I SA BOGOM

**SVE FUNKCIJE SU MOGUĆE SAMO KADA SU DUH I TELO
POVEZANI KAO DUŠA**

- TELO:**
- POKORAVA SE NAREDBAMA
 - MOŽE DA SE PRISILI
 - NEMA NIKAKVE DUHOVNE SPOSOBNOSTI (DA MISLI, OSETI, ODLUČI)
 - NE MOŽE SÁMO DA SE POKREĆE
 - MOŽE INFORMACIJE DA REGISTRUJE, ČUVA I DA IH PRENOSI DALJE

Fizičke informacije stižu do moždane kore putem nerava kroz telo, a zatim se predstavljaju duhu, koji oseća dodir, miriše, vidi, čuje ili ih

okusi. Sposobnost duha da razmišlja takođe zavisi od moždane kore. Duh misli sâm za sebe, ali ne bez moždane kore. Baš kao što se stopala koriste za hodanje, iako ne mogu sama da hodaju, duh ne može da misli bez funkcionisanja mozga. Obe jedinice su uvek uključene u sve što osoba radi.

1. Reuter, H. (2014): Geschichte der Psychologie. Göttingen: Hogrefe.

7.

Kako nastaje bolest?

Želeo bih da vam ispričam nešto o slučaju iz koga sam naučio o principu razvoja bolesti. Mogao sam to na isti način da iznova i iznova posmatram kod svih narednih pacijenata i nisam pronašao nikakav izuzetak.

SLUČAJ 5:

Pacijentkinja u ranim tridesetim godinama patila je od uporne, jake glavobolje koja je trajala 14 dana, i nije prestajala, uprkos uzimanju lekova protiv bolova. Njen lekar opšte prakse ju je bezuspešno lečio od ovih glavobolja, a zatim ju je uputio kod mene, da bi se isključila infekcija sinusa. Pacijentkinju sam detaljno pregledao, ali nisam našao nikakve patološke promene. Pošto je ostavljala utisak izražene patnje, pomislio sam na tumor mozga ili intracerebralno krvarenje. Istog dana urađen CT glave pokazao je uredan nalaz.

Bol koji je žena osećala, u početku je bio neobjašnjiv. Nije pretrpela nikakvu traumu glave, niti neki drugi fizički udar. Da li je njen bol bio samo plod njene mašte? Naravno, bol se ne može videti, ali se može učiniti vidljivim na funkcionalnoj magnetnoj rezonanci,

otkrivanjem aktiviranih područja u mozgu. Znamo da ljudi osećaju bol kada se dogode određeni obrasci aktivacije.¹ Bol je hemijska reakcija koja iz limbičkog sistema dolazi u moždanu koru, koja duhu signalizira bol.

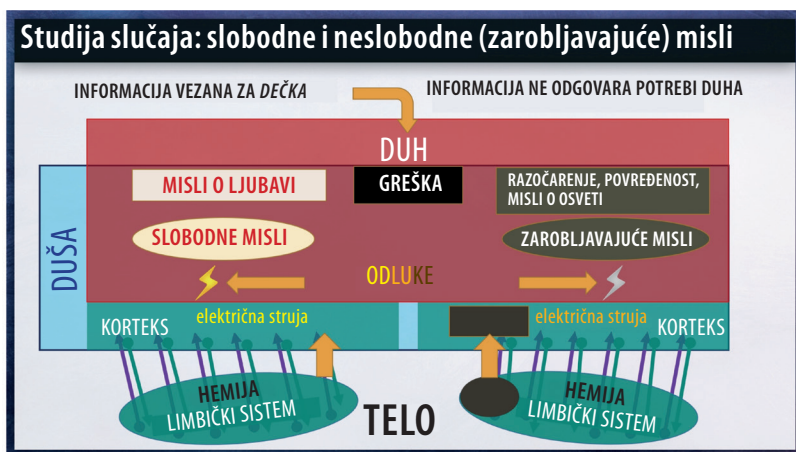
Kako dalje postupiti sa ovom ženom? Imala je uverljivo, izražene tegobe. Bol se ne može umisliti, ali ga mašta može proizvesti. Ali kada je pristuan, on je fiziološki objašnjiv. Tokom studija medicine, dok sam ujutru prisustvovao predavanju o životnoj opasnosti kod zapaljenja slepog creva, istog dana oko ponoći osetio sam bolove u predelu slepog creva. U strahu da bih mogao umreti, odmah sam se uputio u hitnu službu, gde sam primljen na bolničko lečenje. Nakon dva dana ispitivanja da li postoji upala slepog creva ili ne, slepo crevo je, radi sigurnosti, uklonjeno. Ispostavilo se da nije bilo upaljeno.

SLUČAJ 5, NASTAVAK:

Pošto nije postojao fizički uzrok koji bi mogao objasniti bolove, ostala je samo psihička komponenta. Pitao sam je da li se pre 14 dana dogodilo nešto što ju je emocionalno pogodilo. Na to je žena odgovorila: „Pre 14 dana sam saznala da me je dečko prevario.“ Veza je trajala godinu dana i mnogo toga je žrtvovala kako bi se zbog njega preselila izdaleka. Ostavila je svoju porodicu da bi živela zajedno s njim. Sada je saznala da joj je bio neveran.

Potreba za vernošću je ukorenjena u našem duhu, a neverstvo je suprotno tome. Pošto imamo potrebe koje moraju biti zadovoljene, automatski reagujemo na anti-potrebu odbacivanjem. Tako je učinila i ova žena. Međutim, ono što me je zanimalo je koji tok misli je doveo do te glavobolje. Zato sam je pitao kakve je misli imala o svom dečku pre nego što je saznala vest i kakve su joj misli bile posle toga. Pre toga je prema njemu gajila samo misli pune ljubavi. Misli

ispunjene ljubavlju su u suštini slobodne misli, odnosno odgovaraju našim duhovnim potrebama. Svaka slobodna misao vodi do odluka koje pokreću električni impuls prikladan telu i izaziva pozitivnu emociju u limbičkom sistemu. Ovo je fizička potvrda da je električni impuls bio prikladan telu i ona daje duhu informaciju: „Samo tako nastavi!“ Misli ispunjene ljubavlju ne mogu izazvati poremećaj, pa samim tim ni bolest u telu.

Međutim, sada žena dobija loše vesti o neverstvu svog dečka. Ova informacija narušava potrebu duha za vernošću, istinitošću i pravdom. Jer kada muškarac vara, on ne samo da krši poverenje i nije iskren, već čini i nepravdu. Kako žena reaguje na kršenje poverenja? Oseća se razočarano, povređeno i istovremeno gaji misli o osveti.

Ove negativne misli generišu električni impuls koji očigledno šteti telu. Duh je zaokupljen neslobodnim mislima kojima se blokira. Kad god se duh zarobljava, on donosi odluke koje nisu u skladu sa telom, što pokreće električni impuls u mozgu, koji takođe nije u skladu sa telom. Ovaj lažni nagon dovodi do oštećenja mozga i svih ostalih organa povezanih sa njim. Da sumiramo: Negativne i neslobodne misli uvek dovode do električnog impulsa koji nije u skladu sa telom, i on dovodi do različitih stepena oštećenja tela.²

Uopšteno govoreći, čovekova patnja nastaje kada neko učini nešto što nije u skladu sa potrebama njegovog duha. Ta suprotnost njegovim potrebama čovek doživljava kao povod da se tome suprotstavi. Međutim, kako se druga osoba (obično) ne može promeniti, ovaj poduhvat je zarobljavanje sopstvenog ega. Što se više čovek drži ovih neslobodnih misli, one se više množe i u duhu nastaju dalji nerešivi problemi. Pacijentkinja je bila zarobljena još jednom mislju koja ju je mučila 14 dana: „Volela bih da zadržim svog dečka kada bih imala garanciju da mi nikada više neće biti neveran.“ To je stavlja u nemoguću situaciju, jer gde je garancija da će njen dečko ostati veran u budućnosti? Ona sama zna da takve garancije nema, ali se i dalje drži svog dečka i naterala bi ga da bude veran kada bi bilo moguće. Ova prinuda u njoj samoj, dovodi do njenih glavobolja.

Sada se postavlja pitanje o razlogu naših veza. Zašto u njih ulazimo? Opšte je verovanje da su nam potrebni naši bližnji da bismo zadovoljili svoje duhovne potrebe. Ova pacijentkinja takođe veruje da joj je potreban njen dečko, da bi ispunio njene duhovne potrebe. Veruje da on može da zadovolji njene potrebe za ljubavlju, lojalnošću i sigurnošću. Zato ga je izabrala i živi sa njim. Može li njen dečko uopšte da zadovolji njene potrebe? Da li je njen zahtev realan? Da li zakon prirode dozvoljava mogućnost da jedna osoba pije, jede ili misli umesto druge?

Svaki čovek – to sam iznova i iznova uviđao – reaguje protiv samoga sebe kada neko drugi učini nešto što je suprotno potrebama njegovog duha. On povređuje samoga sebe, a da toga nije svestan i bez namere da to čini. Tako je i sa ovom pacijentkinjom: ona se duhovno zarobljava i sama sebi stvara glavobolje, jer je uverena da joj njen dečko duguje vernost. I davao sam joj za pravo sve do trenutka kada sam shvatio da njen duh, sa takvim zahtevom, nanosi štetu njenom telu i da zakon prirode ne dopušta ono što ona želi. Tek kada sam sve to pažljivo „stavio pod lupu“, prepoznao sam grešku u razmišljanju.

Kao lekar polazim od toga da telu ne treba činiti ništa što mu šteti. Ako telu dajem pogrešnu hranu, ono će na to reagovati negativno. Ako telo negativno reaguje na moje misli, onda te misli ne mogu biti ispravne. Tada moram promeniti te misli, isto kao što menjam i hranu koja je štetna za telo.

U čemu se, dakle, sastoji greška u razmišljanju koju sam kasnije mogao da prepoznam kod svih narednih pacijenata? Ona leži u nesvesnoj samoobmani, koja se, međutim, ne doživljava kao laž. A pošto je svima nama zajednička, svaki čovek postaje sopstveni neprijatelj i nesvesno se samouništava kada njegovi bližnji, osobe za koje je emocionalno vezan, ne postupaju onako kako „bi trebalo“ ili kada umru. Ta nesvesna samoobmana ostala bi mi skrivena da kao merilo nisam uzeo bolest i zakon prirode.

-
1. Kröner-Herwig, B. et al., (2011): Schmerzpsychotherapie: (7. Aufl.) Springer, S. 6
 2. Misli kao impuls preko limbičkog sistema dospevaju do koštane srži kao sledeće tačke u čovekovom funkcionalnom ciklusu. Već je mudri Solomon zapisao da zabrinuti duh suši kosti (Priče Solomunove 17,22). On je znao da sve telesne bolesti potiču iz koštane srži. Tamo se proizvodi krv, odnosno sva antitela i odbrambene ćelije. Sve što se odvija u koštanoj srži dešava se po naredbi duha. Aktivnost koštane srži utiče na funkciju svih ostalih organa u telu. Materijalni elementi poput vazduha, vode i hrane ulaze u funkcionalni ciklus čoveka preko pluća, želuca i drugih organa tek nakon misli. Na početku čoveka stoji ljubav kao duhovni element, a ne hemija. Iz organa se informacije ponovo vraćaju u limbički sistem, zatim u moždanu koru, a odatle u duh, čime se zatvara funkcionalni ciklus čoveka.

8.

Laž koja nas stalno prati

Kada sam počeo da razgovaram sa svojim pacijentima, primetilo sam da svi dele jedno unutrašnje uverenje: treba mi ljubav. Izgleda da ljudi misle da će „biti voljen“ zadovoljiti njihovu potrebu. Sve priče mojih pacijenata su se na ovaj ili onaj način vrtele oko ljubavi, uvek oko iste misli: nisam voljen.

U nastavku bih želeo da opišem neke slučajeve iz stvarnog života koji ilustruju očekivanje da budemo voljeni.

SLUČAJ 6:

Mlada pacijentkinja već tri dana nije mogla da guta i jede. Međutim, nisam mogao da utvrdim nikakve fizičke nepravilnosti. Žena je bila u braku dve godine. Njen najveći problem bio je štedljiv stav njenog muža. U početku nije želeo da ide ni na medeni mesec, ali ga je ona jedva ubedila da ipak otputuju. Po dolasku u hotel, te večeri, mlada žena se doterala i očekivala je da će je muž odvesti na večeru. On je, međutim, rekao: „Hajde, idemo u supermarket da kupimo nešto za jelo.“ Nije baš romantično, zar ne?

Dakle, žena je udata za škrtog čoveka koji štedi gde god može. Još na medenom mesecu pokušala je samoubistvo u hotelskom bazenu.

Nešto se ponovo dogodilo pre njene posete meni, što je pokazalo da se njen muž u poslednje dve godine nije promenio.

Svi problemi ljudi, proizilaze iz činjenice da misle da ih drugi ne vole. Zašto se majka ljuti kada joj sin ne pere sudove? Da li je majka nervozna jer ona sama ne može da opere sudove? Ona to radi već mnogo godina. Nervira se jer podsvesno misli da je sin ne voli i ne ceni je, u suprotnom, ne bi ostavljao sudove. Skoro sve knjige o odnosima kažu: „Morate biti voljeni, to je davanje i uzimanje.“ Ova laž da neko drugi treba da bude tu za nas ili za naše potrebe, prati nas kroz ceo život i otežava nam ga.

Ova greška dovodi do još jedne laži: „Drugi ne smeju da mi učine ništa loše.“ To znači da drugi ne smeju da me lažu, varaju, tuku, krađu od mene itd. U svojoj praksi, imao sam jedan posebno upečatljiv primer ovoga.

SLUČAJ 7:

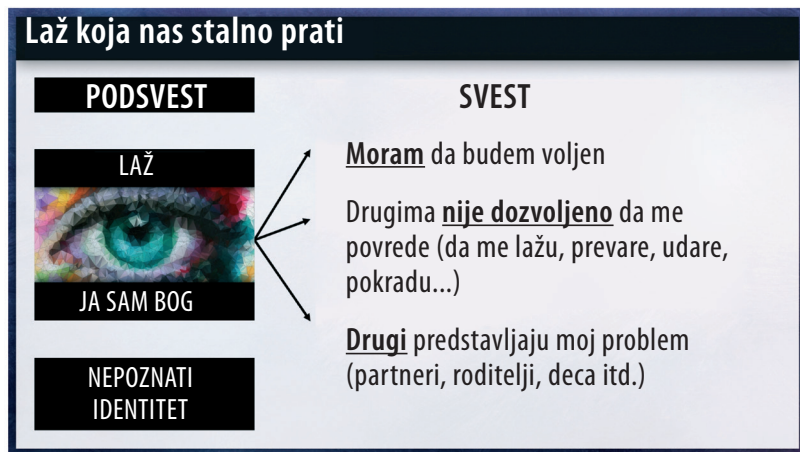
Pacijentkinja je bila veoma ljuta na svog muža, jer je znala da ima ljubavnu aferu. Uporno mu je to prebacivala, a on je to sve vreme poricao, sve dok jednog dana ipak nije priznao aferu i poželeo da se razdvoje. Pacijentkinju je manje ljutilo to što je on našao drugu ženu, a više to što ju je toliko dugo lagao. Pitao sam je: „Ko ste vi da vam vaš muž duguje iskrenost?“

Ili uopšteno: ko sam ja da mi iko bilo šta duguje? Da li drugi smeju da me lažu i varaju? Da me udare ili da mi nešto ukradu? Pa, smeju, iako time svakako krše zakone države. U trenutku kada ne mogu da podnesem postupke drugoga, tj. kada drugome oduzimam pravo da čini ono što želi, ja samoga sebe zarobljavam i ne osećam se dobro.

Dva jednostavna pitanja jasno pokazuju koliko se nelogično procenjuje ljubav drugih ljudi. Kada pitam svoje pacijente: „Može li neko da misli umesto vas?“, svi oni tačno odgovore sa „Ne“.

Ali, ako postavim pitanje malo drugačije: „Da li vam je potrebno da vas neko voli?“ Svi odgovaraju „Da!“ To nije logično. Ako mi je zaista

potrebno da me neko voli, onda neko drugi mora biti u stanju da o meni razmišlja sa ljubavlju. Dakle, odgovori mojih pacijenata na ono što je zapravo isto pitanje su kontradiktorni. Ljudi često nisu ni svesni koliko su protivrečna njihova shvatanja o mislima drugih osoba.

Zašto svaki čovek želi da bude voljen? I zašto je svaki čovek uveren, čak i kao odrasla osoba, da je na neki način oštećen ako ga majka u detinjstvu nije volela?

Pacijent, stariji od 40 godina, izmakao se kada sam hteo da mu pogledam u uši. Pitao sam ga zašto ima takav strah. Čovek je odgovorio: „Zato što me roditelji nisu voleli!“. Da li čovek sa 40 godina zaista ima strahove zato što ga roditelji nisu voleli? Ne uviđamo da ono što drugi ljudi rade ili ne rade nema odlučujući značaj za zadovoljavanje naših potreba. Jedino ono što mi sami činimo jeste presudno za naše potrebe i za naš život.

Ideja da moram biti voljen da bi moje duhovne potrebe bile zadovoljene je laž, jednostavno zato što je nemoguća. Niko ne može zadovoljiti fizičke i duhovne potrebe druge osobe. Naše telo otkriva ovu samoobmanu kroz negativne emocije i bolest.

Na telu najjasnije možemo videti da li misao potiče iz istine ili iz laži. Telo se ne može prevariti; ono doduše reaguje sa određenim tole-

rancijama, ali samoj reakciji nema alternative. Našem telu je, između ostalog, potrebna električna energija da bi funkcionisalo. Taj strujni impuls pokreće ljudski duh. Međutim, i duh ima sopstvene potrebe koje najpre mora da zadovolji. Duh je sam po sebi prazan pre nego što primi informacije. Za ispunjenje naših potreba pri tome treba odgovoriti na tri pitanja: Ko?, Kako? i Odakle?

Ko je odgovoran za punjenje mog stomaka? Samo sam ja 100% odgovoran, jer niko drugi ne može da jede umesto mene. Jesti znači zadovoljavati potrebe tela za hranom onim što ste prethodno uzeli iz prirode. Jedemo po zakonu života; prvo moramo uzeti da bismo mogli dati.

Hajde sada da pređemo na duhovni nivo. Ko je odgovoran da moj duh dobije dovoljno ljubavi? Ko je odgovoran da on bude „nahrانjen“? Kao i sa fizičkim potrebama, to sam 100% ja. Kako da postupim u vezi sa ovim? Struktura ljudskog bića nam pokazuje da su misli o ljubavi prema bližnjem neophodne za generisanje pravog električnog impulsa za telo. Međutim, ove informacije prvo moraju biti apsorbirane da bi se prenale dalje.

U zabludi svog uma, međutim, čovek ne vidi da postoje i dve radnje u ljubavi. Oni misle da je ljubav samo davanje. U stvarnosti, međutim, postaje jasno da ako ne mogu da pružim misli o ljubavi drugoj osobi jer one ne zadovoljavaju moje potrebe, na kraju primam informacije od nje i vraćam tačno ono što sam primio. Ako je druga osoba neharmonična ili ljuta, onda ću i ja biti. Ako je druga osoba puna ljubavi, onda obično odgovaram sa ljubavlju i osećam se dobro zbog toga. Jer sve dok imam misli o ljubavi, električni impuls koji one pokreću odgovara mojim fizičkim potrebama i neće mi nauditi.

Princip uzimanja i davanja važi i za misao. Misao o ljubavi je davanje. Odakle mogu pre toga da je dobijem? Zašto jednostavno ne mogu da imam takve misli o onima koji me ne vole? Zato što je duh duboko i čvrsto u zabludi da je njegova potreba zadovoljena samo ako mu druga osoba nešto dà. To znači da smo svi fiksirani na postupke drugih.

Reči nisu uvek odlučujuće. Čak i reči poput: „Volim te“ mogu dovesti do besa i stresa ako ih izgovori neko ko me je juče udario. Kako tada

reagujete i kako se osećate? Izgovorene su tako lepe reči. Ako reči nisu uverljive čovek reaguje mislima bez ljubavi. Time nastaje električni impuls koji izaziva negativnu emociju. To pokazuje da osećanja ne nastaju iz onoga što drugi čini, već isključivo iz naše sopstvene reakcije na to. Pa zašto onda (obično) ne mogu pozitivno da reagujem na negativno ponašanje druge osobe? Zašto nisam u stanju da ostanem objektivn, već moram da se uznemirim i da se osećam loše? Zato što nas greška u našim srcima tera da nesvesno verujemo da nam druga osoba nešto duguje - ako ne ljubav, onda barem ljubaznost.

Međutim, ideja da moramo biti voljeni nije funkcionalna, zakon je isključuje. Funkcija koja se tiče mene samog ne može se odvijati van mene. Niko ne može nešto dati nekome ako to ne primi. Svi mi imamo uticaj na druge i, obrnuto, drugi ljudi imaju uticaj na nas. Međutim, da li će neko reagovati na „harizmu“ druge osobe potpuno zavisi od njega. Šta god da vam se nudi - dobro ili loše - ako to ne prihvatite, ništa se neće desiti.

Prema zakonu uzimanja i davanja, moram negde uzeti ljubav pre nego što je mogu preneti dalje. Ako ne mogu da volim osobu koja mene ne voli, jedna stvar postaje jasna: ta osoba je zapravo ona od koje uzimam ili želim da primim ljubav. Dakle, koristim je kao izvor ljubavi.

Ako razumemo strukturu ljudskog bića, onda nam zakon daje apsolutnu i pouzdanu meru uzroka i posledice. Sa osnovnim zakonom svih funkcija u univerzumu i sa strukturom ljudskog bića, skoro sve stvari u životu mogu se kategorizovati i objasniti zašto se dešavaju ili ne. Ljudi imaju prednost što mogu da razmišljaju. To im omogućava da primete stvari o sebi i da razmišljaju o njima.

9.

Samospoznaja kao prvi i najteži korak ka istini

Koje je najvažnije znanje koje treba steći? Zar to nije samospoznaja? Uveren sam da je duboko nepoznavanje naše prirode najveća katastrofa za čovečanstvo. Na koji način razmišljam? Kako nastaju moja osećanja i emocije? Zašto reagujem onako kako reagujem? Kada bi ljudi poznavali sebe, ne bi bili prevareni od strane drugih. Sa samospoznajom bismo znali ko smo, šta možemo da uradimo i da postignemo, a šta nam je nemoguće da postignemo. Ali nažalost, ljudi ne poznaju sebe. Nijedna škola niti univerzitet nas ne uče istini o nama samima.

Kada sam počeo da razgovaram sa pacijentima o njihovim životnim pričama, primetio sam da ljudi pogrešno procenjuju sebe. Iz njihovih priča je bilo lako videti da imaju lažnu sliku o sebi. Morao sam da se zapitam: da li i ja sebe vidim tako pogrešno? Jedna naša velika teškoća potiče od toga što ne poznajemo sebe. Samospoznaja može biti teška, ali bez obzira na to, neophodno je da razumemo procese u sebi kako bismo mogli da objasnimo bolest.

Možemo koristiti ogledala da bismo postigli samospoznajju. Za telo, to je ogledalo koje svi poznajemo. Da li ogledalo odražava stvarnost? Dobro ogledalo pokazuje tačan odraz. Ali šta je ogledalo za duh? Kako da shvatim ko sam kao osoba?

Važno je da sebe prepoznam po objektivnom standardu. Šta nam je dostupno za to?

Sredstva za samospoznaju:

A. Telo: Već smo razmotrili strukturu ljudskog mozga, a posebno moždane kore. Uz pomoć nerava, koji povezuju čak i najsitnije delove celog tela, sve telesne funkcije se kontrolišu putem moždane kore. To je moguće samo zato što imamo duh. Duh i telo deluju zajedno kao pijanista i njegov klavir. Kroz misli i odluke, duh kontroliše i šalje električne struje u telo. Pošto organ nema izbora osim da uzme, mozak u svojoj funkciji kanala, prima ove struje i reaguje u skladu sa tim, tj. prenosi impulsu telu tačno onako kako je naveo duh.

Prva fizička reakcija se odvija u limbičkom sistemu. Putem emocija, hormoni (hemija) u početnom ciklusu izveštavaju da li je misao koja je izazvala električni impuls bila prikladna za telo, ili ne. Emocije su uvek posledica misli, odnosno efekat. Emocije i misli stoga nisu paralelne. Na primer, misao straha nastaje nesvesno, a potom se kroz električne impulse i naknadno lučenje hormona u telu realizuje kao za telo opterećujuća emocija. To znači da su ljudi sami odgovorni za ono što doživljavaju kao emociju. Emocije su u krajnjoj liniji ogledalo našeg nesvesnog razmišljanja.

U slučaju pacijentkinje sa jakom glavoboljom (slučaj 5), emocije su se javile nakon što je promenila svoje ranije misli pune ljubavi prema svom dečku. Okidač je bila negativna informacija o dečkovoj nevernosti, koja nije zadovoljavala potrebe njenog duha. Žena je stoga počela da razmišlja o razočaranju, povređenosti, a takođe i o mogućoj osveti. Nakon što je primila informacije, njene misli više nisu bile slobodne, već zarobljene. Od trenutka kada je počela da razmišlja kompulzivno i tako bila zarobljena, donosila je odluke koje su u početku izazvale negativnu emociju u limbičkom sistemu kao netelesni impuls. Nakon kratkog vremena, glavobolje su se javile kao dalja reakcija.

Pošto telom upravlja duh, telo je onda i savršeno ogledalo za duh. Ono je objektivno i ne može lagati jer samo prenosi ono što mu je dato ili urađeno. Telo - kao ogledalo – može duhu otkriti istinu o sebi. A pošto se duh u osnovi može okarakterisati samo dvema informacijama - istinom ili lažima - telo pokazuje duhu da li on razmišlja istinito, ili sledi laž. Ovaj proces je važan objektivni standard koji pomaže duhu da prepozna svoju nesvesnu samoobmanu, a zatim je zameni istinom.

B. Zarobljeni duh: Sve dok čovek dobija informacije koje odgovaraju njegovim duhovnim potrebama, ostaje slobodan. Ne mora da reaguje negativno. Pošto se njegovim očekivanjima udovoljava, nema problema. Ali u trenutku kada drugi više ne čini ono što se od njega očekuje – ili ono što bi, iz sopstvenog ugla gledano, bilo ispravno – problem počinje.

Kada sam bio mali, moj deda je imao psa. Kada bi ga neko iznervirao, ujeo bi se za sopstveni rep i trčao u krug. To sigurno nije razumno postupanje – da čovek uništava sebe samo zato što drugi napravi grešku. Upravo to je, međutim, opšti proces kod svih pacijenata koje sam ispitivao. Čak i kada bih poznao sve ljude na svetu, verovatno ne bih našao izuzetak. Neki pacijenti smatraju da imaju izbor da drugačije misle, da mogu da izbegnu ljutnju. Da li zaista mogu?

SLUČAJ 8:

Pacijentkinja je nakon 35 godina braka saznala da je njen muž još od samog početka braka varao sa više žena na različitim mestima. Otprilike tri godine nakon što je to otkrila, došla je u moju ordinaciju sa više tegoba. Jedna od njih bila je poremećaj sna. Ispričala je: *„Noću ne mogu da spavam. Tada se vozim automobilom i gledam zvezde, dok razmišljam kako da izađem iz ove situacije.“*

Da li je ova žena duhovno slobodna ili je zarobljena? Ko je drži zarobljenom? Žena je 35 godina bila srećna i zadovoljna sa svojim mužem. Tek kada je saznala za prevaru, u njoj je počeo proces razaranja. Ko može da joj pomogne, sve dok ne shvati da se sama uništava? Niko ne može to da učini. Ona misli da je postupak njenog muža taj koji je uništava. Ali postupak njenog muža joj nije naškodio dok ona o tome ništa nije znala. Time postaje jasno da nas može povrediti samo način na koji nešto opažamo i procenjujemo.

Kada sam shvatio da su svi moji pacijenti samodestruktivni, upitao sam se: Zašto si to rade? Naravno, otkrio sam isti problem kod sebe. To pogađa sve ljude, jer su svi identični po svojoj funkciji. Dakle, u čemu je greška? Gde svi grešimo?

Obmana se sastoji u činjenici da se primljena informacija smatra istinom. Sve dok se informacija ne prepozna kao laž, ona za prevarenu osobu ostaje istina. Nevolja stoga nastaje samo zato što se laž prihvata kao istina.

C. Osnovni zakon prirode o uzroku i posledici: Pogledajmo naše obrasce odnosa. Imamo odnose sa majkom, ocem, supružnikom, decom, kućnim ljubimcima itd. Zašto imamo ove odnose? Zato što volimo te ljude i želimo da im nešto damo? Ili zato što želimo nešto da dobijemo od njih, naime da budemo voljeni? Zašto se žena sa glavoboljom uselila kod svog dečka? Zašto se neko ženi? Da li želi nešto da dâ ili da dobije? Uobičajeni odgovor je: „I jedno i drugo!“ Da li je to istina? Iz zakona smo videli da davanje i primanje u isto vreme na istom mestu ne funkcioniše. To nije moguće. Ne možete ići napred i nazad u isto vreme.

Zabluda u čoveku nameće mu misao: ja sam zavisao od ljubavi i od postupaka i postojanja drugih ljudi. Da li je to zaista tako? Time se javljaju dva korena problema. Ili ljudi ne čine ono što mi smatramo ispravnim i što od njih očekujemo – ili to čine, ali umiru i time ih gubimo.

Sa tom, uglavnom nesvesnom mišlju o zavisnosti, sve osobe sa kojima ulazim u odnos postaju moji dužnici. Odnos započinjemo davanjem (barem tako verujemo), a ne uzimanjem. To je, međutim, u suprotnosti sa zakonom. U prirodi sve funkcioniše po principu: uzeti da bi se dalo. Čovek, međutim, misli da najpre daje, da bi potom uzimao ili dobio. Ljudski duh se u osnovi vara, jer veruje da sam od sebe najpre daje. Zato misli da mu drugi nešto duguju i da treba da mu vrate.

Zbog ove zablude, svi daju „prvi“ i očekuju nešto zauzvrat – čak i ako misle da to ne očekuju. Ako se ništa ne vrati od druge osobe, negativne misli koje imate o njoj otkrivaju da nešto nije u redu.

Ukratko, imamo tri stvari koje nam pomažu da prepoznamo sebe:

- A. Telo nam to pokazuje kroz naše emocije, disfunkcije, anksioznost i sve vrste bolesti.
- B. Imamo zarobljeni duh sa beznadežnom perspektivom.
Misli koje su stalne i ne daju ti mira.
- C. Imamo osnovni zakon uzroka i posledice, koji predviđa da uzimanje dolazi pre davanja. Da samo pojedinac sâm može zadovoljiti svoje potrebe uzimajući sve što mu je potrebno u fizičkom i u duhovnom smislu spolja, predajući to dalje, tj. sprovodeći to u delo. Niko ne može piti, jesti ili misliti umesto drugog.

10.

Podsvest – Naša mera za dobitak i gubitak

Kada sam beležio priče svojih pacijenata, prvo sam ih podelio u grupe na osnovu njihovih tegoba. Želeo sam da uporedim pacijente sa istim tegobama, kao što su tinitus, vrtoglavica itd., jer sam pretpostavio da različiti simptomi imaju različite uzroke. Želeo sam da pronađem ono što je zajedničko u svakoj grupi. Šta je zajedničko pacijentima sa tinitusom? Šta je zajedničko pacijentima sa vrtoglavicom? Da li postoje sličnosti i ako jesu, koje su? Najviše su me zanimali pacijenti koji su imali više bolesti i simptoma. Šta se dogodilo u njihovim životima da su akumulirali toliko bolesti?

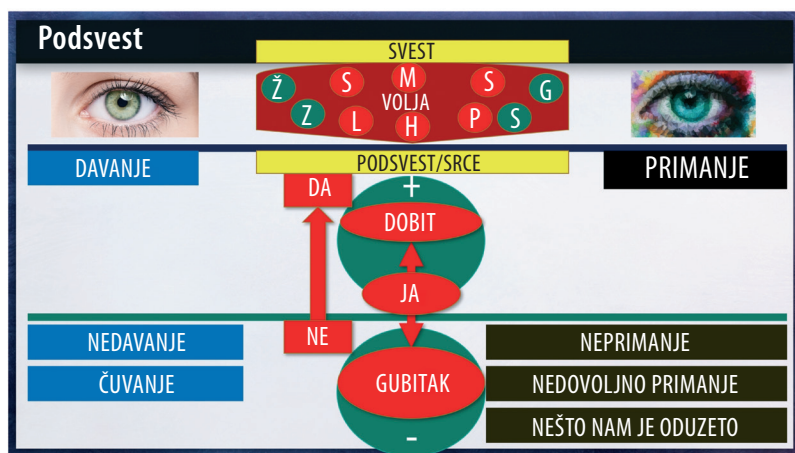
Godinama sam tražio sličnosti u životnim pričama pacijenata sa sličnim simptomima. Godine 2007. naišao sam na nešto što je proširilo moje znanje o ljudima: Bez obzira na to koju bi mi priču neka osoba ispričala, čim bi bila negativna (što sve priče o bolestima i jesu), sve se svodilo na ideju ličnog gubitka. Pitao sam se: Da li je moguće da je jedna misao početna tačka za sve probleme i samim tim za sve ljudske bolesti?

Trebalo mi je mnogo vremena da se potpuno uverim u to šta pokreće naše bolesti. Međutim, u nekom trenutku mi je postalo jasno da je samo lični gubitak ono što nam otežava život. Nije bitno kakvu mi priču neko priča, ako je ona negativna, ukorenjena je u ideji ličnog gubitka. Još uvek nisam uspeo da pronađem drugi princip. U svojoj

potraži naišao sam na podsvest, koja mi je dala odgovore o uzroku ljudskih bolesti i problema.

Da bismo bolje razumeli misao o gubitku, važno je razumeti podsvest, funkcionalni centar duha. Da bih pokazao kako ljudi funkcionišu putem centralne misli, sastavio sam dijagram. Na vrhu je nivo svesnog duha, ispod njega je podsvesni duh, koji takođe volim da nazivam „srcem“. Svesni duh sadrži volju. Mi percipiramo određene signale i informacije. Na dijagramu su fizičke potrebe označene zelenom bojom. G označava glad, Ž žeđ, Z znojenje i S smrzavanje. Ljudi prvo moraju postati svesni ovih fizičkih potreba. Zatim nešto preduzimaju da bi ih zadovoljili. Volja je uporediva sa ekranom na kojem svetli „Potrebna akcija!“. Znaite ono: Aha, postoji poziv na akciju.

Duhovne potrebe, prikazane crvenom bojom, takođe se opažaju. One su prisutne kod svake osobe, ali njihov redosled prioriteta je individualan. Svako ima glavnu potrebu na duhovnom nivou. Na ilustraciji sam stavio H za harmoniju u sredinu, jer i meni je harmonija potrebna. P predstavlja pravdu, S slobodu, L lojalnost, M mudrost i S sigurnost. Da biste zadovoljili ove duhovne potrebe, morate ih postati svesni, slično svojim fizičkim potrebama. Sve odluke donete radi zadovoljavanja neke potrebe, donose se u podsvesti. Dakle, iako sam svestan potreba, odluka se i dalje donosi nesvesno.

Podsvest je tačka veze između duha i tela. Pošto je duh uvek aktivan kako bi snabdevao i kontrolisao telo, on pokreće električni impuls u moždanoj kori svaki put kada se donese odluka, i donosi nekoliko stotina odluka u roku od jedne sekunde. Zato se većina odluka može doneti samo nesvesno. Na ilustraciji, „JA“ označava duh.

Duh mora da proceni sve informacije koje primi na ulazu i može ih sortirati samo u dve kategorije. One su označene kao „dobitak“ i „gubitak“. Dobitak je ono što zadovoljava potrebe duha i tela. Gubitak je suprotnost ovome, tj. antipotreba. Postoji i nulta linija, tj. informacija koja ne zadovoljava ni pozitivnu ni negativnu potrebu duha i stoga ne izaziva reakciju. Nulta linija je važna, jer određuje količinu, obim dobitka ili gubitka. Prema ovoj jednostavnoj kategorizaciji donosimo sve svoje odluke, koje sadrže samo „da“ i „ne“. Naše odluke su unapred određene sa „da“ za dobitak i „ne“ za gubitak. Ne postoji „da“ za gubitak. Proverite sebe, npr. zašto donirate za dobar cilj, ili zašto ne. Sve ljudske odluke mogu se svesti na jednostavno Da ili Ne.

Šta čovek mora nesvesno da misli kada je, na primer, gladan? On mora da posmatra hranu kao dobitak. Da li se taj proces odvija svesno? Ne, to se zasigurno ne dešava svesno. Kada se pred nekim nalazi izbor namirnica, na primer više vrsta voća, tada se i za svako od tih voćki nesvesno proračunavaju dobitak i gubitak. Tek tada se voćka bira i jede.

Ne postoji drugi nivo donošenja odluka kod ljudi osim „da“ i „ne“. Svaka reklama obećava ili profit, ili izbegavanje gubitka. Niko neće reagovati na reklamu koja kaže: „Kupujte ovde, imam lošu robu i preskupa je.“ Na tom mestu nema izbora. Ljudi moraju izbegavati sve što vide kao gubitak i reći tome „ne“. Ovaj proces se ne može obustaviti ili zaobići.

U procesu odlučivanja duha, duh mora da izbegne gubitak. Ako to uspeva i dok god to uspeva, ne nastaje strah. Na primer, čovek može da pritisne kočnicu na crvenom svetlu i pri tome ne oseća nikakvu negativnu emociju. Međutim, ako pokušava da kontroliše okolnosti, druge ljude, vreme, novac itd., onda se javlja strah - barem kada to ne funkcioniše. Dakle, možemo razumeti i šta je strah. Anksioznost se uvek javlja kada pomislim da moram da izbegnem nešto što nije pod mojom kontrolom. Postoji samo strah od gubitka, nikada strah od dobitka.

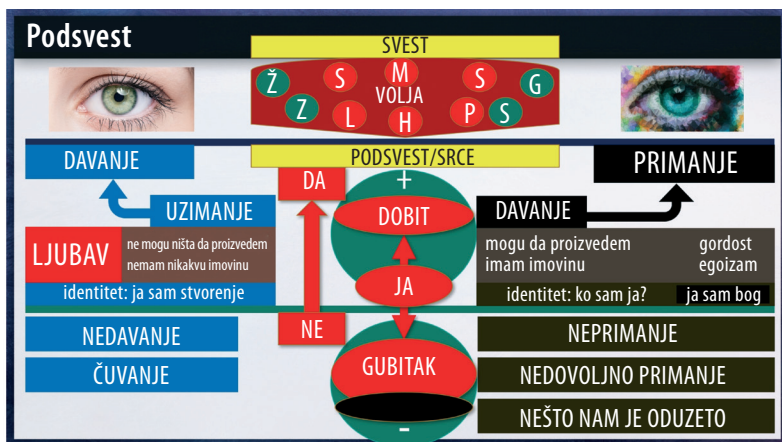
Bolest i svi čovekovi problemi nastaju zato što on veruje da gubi svoje „ne“ (svoju sposobnost da izbegne gubitak). Ljudi su strukturalno određeni da uvek kažu „ne“ gubitku, a uvek „da“ dobitku. To je deo njihove funkcije. Bilo koji gubitak ili čak očekivanje gubitka ili verovanje u njega se ne prihvata. Lični gubitak se ne može prihvatiti i on čini osobu koja u njega veruje i doživljava ga, slomljenom i bolesnom tokom vremena. To takođe zavisi od toga koliko veliki gubitak doživljava svaka osoba. Visok lični gubitak dovodi do teških emocija i, vremenom, do ozbiljne bolesti. Manji lični gubitak uzrokuje manje jake emocije i bolesti. Nivo ličnog gubitka je različit za svaku osobu. Ista priča o gubitku može se percipirati i doživeti sa veoma različitim stepenima ozbiljnosti. Intenzitet je subjektivan i individualan, ali mehanizam kojim se donose odluke je identičan za svaku osobu.

Zabeležene utiske i informacije o pobedi i porazu izračunavamo u nekoliko hiljaditih delova sekunde. Na primer, ovo je mereno u moždanim talasima igrača koji su morali da donose odluke.¹ Sve informacije i percepcije se kategorišu u pobedu i poraz. Sama činjenica da ljudi veruju da ne mogu da izbegnu lični gubitak, dovodi do svih problema sa kojima se ljudi suočavaju.

Kada sam shvatio da svi čovekovi problemi proizilaze iz verovanja da mu drugi mogu naneti lični gubitak, potražio sam uzrok ove ideje. Našao sam ga u perspektivi duha, koju predstavljam sa dva oka. Pre nego što se nešto kategoriše kao dobitak ili gubitak, postoji neka vrsta filtera: tačka gledišta. To je ono što predstavljaju dva oka u gornjim uglovima ilustracije. Duh ima jedno (duhovno) oko kroz koje sve posmatra. Postoje samo dva načina gledanja na stvari i shodno tome, njihovog procenjivanja.

Okom desno na ilustraciji, duh vidi svoj dobitak u zadovoljenju onoga što mu je potrebno. Ako se dobijanje smatra dobitkom, onda gubitak mora biti suprotnost od dobijanja, tj. nedobijanje, nedovoljno dobijanje ili oduzimanje nečega. Nasuprot tome, okom levo na ilustraciji, duh vidi dobitak u davanju. Tada je suprotnost ovome, tj. nedavanje ili zadržavanje, gubitak.

U ovom trenutku, trebalo bi da se podsetimo osnovnog zakona univerzuma. Tamo smo ispitali sveobuhvatni princip uzimanja da bi se dalo, koji se primenjuje na sve elemente, jer sve funkcioniše u skladu sa delovanjem kanala. Zadržavanje ne odgovara ovom univerzalnom principu (pluća ne zadržavaju kiseonik, itd.). Zakon nam ne dozvoljava da zadržavamo stvari koje se unose.

Kojim okom vidimo stvari onakvima kakve jesu, a kojim okom obmanjujemo sebe? Koje oko stavlja „ne“ na mesto gde ono ne može biti oduzeto osobi? Oko sa leve strane pruža ljudima mogućnost da uvek primene svoje „ne“ pod bilo kojim okolnostima. Dobitak i gubitak tamo leže isključivo u radnjama koje činim, ili se uzdržavam od činjenja. Uzimanje, davanje i zadržavanje su uvek moje sopstvene radnje.

Ali kameleonsko oko sa desne strane stvara obmanjujući pogled. Ovo oko sugerise da dobitak zavisi od dobijanja, a gubitak je rezultat nedobijanja. To znači da oko uvek gleda na ono što drugi navodno rade ispravno ili pogrešno - i na ono što ne rade. Fokus nije na vašim sopstvenim postupcima, već na postupcima drugih. Sa ovim pogledom, činite sebe potpuno zavisnim od drugih ljudi da biste zadovoljili svoje duhovne potrebe.

Fascinantno je i zastrašujuće videti da je svaka osoba stalno zaoкупljena drugom kako bi zadovoljila svoje duhovne potrebe. O kome

supružnici gotovo isključivo razgovaraju kada dođu na savetovanje? Fokus je u potpunosti na onoj drugoj osobi. Oni uvek govore o pogrešnom ponašanju svog partnera.

Situacija u kojoj neko želi da kontroliše drugu osobu nastaje samo iz namere da se osigura da joj druga osoba ne nanese nikakvu štetu. To dovodi do svih mehanizama kontrole i nadzora.

Postoje samo dva načina gledanja na stvari. Prvi je slučaj da ljudi sami donose odluke u vezi sa „da“ i „ne“. Pošto niko drugi ne može da misli umesto njih, očigledno je da „da“ i „ne“ pripadaju njima.

Postoji i suprotan način razmišljanja u kome drugi mogu nekoj osobi da nanesu gubitak koji ona ne može da izbegne. Sve dok je osoba na dobitku i dobija ono što zadovoljava njene potrebe, ona se i dalje oseća prijatno i nema problema. Ali ako se, posle 35 godina, otkrije prevara supružnika i prethodni dobitak iznenada se ispostavi kao nedobijanje/oduzimanje, to postaje teret za ostatak života. Jer preovlađujuća misao je: druga osoba mi je nanela gubitak.

U ovom sistemu postoji vrh našeg merila. Odlučujući faktor je da li osoba smatra da je to lični gubitak. Ako se negativan događaj desi van naših ličnih odnosa, kao što je smrt nekog deteta ili neko zlostavljanje, onda je to svakako gubitak, nepravda, loša stvar. Odlučujući faktor u tome da li ovo ima trajan efekat na um neke osobe, jeste da li se to procenjuje kao lični ili bezlični gubitak. Ako je, u slučaju 5, mlada žena sa glavoboljom ljuta na svog nevernog dečka, onda ona nesumnjivo lično shvata njegove postupke. Ona misli: „On mi je to uradio.“ Međutim, kada bi ona mislila da joj dečko to nije lično uradio, onda bi njen problem bio rešen.

Da, svakako je dečko postupio pogrešno. Ali da li je on njoj zaista lično nešto učinio? Da li je žena zaista imala obavezujuće pravo na njegovu vernost? Odakle uopšte dolazi to pravo na druge?

U potrazi za odgovorom naišao sam na najdublje mesto u ljudskom duhu – njegov identitet. Šta čovek misli o tome ko je on?

1. Fehr, T., Herrmann, M., Meyer, G., Miedl, S., (2010). Neurobiological correlates of problem gambling in a quasi-realistic blackjack scenario as revealed by MRI. *Psychiatry Research: Neuroimaging*. 181, 165-173

11.

Tvorac ili stvorenje – Čovekov pravi identitet

Svi zahtevi mojih pacijenata prema roditeljima, partnerima, deci, braći i sestrama, prijateljima itd. ukazuju na uzdizanje jednog pojedinca iznad drugog. To znači da svi zahtevi proizilaze iz pretpostavke da druga osoba meni duguje ispunjenje mojih potreba. To je automatski čini mojim subjektom, koji mora biti dostupan da zadovolji moje potrebe. Na osnovu dobro poznate ljudske motivacije - egoizma i ponosa - video sam odakle dolazi ova tvrdnja o superiornosti.

Iza egoizma stoji uverenje: „Ja imam imovinu“. To znači da nešto pripada meni lično. Ponos proizilazi iz stava: „Ja mogu da stvaram“. To znači da mogu nešto da stvorim iz sebe i da to predajem dalje. Sa ovim stavom, ljudi uvek prvo daju i žele da dobiju nešto zauzvrat. Čak i ako svesno misle da to rade ne želeći da dobiju bilo šta zauzvrat, to se manifestuje kao samoobmana, na primer, ljudi se ljute kada im se ne kaže jednostavno „hvala“.

Pošto se sve vrti oko ličnog gubitka i ta misao uništava telo neke osobe, pitao sam se da li osoba zaista može imati ličnu imovinu. Razgovarao sam sa mnogim ljudima o njihovim najgorim iskustvima. Neki su izgubili dete, ili je njihovo dete bilo zlostavljano. Iako je prošlo mnogo godina od događaja, roditelji su i dalje opterećeni i povređeni - a fizičke bolesti su se pojačale.

Gore smo opisali telo kao pomoć za samospoznavanje, kao ogledalo. Sve što ga uništava, tj. čini ga bolesnim, ne može biti ispravno. Ovo važi i na duhovnom nivou, čak i ako duh veruje da je ispravno. Dakle, lični gubitak mora se smatrati pogrešnim principom, upravo zato što uništava telo i zarobljava duh. Pa odakle dolazi ova ozbiljna, sverazarajuća greška u mišljenju?

Duh mora da proceni svaki događaj. Ako on proceni dete kao svoje vlasništvo i ono umre, moguće kroz neki neprirodni događaj, onda duh uništava telo mislima o ovom nepovratnom i velikom ličnom gubitku, jer nema sposobnost da prihvati lični gubitak. On ne može da gubi. Ljudsko biće jednostavno nema sposobnost da kaže "da" ličnom gubitku.

Stoga se postavlja pitanje: da li je pravo na posedovanje nečega opravdano? Zašto čovek, čak i kada misli drugačije, ne može ništa da poseduje? Odgovor je jednostavan: zato što ne može ništa da stvori. Samo ako bi mogao nešto da stvori, to bi zaista bilo njegovo vlasništvo. Ali pošto sve - uključujući i čoveka - funkcioniše kao kanal, on ne može ništa da stvori. On može da učini da se stvari dese, ima sposobnost da sastavlja stvari, da ih rastavlja, da sklapa nešto lepo svojom maštom, da slika itd. Međutim, to nije isto što i stvaranje nečega, jer svaki rezultat ljudskog truda proizilazi iz onoga što već postoji, a ono što već postoji samo se sprovodi. Dete takođe dolazi kroz roditelje, ali ne od roditelja. U svojoj zabludi, međutim, čovek misli da može da stvara stvari - čak i život - i da dete dolazi od njega.

Tako bolest tela, zajedno sa zarobljenim duhom, dokazuje da čovek greši kada misli da nešto pripada njemu. Osnovni zakon prirode takođe dokazuje da ništa ne pripada samo sebi. Čovekova tvrdnja da pripada sebi, da njegovo telo i život pripadaju njemu lično, potiče od samoobmane koju moramo otkriti.

Druga ideja lažne motivacije duha kaže da on može da proizvede nešto samostalno. Koje od svojih potreba čovek misli da zapravo može sâm da proizvede? Hajde da ponovo pogledamo osnovne ljudske potrebe. Kiseonik jasno pokazuje našu zavisnost od okoline. Prema principu uzimanja da bi se dalo, ljudi moraju da dobiju kiseonik koji

im je potreban iz vazduha. Isto važi i za vodu. Bez izvora vode, ljudi vrlo brzo umiru. Ljudi ne mogu da proizvode hranu, već je mogu pripremiti samo ako su je prvo uzeli iz prirode.

Osnovna potreba za ljubavlju ne može se poreći kao takva. Sve u ljudskom životu vrti se oko ljubavi. Zato je važno pitati se odakle dolazi ljubav. Trebalo bi da budemo jasni u vezi sa ovim: Ako je ljubav potreba duha, ona može biti samo pitanje informacije. Duhovne potrebe poput ljubavi, pravde, slobode i bezbednosti su duhovne informacije. One nisu energija u smislu elektromagnetnog talasa, već su čisto duhovne informacije izražene rečima ili slikama. One nisu merljiva ili opipljiva energija. Tek kada ih duh obradi, one se prevode odlukama duha u moždanoj kori u specifične električne impulse (energiju) koji se mogu fizički meriti u telu i na telu.

Može li čovek sam da proizvede ljubav, dakle duhovnu informaciju koja mu je neophodno potrebna? Da li je on stvaralac informacije ili njen korisnik? Na fizičkom nivou ne sumnjamo da se sredstva samo koriste, ali ne i stvaraju. To isto moramo da razumemo i na duhovnom nivou: u duhu obrađujemo informacije, isto kao što telo obrađuje hemijske supstance. Možemo primetiti da su se mediji mogli tako snažno razviti samo zato što duh neutoljivo vapi za informacijama. Od veoma ranog uzrasta, dete sedi fascinirano ispred ekrana i upija informacije. Ako roditelji danas žele da utišaju svoju decu, to mogu veoma dobro da urade pomoću mobilnog telefona ili drugog ekrana. Deca čak mogu iznenađujuće dugo da izdrže bez hrane.

Zbog greške koja obitava u duhu, ljudi misle da zapravo mogu da generišu informacije – uključujući tu i ljubav. Skoro svi moji pacijenti kažu „da“ na pitanje da li mogu sami da proizvedu ljubav kao takvu. Ako bi to bio slučaj, onda ljubav ne bi bila osnovna potreba. Tada bi svako imao svoj izvor u sebi, gde može da proizvede ljubav i da živi od nje. Međutim, činjenica da svako traži ljubav i pre svega želi da ga neko drugi voli, pokazuje da nema ljubav u sebi. Prema zakonu, ljubav prvo mora biti apsorbovana, obrađena i preneti dalje. U kanalu postoji samo promet, ali ne i proizvodnja osnovnih elemenata. Kanal samo prenosi nešto što je prethodno apsorbovao i obradio.

Ljudi ne mogu da stvore ništa novo. Moramo da shvatimo da čak i kada gradimo kuće i avione, ne stvaramo ništa novo, već sklapamo stvari od postojećih materijala. Naš um je obdaren mnogim izvanrednim sposobnostima, ali nije moguće da stvorimo čak ni jedan osnovni element ni iz čega.

Čovekovo (lažno) uverenje da može posedovati ili čak stvoriti nešto, mora poticati iz nekog izvora. A ta polazna tačka je njegov identitet. „Ko sam ja?“, je ono što um koristi za obradu svih informacija.

U našem svetu postoje samo dva identiteta koja su fundamentalno moguća. Ili je čovek stvorenje, tj. kanal, ili je stvaralac, tj. izvor i stoga Bog. Dakle, šta ljudski duh smatra da jeste? Ili veruje: „Ja sam stvorenje“ ili veruje: „Ja sam stvaralac“, tj. bog.

Tvorac je sistem koji postoji sam po sebi. On nema potrebe, jer je On izvor. On je uzrok svega i stoga izvor, jer izvor nema uzrok, inače bi istovremeno bio i posledica. Ovaj izvor je u sebi zatvoren i ne zahteva primanje – tvorac nema potrebe. On iz sebe samog snabdeva i opskrbljuje sve u svom stvaranju.

Nasuprot tome, stvorenje je po svojoj prirodi oblikovano kao kanal. Ono najpre mora da prima da bi moglo da daje. Time svako stvorenje, bez izuzetka, mora biti ustrojeno kao otvoren sistem i potpuno zavisno. A gde se u svemu tome nalazi čovek? Bez sumnje, čovek funkcioniše

kao kanal i jeste stvorenje. Na telesnom nivou to je svakome lako prihvatljivo, ali na duhovnom nivou čovek ne uviđa svoju zabludu.

Ljudski duh, u svojoj zabludi, misli da je bog. Međutim, svaki pacijent sa kojim razgovaram o tome odmah kaže: „Doktore, nikada ranije nisam tako razmišljao!“ Ovo možda važi čak i za svesno razmišljanje. Ali morao sam da shvatim da u svojoj praksi imam samo „bogove“ kao pacijente. Uvek su zahtevi pacijenta prema njegovim bližnjima ti koji ga dovode do patnje i, kao rezultat toga, do bolesti. Bez tih zahteva, duh bi bio slobodan, a samim tim i telo bi bilo slobodno od bolesti.

Kao lekar, suočavam se sa izazovom da pacijentu dokažem da u sebi misli da je bog. Čak i ako se to dešava samo nesvesno ili ako se to ne shvata, činjenica je da svaki problem koji ljudi imaju, proizilazi iz činjenice da sebe uzdižu iznad drugih.

Postoje jasni dokazi da čovek misli: „Ja sam Bog“. Čovekov unutrašnji stav se može videti u njegovom ponašanju. Postoji vršenje moći nad drugima. Čak i u materici, osoba počinje da vrši moć nad drugima. A sledeća borba za moć počinje pri rođenju. Ko je jači, majka ili dete? Vršenje moći proizilazi iz ideje da je jedno biće više od drugog. Ako sam ja na istom nivou kao i druga osoba, onda ne razmišljam o težnji ka moći. Ako mi druga osoba ne donosi nikakvu dobit, ili ne može da smanji moj gubitak, onda ne moram da vršim moć nad njom.

Možda ste čuli za čuveni eksperiment u kome je nekoliko studenata proglašeno zatvorenima, a drugim ispitanicima, kao čuvarima, data potpuna moć nad zatvorenima. Za kratko vreme od normalnih ljudi postale su zveri. Test je morao biti prekinut posle nekoliko dana, jer su čuvari počeli da muče i zlostavljaju zatvorenike bez ikakvog razloga.¹ Svako ko dobije moć menja svoje ponašanje, pre ili kasnije zloupotrebljava moć i ne želi više da je se odrekne. Samo ako neko uspe da se oslobodi zablude o lažnom identitetu, moći će, kada dobije autoritet, ispravno da upravlja moći.

Vršenje kontrole nad drugima otkriva vaš unutrašnji stav. Niko ne voli da ga drugi kontrolišu. Ipak, mnogi ljudi teže kontroli nad drugima - na veoma različite načine. Jedna osoba instalira kameru u automobilu svoje žene kako bi bila sigurna da ga ona ne vara. Drugi

kontroliraju mobilni telefon svoje partnerke ili deteta. Naravno, svi žele dobro, ali dobro za sebe.

Ljudi se takođe postavljaju kao sudije i vole da sude o ponašanju drugih. Ko je merilo za njihov sud? Samo njihova sopstvena ličnost, naravno.

Ljudi zahtevaju različite oblike obožavanja. On veruje da ima pravo na pohvalu, zahvalnost, poštovanje ili priznanje od onog drugog. Zato to i očekuje i zahteva.

Imao sam pacijenta koji je u jednom restoranu organizovao veliku proslavu. Kada je kod kuće pregledao već plaćen račun, primetio je da mu je vlasnik obračunao oko 200 DM (nemačkih maraka) manje nego što je trebalo. Želeo je da postupi ispravno i zato je sledećeg dana doneo vlasniku restorana ostatak novca.

Kada je moj pacijent došao kod vlasnika i doneo ostatak novca, njegova žena i on popili su sok. Smatrao je da taj sok ne mora da plati, jer je vlasniku ionako dobrovoljno dao 200 DM. Međutim, kada je vlasnik tražio 5,80 DM, pacijent je reagovao ljutito i narednih 15 godina više nije odlazio u taj restoran.

Zašto je, dakle, moj pacijent doplatio toliko novca? Da li je to uradio uzalud? Zašto je želeo nagradu za svoju dobrotu? Ako nije bog, da li mu je vlasnik išta dužan zbog njegove iskrenosti?

Dokaz da čovek misli: „Ja sam Bog“

1. LJUDSKO PONAŠANJE:

- ▶ ISPOLJAVANJE MOĆI NAD DRUGIMA
 - STALNA BORBA IZMEĐU POLOVA
- ▶ ISPOLJAVANJE KONTROLE NAD DRUGIMA
- ▶ OSUĐIVANJE DRUGIH
 - JA SAM MERILO STVARI
- ▶ ZAHTEVANJE POŠTOVANJA
 - POHVALE, ZAHVALNOSTI, POŠTOVANJE, PRIZNANJE
- ▶ DAVANJE PRE UZIMANJA

2. IDEOLOGIJE:

- RELIGIJE: SKORO SVE PODUČAVAJU
- ATEISTI, HUMANISTI, KOMUNISTI
- NAUKA: TEORIJA EVOLUCIJE

- VERA: ➔ ONI SU BOGOVI, ISPOLJAVAJU MOĆ
- VERA: ➔ ONI SU UMNO NEZAVISNI
- VERA: ➔ ONI SU NAJVIŠA BIĆA

Najjasniji dokaz da čovek misli da je Bog leži u činjenici da on navodno daje pre nego što uzme. Bog nema potrebe, on samo daje. Čovek je kanal; on uvek mora da uzme pre nego što dâ. Ako se dešava obrnuto, onda on navodno mora biti bog, inače ne bi delovao na ovaj način.

Postoji još jedan pristup koji otkriva našu opasnu fundamentalnu grešku. Može se videti u raznim ideologijama opisanim u toliko knjiga. Jedan primer je religija. Sve vodeće religije uče verovanje u kojem ljudi vrše moć ili prinudu, što ih zatim pretvara u bogove. Svaki sistem koji vrši prinudu nad ljudima² i diktira šta moraju ili ne smeju da rade, zasnovan je na ovoj zabludi.

Postoje i pogledi na svet kod ateista, humanista i komunista. Sve ove filozofije imaju jednu glavnu zajedničku stvar: verovanje da su ljudi duhovno nezavisni. Kao posledica toga, to znači da ljudi sami proizvode svoju ljubav i duhovne potrebe. Njihova greška se otkriva u vreme kada nastanu njihove potrebe, kada se ovi ljudi slome jer im umre žena ili dete. To pokazuje da su sve, samo ne duhovno nezavisni. Njihova ideologija se zasniva na perspektivi boga – ali kada bi zaista bili bogovi, morali bi biti duhovno nezavisni.

Veliki deo nauke se takođe zasniva na jednoj dubokoj zabludi, naime na teoriji evolucije. Ona čini osnovu za verovanje nauke da više biće može nastati iz nižeg bića, sve dok postoji dovoljno vremena i sastojaka da se to desi. Čovek, kao najviše biće u ovom sistemu mišljenja, neizbežno je onda bog.

Ako ostavimo po strani sve pojedinosti, u osnovi svih ideologija, religija i svetonazora postoji zajednički lažni koren. U krajnjoj liniji, sve su to samo grane i grančice na jednom istom drvetu. Koren je unutrašnje uverenje čoveka: „Ja sam Bog“. I ljudi se ponašaju na potpuno isti način, svako sebe smatra boljim, veštijim ili pametnijim od drugog. Svi su u konkurenciji jedni sa drugima. Ljudi sude drugim ljudima, žele da ih kontrolišu i potiskuju, čak do tačke nasilja, rata i ubistava.

Situacija nije ništa bolja unutar religija, pa ni u hrišćanstvu. Svako sebe smatra bogom i ponaša se u skladu sa tim. Vi sebe vidite višim od svog blišnjeg. Posledice su podjednako loše kao i za nereligiozne ljude. Mnogi ratovi su bili vođeni zbog čisto verskih pitanja.

Gore navedena ponašanja, kao i ideologije čoveka, dokazuju da se on smatra nečim više od običnog stvorenja. Kada bi bio u istini o sebi – koju razum i vidljive činjenice ne mogu da poreknu – tada ne bi postojali nadmenost, želja za vlašću, takmičenje, odmeravanje snaga, prinuda i nasilje.

Jedino rešenje za osnovni ljudski problem jeste prepoznavanje pravog identiteta. To bi uvek vodilo ka jedinstvu i miru. Ako čovek misli: „Ja sam stvorenje“, onda ima mesta i prostora za svakoga. Nacionalnost, različite sposobnosti, boja kože, različite veličine, odeća, ukusi i različiti zadaci, ne bi izazivali napetost, poređenje, ili sukob. Svako bi sebe video ravnopravno sa svojim bližnjim. Niko ne bi tvrdio da zna bolje, ili da može bolje. Ne bismo bili u stalnoj konkurenciji jedni sa drugima. Samo bogovi moraju da mere i upoređuju sebe jedni sa drugima. Ne bi bilo borbe za moć između stvorenja, niko ne bi morao da sudi drugima. Takođe ne bi bilo potrebe za kontrolom. Ne bi bilo nasilja, ubistava, ili rata. Rešenje svih problema je, dakle, pravilno razumevanje pitanja: Ko sam ja zaista?

Ako ja živim u identitetu: „Ja sam stvorenje“, onda se pridržavam zakona. Kao stvorenje, znam da ne mogu ništa da proizvedem i da nemam nikakvu imovinu. Pre nego što dam, moram prvo nešto da uzmem. Ovo se odnosi i na fizičke potrebe, kao i na ljubav (kao zbir duhovnih potreba). Ako ništa ne zadržavam za sebe već to predajem dalje, uvek imam korist, jer moja korist leži u davanju. Kad god imamo misli o ljubavi prema našim bližnjima, ispunjeni smo i osećamo se dobro!

Zato je samospoznaja toliko važna. Svi se obmanjujemo zbog urođene laži o sebi. Ova laž se sastoji od lažnog identiteta. Verujemo da smo neko ko nismo i nikada ne možemo biti. Ovo počinje začecem i nastavlja se do smrti. Poreklo svih negativnih stvari je samoobmana i uzdizanje jednog iznad drugog. Istina je da ne možemo a da se ne rodimo sa ovom laži. Ali čim uočimo i prepoznamo zabludu, trebalo bi da tražimo rešenje kako da je se oslobodimo. Jer ako je zadržimo, ta zabluda će nas neizbežno uništiti.

Problem čoveka stoga leži u njemu samom, a ne izvan njega. Zato ne možemo da pronađemo rešenje izvan sebe samih. Zakoni, državna i

crkvena pravila, ne mogu rešiti problem. Svaka osoba je svoja individua i stoga svoj problem može rešiti samo u sebi. Međutim, teškoća leži u prepoznavanju da imate unutrašnji problem. Sve dok grešite i uvek tražite problem izvan sebe, nikada zapravo nećete pronaći rešenje.

-
1. Banks, C. W., Haney, C., Jaffe, D., Zimbardo, P. (1971): The Stanford Prison Experiment: A Simulation Study of the Psychology of Imprisonment. Conducted August 1971 at Stanford University
 2. Nasuprot tome, ukazana posledica ne može se poistovetiti sa prinudom, jer ne primorava čoveka na promenu, već mu (samo) pokazuje njegove granice i posledice njegovog ponašanja.

12.

Ko snosi gubitak?

Pomisao na lični gubitak može oblikovati ostatak vašeg života. Želeo bih da ovo opišem na primeru nekih veoma teških slučajeva.

SLUČAJ 9:

Tokom boravka u inostranstvu, upoznao sam mladu ženu u ranim dvadesetim godinama koja je pet godina patila od depresije i kontinuiranih suicidalnih misli. Uopšteno gledano, suicidalne misli proizilaze iz lažnog identiteta „Ja sam Bog“. Šta se desilo? Pet godina ranije, kontaktirao ju je drug iz detinjstva kojeg je poznavala još iz vrtića. Pozvao ju je da odu u kafić u gradu, a prethodno je i od njezinih roditelja tražio dozvolu da je izvede. Po nju je došao sa automobilom, međutim, u kolima su bila još trojica muškaraca. Zaustavili su se usput, silovali je i skoro je ubili. U smrtnom strahu, ona je nekako uspeła da pobjegne i zatražila je pomoć u sledećem selu. Čovek koji joj je navodno želeo pomoći, odveo ju je u svoj auto samo da bi je ponovo silovao i skoro je pretukao do smrti.

Ova devojka je preživela dva strašna događaja u brzom nizu. Da li je ono što su joj muškarci uradili pogrešno? 100% jeste. Ali šta je razlog

zbog kojeg ona toliko psihološki pati posle pet godina? Da li je to još uvek taj događaj, ili je to proces njegove obrade?

Da li su traume nad kojima nemamo kontrolu, ono što nam otežava život? Ili je to ono što mislimo o tim traumama? Iznenadujuće, mnoge žrtve silovanja imaju način razmišljanja koji je spolja neshvatljiv. Mlada žena je osećala grižu savesti zbog toga što su joj se te loše stvari dogodile. „Niste ušli u auto da bi Vas silovali“, rekao sam joj. Ali žena se nije složila: „Ne, mogla sam to sprečiti!“ Njena griža savesti, misao da je to mogla da spreči, proističe iz ideje: „Ja sam Bog“ ili „Ja unapred znam šta se može desiti“. Ali niko ne zna šta će se desiti u budućnosti. Međutim, žena je bila čvrsto uverena da je učinila nešto pogrešno i da je zbog toga bila silovana.

Ovaj slučaj pokazuje užasano pogrešan način razmišljanja ljudskih bića. Teško je pacijentima pokazati njihovu grešku kada su duboko uvereni da su u pravu. Ipak, srećom postoje dobri argumenti za otkrivanje greške. „Tada sam upitao ženu: ‘Kako se osećate kada sebe krivite za to?’ Ona je odgovorila: “Ta misao mi ne čini ništa dobro.”

U ovom trenutku žena je svakako bila u pravu. Proverite to i kod sebe, kako se osećate kada imate misli o krivici. Telo odmah reaguje i jasno signalizira: to je neslobodna i neistinita misao. To je bio prvi dokaz da je žena pogrešno obradila događaj. Drugi dokaz bile su njene depresije, poremećaj njenih telesnih procesa. Njene patnje su dokazivale da je njena procena, odnosno njene misli, bile pogrešne i da ne mogu biti tačne.

Pogođena osoba ne može biti kriva za delo. Ipak, treba da učini sve što je u njenoj moći da to delo ne okrene protiv sebe i time se ne uništi. Za to je potrebno da pronađe rešenje za svoj problem.“

SLUČAJ 10:

Starija pacijentkinja imala je skoro dve godine jak, uporan kašalj. Kašalj se nije mogao ukloniti, ni inhalacijama ni lekovima. Već iz čekaonice kašalj se jasno mogao čuti. Pored

toga, imala je karcinom donjeg dela stomaka još od pre 20 godina, koji je poslednjih 10 godina doveo do inkontinente bešike. Pacijentkinja je morala na svakih 30 minuta da prazni bešiku. Kombinacija kašlja i inkontinencije veoma ju je opterećivala i nije mogla biti otklonjena ni višestrukim operacijama.

Priča pacijentkinje bila je sledeća: njena majka je nikada nije hvalila. U detinjstvu i mladosti majka ju je samo iskorišćavala i davala prednost njenoj braći. Majka je preminula pre 20 godina. Pacijentkinja, dakle, više nije mogla na bilo koji način da nadoknadi taj nedostatak. Ipak, i sa skoro 80 godina i dalje je snažno patila zbog toga što je majka nije hvalila. Ona je svoju majku faktički držala na listi dužnika.

Šta bi bilo potrebno da ona ozdravi? Morala bi da prepozna zabludu da joj majka nešto duguje, odnosno da joj duguje pohvalu. Na prvi pogled to zvuči veoma grubo, ali ona bi morala biti više od deteta – zapravo Bog – ako bi njena majka morala nužno da je hvali. Tokom savetovanja o funkcijama čoveka i zakonu prirode objasnio sam joj: „Da bi ozdravila, potrebno je da zavoli majku i time je oslobodi duga. Misao da ju je sopstvena majka samo iskorišćavala je opterećujuća, a telo to jasno pokazuje

Pošto je pacijentkinja bila religiozna žena, savetovao sam joj da zamoli Boga da joj pomogne da promeni pogled na svoju majku, kako bi mogla da je voli. Posle tri nedelje pacijentkinja je ponovo došla u ordinaciju. Iako je duže sedela u čekaonici, više nisam čuo kašalj. Kada je ušla u ordinaciju, radosno je rekla: „Više ne kašljam otkako sam poslednji put bila kod vas, a moja bešika ponovo funkcioniše sasvim normalno.“ Tokom svoje večernje molitve iznela je pred Boga tu želju da može da voli svoju majku, nakon čega je ozdravila.

Za ono što se dešava u našem telu odgovoran je naš duh. Duh izaziva problem u telu, jer misli da mu drugi duguju nešto što mu je apsolutno neophodno.

SLUČAJ 11:

Pacijentkinja, stara oko 60 godina, imala je uznapredovali rak. Njena životna priča je bila sve samo ne priyatna. Sa tri godine majka ju je odbacila i dala drugima. Sa 13 godina, silovao ju je brat njene prijateljice. Kasnije se, nesvesno, udala za pedofila koji je zlostavljao njihovu decu. Kada je to saznala, razvela se od njega, ali je naneta šteta ostala lični gubitak u njenom sećanju. Prošlo je osam godina nakon razvoda pre nego što se razbolela.

Stavimo se u položaj ove žene. Njoj je više puta naneta velika nepravda. Sve je počelo još u ranom detinjstvu. Mogu li oni koji su joj naneli tu nepravdu da joj nadoknade štetu? Ne, doživljena nepravda ne može se više ispraviti. Ali njen osećaj za pravdu to ipak zahteva. Ona ne može da isključi tu potrebu za pravdom. Tako se ona sama uništava, jer nije u stanju da zadovolji svoj osećaj za pravdu.

Bez obzira na sadržaj misli, sve misli proizilaze ili iz istine ili iz laži o sebi. Nema ničega između, čak ni neutralnog područja. Uvek samo ta jedna laž o sebi pravi problem. Pošto se sve ovo dešava u podsvesti u brzom nizu, moramo svesno da preispitamo naš način razmišljanja o gubicima.

Zbog toga želimo da pogledamo fundamentalne razlike između identiteta „Ja sam Bog“ i identiteta „Ja sam stvorenje“.

Zavisnost:

- Ako sam ja bog, onda sam duhovno nezavisan, jer sam proizvođač informacija koje su mi potrebne.
- Ako sam stvorenje, onda je moj duh kanal i ja sam automatski duhovno zavisn od svog tvorca.

Vlasništvo:

- Ako sam ja Bog, sve pripada meni.
- Međutim, kao stvorenju, ništa ne može pripadati meni.

Autonomija:

- Ako sam bog, sve radim od sebe i iz sebe.
- Kao stvorenje, ne mogu ništa da učinim od sebe. Samo dajem ono što sam ranije uzeo.

Referentna tačka:

- Ako sam bog, sve se vrti oko mene.
- Ako sam stvorenje, ništa se ne vrti oko mene.

Na kraju misaonog procesa, uvek postoji samo klasifikacija dobitka ili gubitka. Međutim, lični gubitak nije prihvatljiv. Stoga, ostaje pitanje na koje treba odgovoriti: Da li lični gubitak zaista postoji, ili je to iluzija? Na osnovu razarajućeg dejstva na telo osobe koja misli o gubitku, beznada duha i zakona prirode, ideja o ličnom gubitku mora biti razotkrivena i shvaćena kao zabluda.

Ako neko nije u stanju da obradi nepravdu koju je doživeo iz perspektive stvorenja, ostaje zarobljen u njoj do kraja života i mora da trpi bolest i fizičku bol. Razgovarao sam sa nekim ljudima koji i dalje pate posle 40, 50 ili 60 godina, celog života, zato što im se nešto loše dogodilo u detinjstvu. Mi nemamo izbora. Moramo da izračunamo i procenimo sve što doživimo. Moramo da razmislimo o tome i ne možemo da izbegnemo, sakrijemo ili izostavimo ovo naknadno razmišljanje. Međutim, postoji sloboda misli ako znam iz koje perspektive razmišljam. Svako ko usvoji perspektivu stvo-

renja, što je istina o nama samima, postaje slobodan i, u zavisnosti od težine bolesti, zdrav.

Ko nije u pravu?

ISTINA

STVORENJE

- Duhovno zavisno
- Ništa nije moje
- Ništa ne radim sâm od sebe
- Ništa se ne vrti oko mene

TO JE TVORČEV GUBITAK
JA NE TRPIM NIKAKVU ŠTETU
JA NISAM NIKAKVA ŽRTVA

IDENTITET

gubitak supružnika
gubitak prijatelja
gubitak roditelja
gubitak dece
gubitak kroz seksualno nasilje
GUBITAK SVE DECE
ČIJI JE TO GUBITAK?

LAŽ

JA SAM BOG

- Duhovno sam nezavisan
- Sve je moje
- Sve radim sâm od sebe
- Sve se vrti oko mene

TO JE MOJ GUBITAK
TRPIM LIČNU ŠTETU
JA SAM ŽRTVA

13.

Pogled u prirodu – kakvu ulogu imaju klice u bolesti?

„Kod mojih pacijenata često viđam upale uha. Postoji jedna bakterija koja se može naći u mnogim upaljenim ušima. Ta bakterija se razmnožava zato što na bubnoj opni ili u slušnom kanalu rastu granulacije (tzv. „divlje“ meso bez kože). Pošto i dok bakterija nalazi potrebne hranljive materije, klica se može razmnožavati i stvarati svoj produkt.

Gde, dakle, treba započeti lečenje? Da li treba boriti se protiv bakterije ili delovati na upalu? U medicini postoje oba pristupa. Najčešće se kombinuju antibiotik i kortikosteroidi kako bi se oboje istovremeno potisnulo. Ali ako se uzrok upale ne otkloni, ova sredstva deluju samo privremeno, a ponekad i uopšte ne.

Imao sam priliku da posmatram kako ovo funkcioniše u velikom broju slučajeva.

SLUČAJ 12:

Pacijent star 60 godina došao je na lečenje sa teškom upalom desne bubne opne. Koristio sam uobičajene lekove da bih zaustavio upalni proces. Ali upala se tokom lečenja zapravo pogoršala, a ne poboljšala. Zato sam porazgovarao sa čovekom o njegovoj

životnoj situaciji. Bio je u jednom ozbiljnom sporu koji će se rešavati na sudu tek za tri nedelje. Ništa mu nije pomoglo sve dok se ročište nije završilo. Zatim je upala nestala pod terapijom koja je primenjena i klice se više nisu razmnožavale (klice se ne mogu ubiti, već samo smanjiti, one uvek ostaju prisutne u neaktivnom obliku). Šta je pacijenta učinilo zdravim, terapija ili promena u njegovim mislima?

Bakterije mogu nešto da proizvedu samo ako imaju hranu - a telo im mora dati tu hranu. Stoga su bakterije takođe posledica upale, a ne njen uzrok. Bakterijska infekcija takođe može izazvati štetu kroz toksine koje ona proizvodi, ali uvek kao sekundarna pojava, a ne kao uzrok.

Patološkom rastu mikroorganizama uvek prethodi upala u organizmu, kako kod bakterija tako i kod gljivica. Zato mogu primeniti antibiotik kada klica preko proizvedenih toksina štetno deluje na organizam. Ali time se upala ne leči, jer se ne deluje na uzrok. Moram pacijentu objasniti odakle potiče njegova bolest. Čim se njegova upala povuče, prestaje i aktivnost mikroorganizama.

Klice mogu da rastu samo tamo gde im telo omogućava prostor i hranu. Klice se mogu aktivirati u svakom trenutku. Uvek je samo domaćin taj koji određuje kada će klicama dozvoliti hranu, a kada neće. Na taj način i virus nastaje u organizmu i koristi se kao faktor upale.

SLUČAJ 13:

Pacijentkinja, stara oko 60 godina, došla je u ordinaciju sa unilateralnim herpesom zosterom na desnoj strani. Kod herpesa zostera, plikovi se formiraju na koži duž živca. Pre nego što se ovi plikovi pojave, oseća se bol oko tri dana, a da se ništa ne vidi. Kada se plikovi pojave, kažu nam da je u pitanju virus. Ali odakle dolazi ovaj virus, ko ga proizvodi? Zašto, i zašto samo u ovom delu tela? Ko kontroliše lokalizaciju?

Razgovarao sam sa pacijentkinjom o dve strane tela, o međusobno povezanim moždanim hemisferama i o nasleđu od oca i od majke. Tamo gde postoji nezadovoljstvo i sukob u odnosu, manifestuje se i bolest. Pacijentima je često teško da razumeju kada im objašnjavam da bolest dolazi od njihovih misli. Uzgred, stres je takođe u konvencionalnoj medicini poznat kao okidač za herpes zoster. Iz svojih konsultacija znam da je strana tela sa dominantnom rukom, ona strana tela na koju utiče odnos sa majkom ili sa partnerom. Zato sam ženi objasnio da je njenu bolest pokrenulo razmišljanje u levoj strani mozga i da je to moralo biti nešto negativno. Morao je da postoji neki lični gubitak, nešto sa čim se nije slagala, što je telu prouzrokovalo štetu. Telo ne može da laže.

Pričala mi je o odmoru koji se upravo završio, da je sve bilo u redu i da nije bilo nikakvih svađa. Njena majka je umrla pre 5 godina. Kada sam pitao za datum njene smrti, to se poklopilo sa njenim odmorom i prvi plikovi su se pojavili dan kasnije. Pacijentkinja je zatim pričala da se na odmoru sećala majke i da je tugovala za njom.

Tuga je bolna i opasna misao, jer dovodi do bolesti. Tuga dokazuje da čovek još uvek nešto želi od druge osobe. Ali ta osoba je umrla i više nije tu. Kada biste samo razmišljali o preminuloj osobi, a da to ne vidite kao veliki gubitak za sebe, vaše telo ne bi po komandi vašeg uma proizvodilo virus. U stvarnosti, međutim, svi sažaljevaju sebe jer više nemaju majku, ili neku drugu osobu. Zato se ljudi osećaju loše i vide sebe kao žrtve smrti svojih voljenih. Ovakva vrsta razmišljanja sprečava ljude da pravilno obrade događaj i to dovodi do bolesti. Da li su tu mikroorganizmi uključeni ili ne, to nije bitno za pogrešno razmišljanje kao stvarni uzrok. Svakako igra ulogu u terapiji, ali ne i u otklanjanju uzroka.

U prirodi postoje fundamentalni odnosi koji se ne mogu promeniti. Prema njima, makroorganizam uvek dominira nad mikroorganizmom. To je tačno bez izuzetka. Međutim, govori se i uči suprotno. Stoga, prirodu sa njenim očiglednim procesima treba uzeti kao standard, a ne izjave takozvanih stručnjaka. Klice koje žive od truljenja, na primer, uvek su prisutne svuda. Očigledno je da ne zavisi od klica to što jabuka - još uvek na drvetu ili čak nakon berbe - istruli i klice je naknadno mogu „svariti“.

Viši organizmi uvek dominiraju nad nižim oblicima života. Da je drugačije, ne bi moglo biti viših organizama, a samim tim ni ljudi. Mi imamo više klica u crevima i na koži, nego ćelija u celom telu. Što se tiče njihovog broja, one bi lako trebalo da nas „pojedu“. Međutim, očigledno je da to ne mogu i ne čine, jer žive zajedno sa nama.

Ukratko: Klice, bilo da su to virusi, bakterije ili gljivice, ne mogu biti stvarni uzrok naših bolesti. Duh, koji je superiorniji od materije, kontroliše telo, uključujući i dejstvo klica. Stoga je ključno da imamo precizno razumevanje strukture i funkcije ljudskog tela i njegovih potreba.

14.

Čovekova zavisnost od izvora ljubavi

Zbog zablude u čovekovom duhu - da je bog - on sebe vidi kao duhovno nezavisno biće. Stoga nije lako objasniti zavisnost osobi koja sebe smatra nezavisnom od izvora ljubavi (takođe u smislu izvora informacija). Ipak, niko ne može poreći da svaki proces u čoveku počinje prijemom informacija. Bez obzira na to kako se one primaju, bilo gledanjem, slušanjem, mirisom, ukusom ili osećanjem, informacija mora da prođe kroz proces evaluacije pre nego što se apsorbuje. Već smo videli kako ovo funkcioniše. Sada želimo detaljnije da opišemo ovaj proces.

Jedan mali dečak u Kanadi rekao je, posle mog predavanja o duhu čoveka, svojoj majci: „Mama, da li znaš da više ne možeš da nateráš moj duh da vežba klavir?“ Deca su fantastična bića. Često intuitivno veoma dobro razumeju veze. On zna da ga majka ne može naterati. Ali zašto dečak uopšte vežba klavir ako majka insistira? Zato što je njegov duh zavisan od majke. Duh uvek deluje sam, ali nikada nezavisno. On mora da zadovolji svoje duhovne potrebe iz nekog izvora. Pošto dečak to dobija od majke, on se pokorava, čak i ako mu to zapravo ne odgovara.

Dalji dokaz zavisnosti duha je činjenica da on može da se natera da uradi nešto što obično ne bi uradio sâm od sebe, putem nagrade ili pretnje kaznom. To često viđam u svojoj praksi. Dete sedi i neće da otvori usta, iako ga majka moli: „Molim te, molim te, otvori usta!“ Dete obično zbog toga još više stisne usta. Ako majka zatim obeća da će mu kupiti omiljeni sladoled, usta se otvaraju jer dečji duh pristaje na nagradu.

Međutim, u nekom trenutku, dečji duh više ne može biti zadovoljan majčnim ponudama i obećanja ili pretnje više ne važe. Dete tada radi šta hoće bez ikakvog obzira prema majci.

Već smo otkrili tri ključne stvari o duhu:

1. Duh je zatvoren sistem i ne može se kontrolisati spolja. Na duh se može uticati spolja, ali samo on određuje da li prihvata taj uticaj ili ne.
2. Duh može da kontroliše samo sebe i to čini iznutra.
3. Duh je uvek aktivan, tj. pasivnost ne postoji u duhu.

Pošto duh ima potrebe koje moraju biti zadovoljene, informacije koje se nude spolja moraju zadovoljiti njegove potrebe, tj. informacije moraju biti procenjene kao istinite, ukoliko će biti usvojene. Duh može da primi samo istinu, ili ono što smatra istinom. Stoga mora da proveri svaku informaciju pre nego što je primi.

Kako i čime duh proverava da li je informacija istinita i da li zadovoljava njegove potrebe? Vrednovanje informacija zahteva merilo kojim se test sprovodi. Ovo merilo može biti objektivno, tj. apsolutno i sigurno - ili može biti subjektivno i stoga nesigurno. U svakom slučaju, merilo koje se koristi igra odlučujuću ulogu. Već smo u 2. poglavlju razmotrili razlike između objektivnih i subjektivnih merila.

Ako test pokaže da je informacija istinita, onda se veruje u nju. To rezultira kombinacijom verovanja i prihvatanja. Pošto se nijedna informacija ne javlja sama od sebe, duh istovremeno veruje izvoru informacije. Da bi duh - koji se uvek treba shvatiti kao osoba - verovao, izvor iz kojeg uzima takođe mora da ima duh. To znači da u pitanje dolaze samo drugi ljudi - ili čak životinje. Ljubav se ne može dobiti od drveta ili hemijskog elementa. Verujete informaciji; verujete osobi. Ako slušate stručnjaka za neku temu i slažete se sa njim, onda verujete ovom stručnjaku i verujete njegovim informacijama. Da li je ovo mudro u pojedinačnim slučajevima, to je drugo pitanje.

Kada se informacija apsorbuje, ostatak procesa se odvija u brzom i regulisanom nizu. Odluka duha pokreće električnu struju u moždanoj

kori, koja se precizno usmerava u telo. Telo mora da reaguje u skladu sa tim. Naravno, takođe mora da odluči koliko i koju hranu će jesti, itd. Duh treba da zadovolji potrebe tela. Ako duh to ne učini i odluči da potrebe tela stavi po strani, telo, a samim tim i duh, će umreti u doglednoj budućnosti.

Čovek može ispuniti svrhu svog postojanja samo u spoljašnjem delovanju (na izlasku). Sa pravim identitetom, čovek bi bio slobodno biće. Ostao bi zavisn, ali bi uvek bio slobodan. Ali na ulazu u duh, u identitetu, nalazi se laž: „Ja sam Bog“. Ta laž nas prati tokom celog života, ukoliko je ne otkrijemo i ne uklonimo. Ta laž o nama samima uverava nas da smo mi izvor ljubavi. Time se uništava povezanost sa stvarnim izvorom ljubavi i ona se više ne može uspostaviti. Zakon zavisnosti pada u drugi plan u našem shvatanju, iako on i dalje, naravno, važi. Tada mislimo da nam, navodno, više nisu potrebne informacije za naš duh i u tom smislu živimo od ničega. To je velika obmana u koju se svaki čovek rađa.

Međutim, život čoveka jasno dokazuje da on ne može biti nezavisn. Kao kanal, on je uvek zavisn na ulazu. Na izlazu, međutim, čovek je nezavisn. Šta ja radim sa ljubavlju koju sam primio, potpuno je na meni. Nikada iz ljubavi ne mogu učiniti ništa pogrešno. Kada se najedem do sitosti, slobodan sam da odlučim šta ću raditi sa energijom koju sam apsorbovao. *U isto vreme, nemam slobodu da jedem šta želim.* Ako pojedem nešto što mi ne može dati energiju, onda to nije dobro. Nije naš izbor „šta“ i „od čega“ moramo da dobijemo. Ova pitanja nisu u okviru odluke ili slobodne volje bilo kog stvorenja. Naše potrebe su sve fiksne. Naša sloboda je da odlučimo šta ćemo sa resursima koje smo uneli, da bismo zadovoljili svoje potrebe.

Koliko stvari možete učiniti iz ljubavi? Beskonačan broj. Ljudsko biće ima mnogo više mogućnosti nego neživi računar, koji već sada može da proizvede veoma raznovrsne stvari uz pomoć elektriciteta i svojih programa. Jer u tome šta radimo sa onim što smo primili, mi smo slobodni.

Najvažnije saznanje do kog moramo doći jeste odgovor na pitanje: „Ko sam ja?“ Bez izbora ili odgovornosti, ja grešim od rođenja. Nesvesno verujem da sam neko ko ne mogu biti. Prvo moramo postati svesni ovog lažnog identiteta, kako bi došlo do promene i kako bismo mogli da se oslobodimo laži.

Ja sam, na primer, umoran od verovanja u laž koja me samo obmanjuje i otežava mi život. Pravi problem nisu moji bližnji ili moja okolina. Svakako postoje okolnosti koje nisu ispravne. Ali ja zaista mogu nešto učiniti za svoju okolinu samo ako sam kanal, ako više ne težim ničemu za sebe i ako živim u istini. Kada postoji mir u srcu, nema sukoba, niti razaranja. Međutim, ovo stanje se nikada ne može postići zakonima ili merama. Problem sa ljudskim bićima leži u njima samima. Kako bi izgledao savršen svet u koji bismo, posle samo dve nedelje, bili postavljeni u našem obmanutom stanju?

Kada se promenim iznutra i vratim se istini i zakonu prirode, činim dobro oko sebe. U suprotnom, moram da nateram svoju porodicu i svoje bližnje da čine dobro, jer je to moje „dobro“. Stoga, ostaje da se kaže: prvo moramo nešto promeniti u sebi. Onda možemo izaći i reći šta mislimo i šta je ispravno. Ovako možemo vršiti uticaj na dobro. Čak i ako naš dobar uticaj drugi ne usvoje, mi smo barem ispunili svrhu svog stvaranja.

Kao što je opisano, postoje samo dva identiteta: tvorca ili stvaranje. Tvorac je samopostojeći i samostalni sistem. Istovremeno, Tvorac je nezavisan i izvor je svog stvaranja. Volim da simbolizujem Tvorca krugom. Svako stvaranje, uključujući i ljudska bića, podložno je zakonu uzimanja, da bi dalo. To čini stvaranje kanalom, otvorenim sistemom i ono je zavisno. Koji je od njih bio prvi?¹ Jasno je da Tvorac može biti samo uzrok, a stvaranje samo posledica.

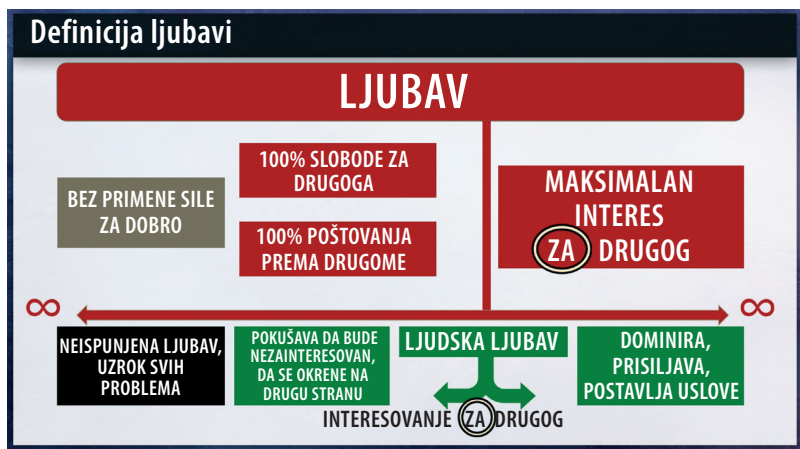
Više puta je ovde već korišćen pojam „ljubav“ kao oznaka za celinu duhovnih potreba. Kako se ljubav može definisati? Uostalom, ljubav je sredstvo koje je čoveku pre svega potrebno da bi mogao da funkcioniše. Ljubav je, naravno, subjektivna i svaki čovek će na pitanje o njoj dati drugačiji odgovor. Ipak, na kraju svako potvrđuje da mu je ljubav potrebna. Da li uopšte postoji izbor – da li nam je potrebna ljubav ili da budemo voljeni? Ne. Naš duh funkcioniše samo zahvaljujući ljubavi. Pod ljubav ovde spadaju sve duhovne potrebe kao što su sloboda, pravda, harmonija, priznanje, sigurnost i mnoge druge. Sve su to nepromenljive potrebe. Tako smo kao ljudi stvoreni.

Kao neko kome je posebno potrebna harmonija, trudim se da udovoljim svima. Osećam se prijatno u atmosferi gde su svi „fini jedni prema drugima“. Međutim, šta se dešava sa mojom potrebom za harmonijom kada stvari krenu drugačije? Moji roditelji su se rastali kada sam imao 8 godina. Nedelju dana kasnije, dobio sam hepatitis B, virusnu infekciju. Možete li da pretpostavite šta ju je izazvalo? Niko ne bi trebalo da dovodi u pitanje da razvod roditelja nanosi štetu deci. Ali kako virus ulazi u jetru? Zašto se nešto fizički dešava, ako postoji problem na duhovnom nivou? To je zato što je dete zavisno od ljubavi svojih roditelja.

Da li sam tada izabrao da se razbolim? Nisam mogao niti da biram, niti da odustanem od izbora svoje porodice. Sa 8 godina već sam razmišljao o sopstvenoj porodici, planirao sam i sanjao o braku. Devojke su mi uvek privlačile pažnju. Tražio sam u njima harmoniju i ljubav. Zapravo sam se rano oženio, jer sam morao da postignem harmoniju. Svaki muškarac ima svoju predstavu o ženi koju želi, ali te ideje se ne ostvare uvek.

Činjenica da nam je potrebna harmonija i pravda itd, nije izbor, to je utvrđeno u našem duhu. Ili ispunjavamo te potrebe, ili postajemo nesrećni i bolesni. Pronašao sam definiciju ljubavi zasnovanu na telu. Ako postoji „nedostatak ljubavi“, telo se razboli. Šta ljubav radi u telu? Vrsta ljubavi koju sam ja definisao znači da telo više ne može da se razboli. Kada duh uzme ovu ljubav i ispoljava je, moždani talasi uzrokuju da telo pravilno funkcioniše. Jer, nije određena samo potreba za ljubavlju, već i efekat električne struje kojom duh - po uzoru na pijanistu - pritiska dirke, kako bi se čitavo telo pravilno upravljalo. Čovek ne može da bira šta mu je potrebno. Izbor leži samo u odluci o tome kako čovek koristi ono što je prethodno uzeo.

Dakle, šta je ljubav? Moja definicija kombinuje dve dimenzije interesa i slobode. Kao takve, obe nemaju ograničenja i stoga su beskonačne. Ako ljubav primenimo u praksi u ovom obliku, onda smo slobodna bića kojima više niko ne može nauditi. Ljubav je rešenje za sve ljudske probleme. Ljubav ima maksimalno interesovanje za drugu osobu. Zašto je interes važan za ljubav?

Ljubav mora imati maksimalno interesovanje za drugu osobu. Ljudska ljubav je sposobna da pokaže veliko interesovanje za drugu osobu. Međutim, to je interesovanje prema drugom, a ne za drugog. Svaka majka voli svoje dete. Ali da li ona nešto želi od svog deteta ili ne želi ništa? Znamo da bi majke položile svoje živote za svoju decu jer su vezane za njih. Međutim, kada deca ne rade ono što se od njih očekuje, majke često intervenišu. Velika većina mojih pacijenata kaže da imaju, ili su imali dominantnu majku. Majke su sposobne da prisiljavaju i uslovljavaju decu. Ali, nijedan čovek ne voli da bude uslovljen.

Neka osoba može po sopstvenom izboru imati ogromno interesovanje za neku drugu osobu - na kraju krajeva, ona joj je potrebna zbog ljubavi. Shodno tome, ta osoba ne može da se odrekne druge osobe. Ljubav je prava ljubav samo kada postoji interesovanje za drugu osobu, a ne prema drugoj osobi. To je moguće samo ako ta ljubav drugoj osobi daje 100% slobode i poštuje je 100%.

Da li bi bilo lepo živeti sa nekim ko je praktikovao takvu ljubav? Sa nekim ko je spreman da dà svoj život za mene, ali mi daje i potpunu slobodu da radim šta god želim? To bi bila savršena veza. Šta mislite da je teže: pokazati maksimalno interesovanje prema nekome, ili mu dati potpunu slobodu? Kada ljudska ljubav više

ne primorava i ne uslovljava, ona pokušava da bude ravnodušna i okreće se spolja. Međutim, unutra obično postoji želja da se dominira drugom osobom. Prava ljubav, s druge strane, ne poznaje prinudu da čini dobro.

Zašto ljudi zapravo moraju da teraju druge ljude da čine dobro? Da li se ovde zaista radi o bezbednosti ili dobrobiti druge osobe, ili se zapravo radi o njihovom sopstvenom cilju ili zaštiti? Pravilo ili propis se često opravdava odgovornošću pojedinca prema zajednici i ljubavlju prema drugima. Ali, definicija ljubavi pokazuje: Svako ko koristi prisilu i silu je van istine. Prava ljubav ne postavlja pravila ni za kakvo ponašanje, ona ne uslovljava. Uslovljavanje je manipulacija.

Sa svojim pacijentima stalno sam nalazio da svi njihovi problemi i bolesti proizilaze iz činjenice da ne mogu dati slobodu. U svakom slučaju, velika većina ljudi ne može dati slobodu čim se stvari ne razvijaju prema njihovim zamislima.

U braku sam skoro 40 godina i još uvek vežbam da svojoj ženi dajem slobodu. Ako drugima dam svu slobodu, koliko slobode ja imam? Punu slobodu. Ako, na primer, uskratim slobodu i pokušam da kontrolišem druge, razboleću se i osećam bol.

Ljubav nas čini potpuno slobodnim ako je ispoljavamo na pravi način. Slobodu dobijate kada dajete slobodu. Ako je ne možete dati, ni sami nemate slobodu. Jer tada zavisite od osobe kojoj uskraćujete slobodu i koju volite. Zato ću uvek biti nezavisan od ljudi koje volim na pravi način. To je uslov. Ako volite na ljudski način, da li ćete zaista dozvoliti da se to desi ako druga osoba učini nešto pogrešno, npr. previše troši novac? Test da li je ljubav prava ljubav nastaje u pitanju slobode. Gde nedostaje slobode, postoji zavisnost od druge osobe, jer očigledno želimo nešto od nje. Ljubav sa maksimalnim interesovanjem i istovremenom slobodom za drugu osobu dokazuje ovo: Onaj ko proizvodi i daje takvu ljubav, mora biti nezavisan. Međutim, samo jedna osoba je istinski nezavisna: Bog, Tvorac.

Pošto je samo Bog nezavisan, On može učiniti svoju ljubav dostupnom svakom stvorenju bez ograničenja. Svako može ispoljiti tu ljubav tako što će prvo primiti ljubav, a zatim je preneti dalje. Ljudi su slobodni da odluče gde će dati ljubav - ali upotreba te ljubavi sama po sebi, ipak je uslov za njihov sopstveni život.

Da li jedete dobrovoljno, ili ste primorani na to? Ja uživam u jelu i čini mi se da velika većina ljudi takođe to radi. Vi obično ne pomislite: „kakva šteta, moram ponovo da jedem“. I ljubav takođe je nešto što moram da usvojim i primenim u praksi, jer ja sam stvorenje. Ljubav je element koji mi daje snagu za ceo život. Ovu vrstu ljubavi mogu da pronađem samo na jednom mestu - kod Boga, Tvorca.

Kakav god da je naš pogled na Boga: može da postoji samo jedan Bog - jedan jedini izvor ljubavi. Sa više od jednog izvora, osnovni zakon univerzuma više ne bi važio. Bog je samo jedan i pošto je duh, on je nužno i osoba.

1. Sigurno vam je poznato popularno pitanje: Šta je bilo prvo? Jaje ili kokoška? Ovo pitanje nije nevažno. Odgovor može biti samo jedan: kokoška i petao su postojali pre jajeta – stvoreni od Boga. Kokoške mogu da nose jaja i bez petla, ali iz njih nikada neće nastati pile. Uslovi koji moraju biti ispunjeni da bi se život razmnožavao su mnogostruki i nisu jednodimenzionalni.

15.

Nasleđe i vaspitanje – Od čega su naša deca zavisna?

Činjenica da sam pregledao i davao savete i brojnoj deci mnogo me je čemu naučila. Zašto deci curi nos? Zašto dobijaju nervozne tikove?

SLUČAJ 14:

Jedna porodica mi je došla sa svojom desetogodišnjom ćerkom, jer se četiri godine veoma primetno nakašljavala. Ni uklanjanje polipa, ni psihološka pomoć, ni alternativne metode, nisu joj pomogle. Devojčica je tada bila u trećem razredu i nakašljavala se svaka dva do tri minuta. Drugovi iz razreda su joj se stalno smejali.

U slučaju nervnih tikova, uzrok je specifičan nedostatak ljubavi, naime nedostatak sigurnosti. Detetu je potrebna sigurnost 100%. Odakle dete dobija tu sigurnost? Od roditelja. Nakon intenzivnog razgovora sa roditeljima, nakašljavanje je nestalo tri dana kasnije. Kako je to bilo moguće? To je zbog toga što naše bolesti nisu ništa više od znaka za nešto. Kada je dečji duh shvatio da je primljen njegov signal da mu

nedostaje sigurnosti i kada je duh procenio ovaj problem kao rešen, bio je u stanju da zaustavi pročišćavanje grla i bolest je bila rešena.

Kako dete funkcioniše? Pre svega, nešto o njegovom razvoju: dete nastaje iz dve polne ćelije, jedna dolazi od majke, a druga od oca. Ove ćelije se susreću u šupljini, u jajovodu. Strogo govoreći, ovo se ne dešava u majčinom telu, već na njemu. Dve polne ćelije svaka sa polovinom hromozoma se spajaju. Pošto ćelije ne mogu ništa same da urade, mora postojati i duh povezan sa njima, iako se taj duh ne može videti. Polovina deteta je stvorena od genetske informacije majke, a druga polovina od očeve. Ovo se odnosi na ćelije na fizičkom nivou i na duh deteta na duhovnom nivou. Duh deteta je formiran pola od duha oca, a pola od duha majke.

Spojena ćelija počinje da raste, počinje da se deli i seli se u matericu. Ko se za koga veže? Prema zakonu prirode, uvek se onaj kome je nešto potrebno veže za nekog drugog. Shodno tome, dete u razvoju se veže za majku. Preko pupčane vrpce i placente, koje su delovi detetovog tela, dete se veže za majčinu matericu kako bi se hranilo, tj. da bi uzimalo. Fizička pupčana vrpca se tiče hemije, načina ishrane. Dete je 100% zavisno od majčinog tela. Da li ima izbor da izabere telo? Ne, naravno da nema izbor. Šta je sa majkom? Da li je majka nezavisna, ili i ona mora odnekud da uzima? Majčin izvor za zadovoljavanje njenih potreba je priroda. Majka jede ono što priroda pruža, a dete uzima od majke. Ako majka pije alkohol, dete se takođe napije. Pošto je majka jedini mogući izvor deteta, ona treba da pazi da ne unosi ništa što može da naškodi njenom detetu.

Šta je sa duhovnom vezanošću deteta? Vezivanje je podjednako važno na duhovnom nivou kao i na fizičkom. Od trenutka začeca, duh deteta se vezuje za duh majke, čak i pre nego što embrion uđe u matericu. Duh deteta nema izbora u tom pitanju. Mora da uzima, mora da veruje. Tek tada je duh deteta sposoban da daje zauzvrat. Duh mora da pokrene i kontroliše električnu struju koja je embrionu potrebna za život i rast. Duh deteta uzima od duha majke putem neke vrste duhovne pupčane vrpce i oblikuje malo telo u prva tri meseca. Nakon ove faze izgradnje, dete nastavlja da raste dugo vremena, ali se strukturno ne menja.

Duh kontroliše razvoj i rast deteta u svim procesima. Ako majka doživi previše stresa - u obliku neslobodnih misli - onda duh deteta ne sastavlja telo u potpunosti pravilno. Pojedinačni delovi tela ili vaskularne veze tada, mogu da nedostaju. Zbog toga, buduća majka ne treba samo da zna šta treba pravilno da jede i pije, već i kako i šta treba da misli. Ko kontroliše majčine misli? Da li postoji i izvor iz kojeg crpi svoje potrebe? Sigurno i ona mora nekome da veruje. Da li veruje svom mužu ili veruje svojim roditeljima?

Većina ljudi ostaje vezana za majku celog života. Jedna starija pacijentkinja mi je sa velikim besom rekla: „Moj muž sada ima 70 godina; njegova majka ima preko 90 godina, a on je i dalje sluša!“ Zbog svoje stalne vezanosti, mnogi ljudi na samrti u poslednjim trenucima kažu da sada idu kod majke.

Šta se dešava sa detetom u materici? Generalno, izvor mora uvek biti veći od osobe kojoj je nešto potrebno. Sve dok je majčino telo dovoljno veliko da u potpunosti nahrani dete, majka je dovoljna. Međutim, nakon 9 meseci u materici to više nije slučaj i dete se rađa. Od ovog trenutka pa nadalje, ono se vezuje za dodatne izvore potreba. Dojenje bebe ima svoje vreme, a kasnije se dete manje, ili uopšte ne hrani iz majčinog tela. Od rođenja pa nadalje, dete samostalno diše.

Šta znači zavisnost od duhovnog nivoa? Zašto se devojčica u slučaju 14 nervozno nakašlja? Da li se okidač nalazi u detetu, ili u majci? Dete nema izbora. Ono izražava duhovni nedostatak kroz svoj tik. Duhovno je vezano za majku i uzima od nje. Ova veza se može eksperimentalno demonstrirati. Ne možete videti duh, ali možete izmeriti električnu struju koju on pokreće. Ako se moždani talasi majke i deteta mere istovremeno, zavisnost deteta postaje očigledna.¹ Kad god majka promeni svoju struju, dete je prati u veoma kratkom vremenskom periodu i takođe menja svoju struju. Odnos između majčinih moždanih talasa i moždanih talasa deteta može se posmatrati sa određene udaljenosti. Međutim, ako udaljenost postane prevelika, duhovna pupčana vrpca se, takoreći, prekida.

Koliko dugo dete treba da održava svoju duhovnu pupčanu vrpcu sa majkom? Nakon rođenja, dete naravno nije zrelo ljudsko biće. Kako se

majka oseća, ključno je za njegov razvoj i zdravlje u prvim godinama. Zato majku i dete ne treba odvajati jedno od drugog tokom prvih sedam godina. Svuda u životinjskom svetu - barem kod sisara - majka i potomstvo ostaju zajedno određeni vremenski period; kod medveda, na primer, to je tri godine. Jedino razumno biće – čovek – ponekad svoje dete daje drugima već posle nekoliko nedelja i ne zna kakvu štetu time nanosi detetu.

Na duhovnom nivou, prerano odvajanje deteta od majke može se uporediti sa vađenjem ribe iz vode. Mnoge bolesti, čak i ako se pojave mnogo kasnije, imaju poreklo u detinjstvu. To mogu reći na osnovu mnogih zapažanja. Patnja mojih pacijenata često dolazi iz ove rane faze života jer ljudi nisu razumeli koje potrebe dete ima. Ne želim da majke koje jesu ili nisu bile svesne ovoga osećaju krivicu. Ipak, želim da opišem stvari onakvima kakve zaista jesu, jer je važno da ovo svi razumeju.

A onda, u nekom trenutku, dolazi vreme kada dete više ne bi trebalo da bude duhovno vezano za majku. Dete jednog dana mora da promeni izvor svojih potreba, jer majka više nije dovoljna kao izvor. Ali, ako majka sama ne shvati da njen muž ili drugi ljudi nisu pravi izvor potreba za njen duh, kako to može da razume njeno dete? Tek kada Tvorac zauzme mesto ljudi kao izvor potreba, duhovne potrebe će biti zadovoljene na pravi način. Idealno bi bilo da dete bude duhovno

vezano za Boga od 12. godine života. Trebalo bi da od tada duhovno uzima samo od Boga i više ne bi trebalo da duhovno bude zavisno od svoje majke ili drugih ljudi. Ako bi dete od ovog trenutka pa nadalje bilo potpuno vezano za Boga, bilo bi potpuno duhovno nezavisno od ljudi. Zar to ne bi bilo fantastično? Majka bi postupila ispravno i mogla bi da pusti dete da se razvija slobodno.

Ali kada se osvrnemo oko sebe, primećujemo upravo suprotno. Većina majki ne može da pusti svoju decu. Majke su često veoma „drage“ majke. Kada se dete oženi, neke bi radije da se presele u malu sobu pored spavaće sobe mladenaca.

Fascinantno je to što sam otkrio da na kraju svi uvek pričaju istu priču. Jer, sve što dožive vodi nazad do istog uzroka, do lažnog identiteta. Dakle, dete se takođe ponaša u skladu sa svojim urođenim lažnim identitetom „Ja sam Bog“. Ono se takođe vezuje za druge ljude osim svoje majke, kao što su otac, baba i deda, braća i sestre ili prijatelji. Veže se u svim odnosima samo sa jednim ciljem, naime da uzme. Upija sve stvari poput sunđera. Istovremeno, čvrsto ostaje u zabludi da ga drugi ljudi moraju voleti.

Dete zahteva da bude voljeno. Deca očekuju da ih roditelji vole. Bolesti se javljaju zato što ova potreba nije, ili nije u potpunosti zadovoljena. Pre svega, dete očekuje ljubav od majke i oca, ali i od bake ili od drugih staratelja. Ako dete odrasta kao hrišćanin, tome se često dodaje i Bog, od koga dete takođe zahteva ljubav. Ovaj zahtev od drugih zasniva se na činjenici da ste vi sami Bog na prvom mestu. Kada sam čuo životne priče mnogih ljudi, shvatio sam da na kraju svi razmišljaju na isti način i da svi sebe vide višim od svojih bližnjih.

Jedno pitanje ostaje bez odgovora: Zašto svi imamo isti lažni identitet? Da bih razjasnio ovo pitanje, želeo bih da pogledam zakon nasleđivanja. Sve što jesmo je nesumnjivo nasleđeno. Odakle dolazi „život“ i odakle dolaze svi ljudi na zemlji? Novi život može nastati samo iz postojećeg života. Pošto smo živi, možemo poticati samo od nečega živog. Naravno, ovo se odnosi i na naše roditelje, bake i deke itd. Odakle dolaze svi ljudi? Mi smo jedna vrsta; svi imamo istu strukturu. Funkcije i osnovne potrebe svih ljudi su identične. Pored

toga, imamo već opisanu jednu duhovnu zajedničku osobinu: svi smo podložni istoj zabludi o lažnom identitetu.

Danas na planeti živi preko 8 milijardi ljudi. Gde nam je poreklo ako se vratimo generacijama unazad?

1. Turk, E., Vroomen, J., Fonken, Y., Levy, J., van den Heuvel, M. (2022): In sync with your child: The potential of parent-child electroencephalography in developmental research. Wiley. Developmental Psychobiology, Special Issue, 1-16.

16.

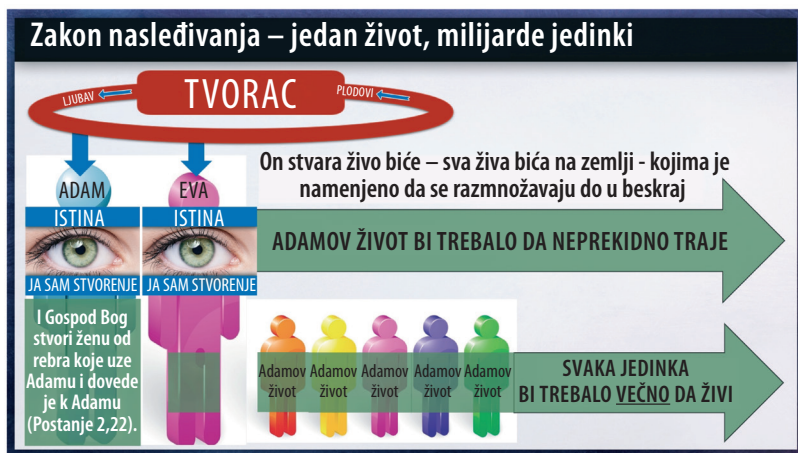
Novi život – jedino rešenje za čovekov problem

Mi ljudi svi potičemo iz jednog života, iako smo različite jedinke. Nema izuzetka. Svi imamo jedno poreklo i ono leži u stvaranju. Zakon nasleđivanja je takođe uspostavljen pri stvaranju. Biblija nam pokazuje da je Bog stvorio jednu jedinku u početku: Adama. Prema Bibliji, u Postanju 2, znamo kako je Eva kasnije stvorena od Adama. Bog je od Adama uzeo rebro i od njega stvorio Evu. Eva je takođe morala duhovno da se veže za Boga. Kao i Adam, i ona je imala pravi identitet kao stvorenje. Sva deca koja bi bila stvorena od Adama i Eve shodno tome, imala bi Adamov život i stoga bi takođe mogla da žive zauvek.

Adam je bio duhovno vezan za Boga i posedovao je ispravan identitet: „Ja sam stvorenje.“ Svi ostali ljudi su nastali od Adama. Prema Božjem planu, čovek je trebalo da se razmnožava i živi večno, tj. beskonačno.

Ali dogodilo se drugačije. Adam i Eva su se prevarili, prihvativši ideju da mogu da promene svoj identitet i da postanu poput Boga. Ova samoobmana dovela je do odvajanja od Boga. Međutim, pošto je duhovna zavisnost ugrađena u funkcije duha, oni su neizbežno postali duhovno zavisni jedan od drugog. Više nisu mogli da se uzdaju u Boga i njegov nepromenljivi zakon. Više nisu mogli da veruju Božjoj

reči. Dakle, oboje su se uzdali i poverili jedno drugom. Međutim, kroz samoobmanu, ljudi sebe vide kao duhovno nezavisne. Žive u zamišljenom balonu, verujući da slobodno misle i ne vide da su sve njihove misli zavisne samo od onoga što drugi ljudi kažu ili rade. Ovu samoobmanu sam mogao da otkrijem kroz fizičku bolest, jer ona otkriva lažnu duhovnu zavisnost.

Ljubav koja je čoveku potrebna može se crpiti samo iz izvora koji joj je namenjen od početka sveta. Kao što je Bog od početka odredio odakle dobijamo kiseonik - iz vazduha, a ne iz vode - on je takođe odredio gde i čime možemo isključivo zadovoljiti svoje duhovne potrebe. Ako i dalje pokušavamo da duboko udahnemo dok smo pod vodom, to se neće dobro završiti. Isto je i sa duhovnom zavisnošću: ako pokušavamo da dobijemo ljubav od ljudi, to je kao da pokušavamo da dobijemo vazduh iz vode.

Veoma je teško osvestiti osobu o ovom strašnom stanju samoobmane, jer u medicini i u nauci uopšte nemamo jasno razumevanje duhovnog aspekta razvoja bolesti.

Prepoznavanjem samoobmane da čovek veruje da je Bog, postaje razumljivo odakle potiču sva učenja koja poriču Boga. Ali čak ni ljudi koji direktno ne poriču Boga ne znaju zašto im je Bog potreban. Nažalost,

religije nisu tačan odraz ljubavi Stvoritelja, već prikazuju sliku dominantnog i diktatorskog Boga. Stoga se može reći da su svi ljudi na kraju u sukobu sa Bogom. Više mu se ne mogu približiti. Shodno tome, ljudi hiljadama godina i na mnogo različitih načina pokušavaju da nadoknade nedostatak bliskosti sa Bogom. Mnogi ljudi se nadaju da će pronaći rešenje za svoj problem u religijama ili ideologijama. Bilo da su u pitanju Buda ili Marks, Konfučije ili Gandi, cilj je uvek da se na neki način reši ljudski problem. Međutim, to neće ispraviti čovekov lažni identitet.

Adamov život, iz kojeg svi potičemo, na kraju je bio odvojen od Boga. To znači da mi više nismo trajno sposobni za život i da moramo umreti. Kada ne bi postojao način da se izađe iz ovog de fakto mrtvog stanja, da se ono zameni kako bi se prešlo na život koji je vremenski neograničen, mi uopšte ne bismo bili živi.

Da li je moguće dovesti do preobraćenja osobu koja pogrešno veruje da je i sama bog?

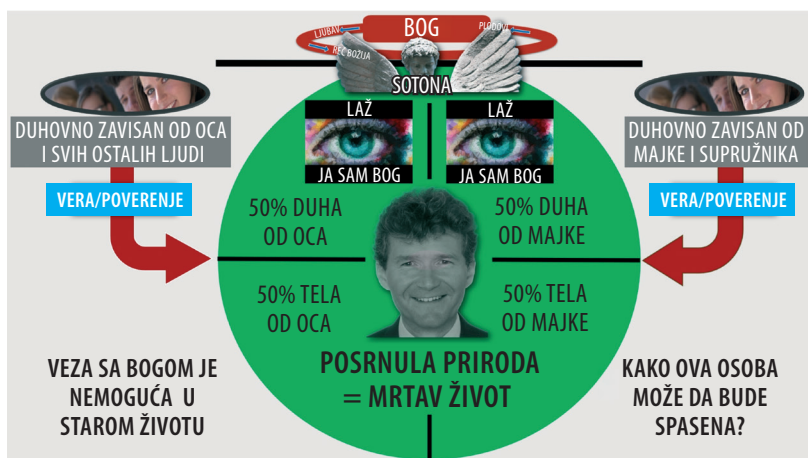
SLUČAJ 15:

U Mijanmaru sam upoznao jednog budističkog monaha. Imao je oko 50 godina, imao je izuzetno uvećanu štitnu žlezdu sa hipertireozom i velikim srčanim problemima. Nikakvi lekovi mu nisu pomogli. Pre deset godina, njegova žena se razvela od njega i povelu decu sa sobom. Zatim je potonuo u depresiju i kockanje. Posle nekog vremena, prokockao je sav novac svojih roditelja, oko 60.000 američkih dolara. To je bilo bogatstvo, jer u Mijanmaru ljudi zarađuju samo oko 1 američki dolar dnevno. Nakon što je prokockao novac, pao je u duboko kakanje jer je svojim postupcima uništio roditelje. Postao je monah, mnogo je meditirao i uzalud tražio mir.

Šta je to što je razbolelo ovu osobu? Ko je izazvao probleme sa njegovom štitnom žlezdom? Odgovor je, on sam! Njegov duh kontroliše celo njegovo telo, uključujući štitnu žlezdu i srce. Njegov duh je bio

ožalošćen i nije video rešenje za svoj problem. Bio je duhovno zavis-
 san od ljubavi svoje žene i dece. Kada je izgubio tu ljubav, nije video
 izlaz osim da nekako stekne dobra osećanja kroz kockanje. Kockanje
 je bila zamena za ljubav. Ne sama igra, već ljudi sa kojima se kockao.
 Ali čak su i oni nestali kada je novac ponestao. Nije shvatio da se time
 još više uvlači u nevolju. Njegova fizička bolest bila je odraz njegove
 lažne duhovne zavisnosti. Njegov duh nije imao rešenje. Monaštvo i
 meditacija mu takođe nisu doneli isceljenje. Šta sam mu ja ponudio
 kao rešenje? „Potreban ti je novi život sa novim identitetom.“

Zašto novi život sa novim identitetom? Zato što se stari život može
 vezati samo za ljude - a ponekad i za životinje - radi zadovoljavanja
 duhovnih potreba. On nema sposobnost da se duhovno veže za Boga,
 uzimajući identitet, „Ja sam Bog“. Kada bi to bilo moguće, ne bi bilo
 potrebe za novim životom sa tačkom vezivanja samo za Boga. Svi čo-
 vekovi problemi mogu se sažeti u jedno pitanje: Od koga sam duhovno
 zavisn? Zavisnost od Boga je fiziološka, normalna i nema alternative.

Već smo videli da nema izbora kada su u pitanju potrebe i izvor tih
 potreba. Čim čovek izgubi izvor zadovoljenja svojih potreba, on
 ne može da živi. Ako više nema pristup svežoj vodi, mora da umre.
 Na isti način, ne može da postoji ako nema pristup izvoru ljubavi.

Činjenica da uopšte i živimo neko kratko vreme iako smo odvojeni od izvora Božje ljubavi, jeste samo Njegova milost, da bismo mogli da izađemo iz starog života i da uđemou novi život. Ako osoba propusti ovu privremenu priliku da promeni svoje stanje, ostaje joj samo nepostojanje, večna smrt.

Dakle, naše bolesti i simptomi su i indikacija i upozorenje da smo vezani za pogrešnu duhovnu tačku vezivanja (za druge ljude), kako bismo je mogli prepoznati kao lažnu. Kao rezultat toga, dobijamo izbor da se odrekemo greške starog života i da se vežemo za pravi izvor ljubavi i života zamenjujući ga istinom Novog Života.

Odakle dolazi „Novi život“ ? Kako je nastao?

17.

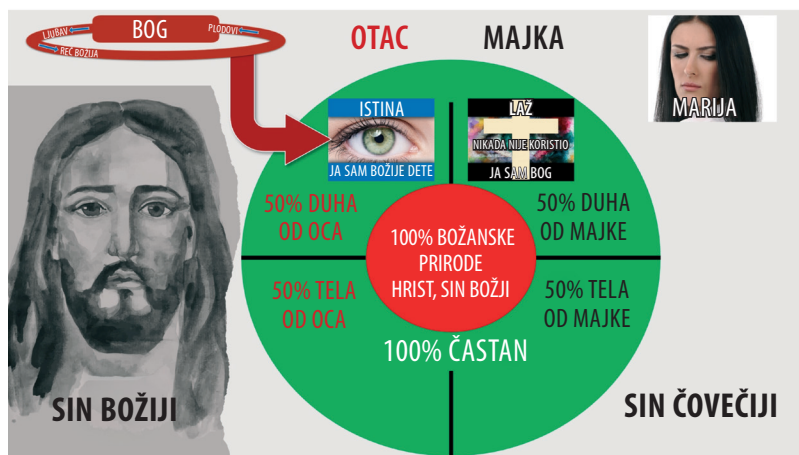
Stvaranje novog života sa novim identitetom

P ošto problem samoobmane nastaje u duhu čoveka, on se može rešiti samo unutar njegovog duha. Pošto čovek više nije bio u stanju da to sam uradi, Bog je pronašao način da mu pomogne. Međutim, Bog je stvorio duh na takav način da ga ne može kontrolisati spolja. Duh se mora vezati za izvor ljubavi iznutra, kroz poverenje. U svojoj zabludi, međutim, ljudski duh više ne može to da ostvari, zbog čega je sam Bog začeo ljudsko biće u vidu Adamovog života.

Začće Isusa u Mariji od strane Svetog Duha bio je jedini način da se čoveku pruži izlaz. U skladu sa zakonom nasleđivanja, Isus je nasledio istinu o sebi, pravi identitet - Ja sam sin Oca - time što ga je Otac začeo. Kroz istinu o sebi, embrion se vezao za Boga. Ovo je prevazišlo prepreku koju dete začeto od zemaljskog oca nikada ne bi moglo da prevaziđe. Čovek, Isus, bio je povezan sa svojim Ocem. Bio je u pravoj fiziološkoj vezi.

Međutim, u skladu sa zakonom nasleđivanja, Isus je takođe nasledio grešku od svoje majke, Marije. Ipak, On nikada nije koristio ovaj lažni identitet, već je morao da ga uništi u sebi. Tokom svog vremena koje je proveo na ovoj zemlji, Isus je morao da odoli iskušenju da želi da bude Bog u svom postojanju kao ljudsko biće, iako je i On bio u potpunosti Bog. Činjenicu da je Isus od večnosti

postojao kao Bog, važno je razumeti. Isus je pokrio Svoju božanstvenost čovekom kao odećom. Na taj način, Njegova čovečnost je bila vidljiva, a Njegova božanstvenost skrivena. Ovo čini Isusa Sinom Božjim s jedne strane i Sinom Čovečijim sa strane Marije - i samim tim, potomkom Adama.

Isus je, prema tome, živio na zemlji 33 1/2 godine. Bio je više puta izazvan da čini stvari koje mu njegov identitet kao Božjeg deteta nije dozvoljavao.¹ Morao je da posumnja u svoj pravi identitet kako bi odgovorio na višestruke napade i obmanjujuće maneuvre. Mogućnost sumnje je postojala i bila je cilj svih Sataninih iskušenja kako bi se sprečilo čovekovo iskupljenje.² Međutim, Isus nikada nije dovodio u pitanje svoj identitet kao deteta svog nebeskog Oca. Kao rezultat toga, niko ga nije mogao iskušati da učini bilo šta pogrešno. Isus je ostao u vezi sa svojim Ocem sve dok nije predao svoj duh na krstu.

Isusova misija je bila da razotkrije i da se bori protiv greške u duhu čoveka u sebi, kroz vezu sa svojim Ocem i u saradnji sa Ocem. Isus je uklonio grešnu prirodu, lažni identitet, u sebi. Ovo je potpuno uklonjeno kada je uzviknuo na krstu: „Svršeno je!“ (Jovan 19:30). Sada je život Adama, čoveka od koga svi potičemo, bio oslobođen grešne prirode.

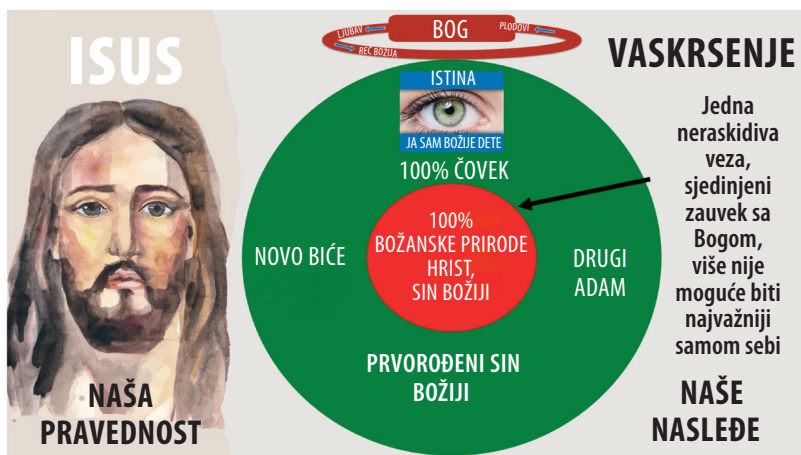
Ali, tu nije bio kraj. Čovek u celini je morao da umre, jer telo i krv ne mogu naslediti carstvo Božije. Adamov život je bio mrtav zbog njegovog jednokratnog greha. Čovek se više ne može vezati za Boga i stoga više nije u stanju da zadrži svoj život. Ipak, čovek postoji isključivo po blagodati, ali samo ograničeno vreme, kako bi se pojedincu pružila prilika da izađe iz starog života.

Ulaskom u Adamov život – koji svi ljudi žive – i preuzimanjem uzroka svakog greha (greške „Ja sam Bog“) i uništavanjem njega u sebi, Isus je uzeo grehe celog sveta na sebe kako bi im pravedno sudio. Isus je poneo grehe svih ljudi koji su ikada postojali i umro je kao pobednik nad uzrokom i posledicom greha. Da bi se to dogodilo, Adamov život je morao doći do nepovratnog kraja, gde je potpuno prestao. Zato je Hristos morao da povede celo ljudsko biće do smrti na krstu. Za naše iskupljenje bilo je neophodno potpuno uništiti stari život i stvoriti potpuno novi život kroz vaskrsenje iz sada očišćenih komponenti (tela i duha), od kojih se ovaj život sastojao.

Vaskrsenjem trećeg dana, Hristos je postao drugi Adam - životvorni duh (1. Korinćanima 15:45). Kada je Hristos vaskrsao iz mrtvih, sa besmrtnim bićem i zauvek sjedinjen sa Bogom, On je postao i jeste novo stvorenje. On je sada zauvek u istini. On je prvorodeni Sin

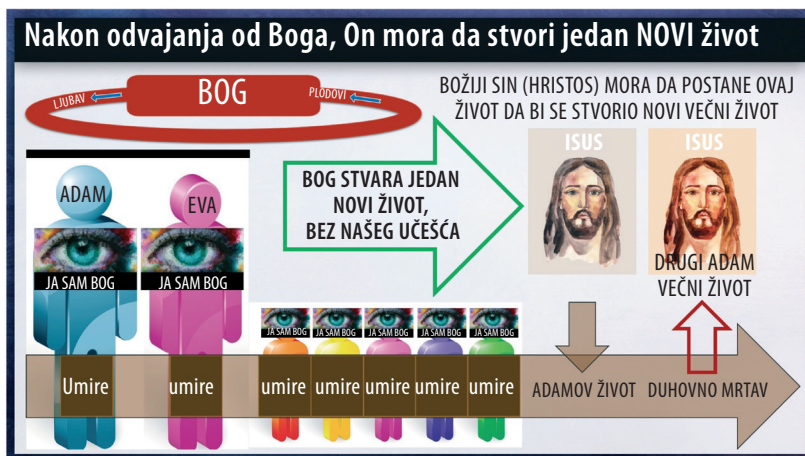
Božji. Divna poruka ovde je da svi postajemo sinovi i kćeri Božje kroz veru u Isusa. To je naše spasenje. Nema druge mogućnosti za čoveka. Ovaj jedan novi život je sve što nam je potrebno! Ako ga stari čovek prihvati u veri, novi čovek je učesnik božanske prirode. Naša pravednost i sva naša nada leže samo u Hristu. Njegov novi život nas vraća u Božje prisustvo.

Novi čovek je neodvojiv od Boga. Samoobmana je zauvek isključena u novom životu. To se postiže iskupljenjem. Bog je učinio nešto da samoobmana više ne bude moguća. Tvorac se nerazdvojno sjedinio sa čovekom. Bog je uspostavio potpunu jasnoću za ceo univerzum, da nema alternative Tvorcu. Nijedan duh više nikada neće moći da sumnja, ili da ovo prekrši. Nijedan duh više nikada neće moći da prevari sebe u svom identitetu. Obmana je jednom za svagda razotkrivena i pokazana svim bićima: Odnos Tvorca i stvorenja je apsolutan, nepromenljiv je, dobar i ispravan.

Bog nudi novi život stvoren Isusovim vaskrsenjem svakoj osobi, kako bi ga ona mogla prihvatiti kroz veru. Primanje ovog novog života kroz veru je rešenje za sve ljudske probleme. Odvajanje od Boga, koje je počelo sa Adamom i Evom kroz pad čoveka i uticalo na sve njihove potomke, ne može se preokrenuti čovekovim sopstvenim naporima.

Povratak Bogu je za nas nemoguć - što znači da moramo umreti. Jedini izlaz je da prihvatimo Isusov život u veri.

Za spasenje nam je potreban i Njegov zemaljski život i novi život koji je On stvorio kada je izašao iz groba kao drugi Adam. Za mene lično, to znači oprostaj svih mojih grehova i ulazak u novi život - u Njegov život, život Isusov. Sveti Duh igra suštinsku ulogu u tome. On nam može učiniti Isusov život dostupnim kroz veru. Sveti Duh mora delovati na srce svake osobe.

Pitanje je: Kako ljudi mogu primeniti novi život da bi mogli živeti u slobodi?

1. Primer za to su čak i učenici Jakov i Jovan, koji su hteli da spuste vatru s neba zato što im je jedno selo odbilo gostoprimstvo (Luka 9,51–56).
2. Videti: Isusova iskušenja od strane đavola u pustinji (Matej 4,1–11; Luka 4,1–13).

18.

Oslobođenje čoveka od urođene potrebe

Sa načinom na koji je čovek stvoren, postaje jasno da oslobođenje mora biti lično za svakog pojedinca. Duh može da kontroliše sebe samo iznutra, i stoga samo pojedinac može da primeni novi život koji je stvorio Bog. Dostupan je kao lek ili sredstvo za isceljenje, ali ga može uzeti samo pojedinac. Međutim, ako ga osoba ne primi kroz veru i ne učini ga svojim životom, onda je stvaranje novog života od strane Boga za njega lično bilo uzaludno.

Oslobađanje i izbavljenje od urođene zablude moguće je samo u saradnji s Bogom. Bog je stvorio sredstvo, a primena je na pojedincu. Time sam čovek snosi odgovornost da li će biti oslobođen. Niko drugi ne može umesto njega učiniti bilo šta u njemu, osim njega samog. Međutim, za to je potrebna određena sposobnost samospoznaje, svest o zakonima prirode i uvid u duhovnu zavisnost od Boga, kako bi se to ostvarilo.

Želeo bih na osnovu svog ličnog iskustva da objasnim proces prihvatanja novog života kroz veru.

Još od detinjstva imao sam ideju da će srećna porodica biti ispunjenje mog života. Zato sam se oženio u mladosti, kako bih brzo ostvario taj san. Međutim, stvari su se odvijale drugačije nego što sam očekivao.

Moja prva duhovna potreba je harmonija. Dakle, moja očekivanja od moje žene bila su prilično velika da bih mogao da zadovoljim ovu želju. U suštini, postojale su tri potrebe koje sam očekivao da moja žena ispuni:

1. Želeo sam da me razume. Da razume moja najdublja osećanja i da na njih reaguje.
2. Želeo sam da me sasluša kada budem imao nešto da kažem. Međutim, ona je već sve znala bolje i nisam dobio priliku da progovorim.
3. Ovo mi je bila jedna naročita želja, naime da se ona osmehne ujutru kada se probudi. Kao osoba kojoj je potrebna harmonija, živio sam od njenog osmeha.

U zabludi svog srca, činilo mi se prirodnim da moja žena treba da zadovolji te potrebe. Međutim, pošto se moja očekivanja nisu ispunila, bio sam nesrećan u vezi. Odrastajući kao hrišćanin, naučio sam da brak nije nešto što se može napustiti po volji, već je doživotan. Zato sam se pomirio sa ovom situacijom, a da je nisam u sebi prihvatio.

Kada si nesrećan, pokušavaš da zadovoljiš svoje potrebe na druge načine. Tako sam postao zavisn od filmova, interneta i sporta. Što sam bio nezadovoljniji svojom ženom, zavisnosti su postajale jače.

Istovremeno, bio sam veoma aktivan u svojoj crkvenoj zajednici, jer sam od detinjstva želeo da budem pastor. Uključivao sam se gde god sam mogao, ne znajući da su te aktivnosti takođe samo pokušaj da ispunim svrhu svog života. Međutim, nigde nisam nalazio zadovoljstvo. Moj posao lekara na klinici, moje aktivnosti u crkvenoj zajednici, kod kuće sa porodicom - ništa od toga me nije ispunjavalo. Moja očekivanja od moje okoline nisu bila ispunjena. Nisam imao pojma zašto sam bio tako nesrećan, ambiciozan i nemiran.

Dakle, krajem 2002. godine, nakon što sam završio specijalističke studije, došao sam do zaključka da mi je potrebna pauza i odlučio sam da uzmem godinu dana odsustva. Želeo sam da poboljšam svoju porodičnu situaciju kako bi brak mogao da opstane.

Da bi slika naše porodice krajem 2002. godine bila potpunija, treba pomenuti još jedan važan aspekt. U našoj crkvenoj zajednici 1998. godine došlo je do raspada jedne porodice sa šestoro dece. Pojavilo se pitanje šta će biti sa napuštenom decom uzrasta od 7 do 17 godina. Pod Božjim vođstvom, doneli smo brzu odluku da ih primimo u našu

porodicu i postali smo hraniteljski roditelji šestoro dece. Ta situacija je bila naporna, ali za mene veoma ispunjavajuća. Voleo sam decu i provodio mnogo vremena sa njima u raznim zajedničkim aktivnostima.

Ova nova situacija, iako me je obogaćivala, ipak me nije činila srećnim. San o ženi koja bi me usrećila bio je stalno u mojim mislima. Ali pošto nisam želeo da se odrekнем dece, uzeo sam krajem 2002, ovu godinu pauze. Želeo sam da iskoristim sva raspoloživa sredstva da budem srećan u porodici. Odlučio sam da budem odgovorniji prema svojoj ženi, kako bi se ona promenila i kako bismo mogli da nastavimo kao porodica.

Međutim, plan nije uspeo. Posle prvih nekoliko meseci 2003. godine, došao sam do zaključka da ne mogu da promenim svoju ženu. Nakon ideja koje sam imao u to vreme, nisam imao drugog izbora nego da se razvedem i potražim drugu ženu koja bi me usrećila. U svojoj nevolji, bio sam spreman i da se odrekнем usvojene dece, samo da bih konačno bio srećan. Imao sam tada 39 godina i mislio sam da, ako to ne uradim sada, biću nesrećan do kraja života.

Napravio sam novi plan da se razidemo na kraju školske godine. Raskinuo sam ugovor o zakupu kuće u kojoj smo živeli sa decom. Deca, koja su još uvek bila maloletna, bi se uselila kod svoje majke, ja bih se uselio kod moje majke, a moja žena bi takođe mogla da se useli kod svojih roditelja. Dakle, svi bi bili zbrinuti i imali bi gde da borave.

Još pre nego što je plan za razdvajanje u leto 2003. godine nastao, planirali smo put u SAD kako bismo posetili porodicu u kojoj su supružnici bili i bračni savetnici. Put je bio unapred rezervisan i iako je moja odluka o razdvajanju već bila čvrsta, otputovali smo u dogovoreno vreme. Nakon oko trosatnog bračnog savetovanja 1. juna 2003. godine, u kojem sam svoju poziciju odlučno branio i nisam želeo da prihvatim pomirenje, javila mi se misao koja je glasila:

***„Ako budeš pazio na moje zapovesti,
ja ću se pobrinuti za tvoje potrebe.“***

Bila je to neobična misao koja me je u početku obradovala jer mi se pružila perspektiva da mogu da budem srećan. Međutim, kada sam

dalje razmišljao o tome, shvatio sam koji je uslov za zadovoljavanje mojih potreba: „Držite se zapovesti“. Kao hrišćanin, znao sam 10 zapovesti iz detinjstva, a u mom slučaju važila je 7. zapovest, koja je glasila da se brak ne raskida.

U sebi sam se razmišljao da sam bio veran porodici 20 godina, barem fizički, ali nisam bio srećan. A sada treba da ostanem u porodici da bih bio srećan? Nisam ovo razumeo i zato sam prestalo da razmišljam o tome.

„Nedelju dana kasnije sedeli smo sa porodicom bračnih savetnika kako bismo se oprostili. Bilo nas je desetoro u jednoj prostoriji: moja supruga i ja sa troje naše hraniteljske dece uzrasta 14, 16 i 18 godina, kao i porodica savetnika sa njihovo troje dece sličnog uzrasta. Trebalo je da to bude kratak razgovor o vremenu koje smo proveli zajedno.

Tokom tog razgovora, otac porodice mi se obratio i iznenada pitao: „Da li si odlučan...“ Kada sam to čuo, bio sam uveren da me pita da li sam odlučan da se razdvojim od porodice, jer sam to do tada jasno komunicirao. Ne čekajući kraj pitanja, glasno i jasno sam odgovorio: „Da“.

Međutim, njegovo pitanje je zapravo bilo postavljeno suprotno: „Da li si odlučan da ostaneš sa svojom porodicom?“ Moj glasni i jasni „da“ nije mogao da se ne čuje. Deca, kao i ja, bili su iznenađeni, jer su znali da sam bio odlučan za razdvajanje, a ne za ostanak. Našao sam se u neprijatnoj situaciji iz koje mi je trebalo rešenje. Rekao sam „da“ nečemu što zapravo nisam mislio.“

Imao sam samo izbor da odmah povučem „da“, ili da ga prihvatim. Ne znam šta me je navelo da podržim „da“ za ostanak sa porodicom, ali sam to učinio u sebi. U tom trenutku, Božje obećanje se ispunilo da će moje potrebe biti zadovoljene, ako ostanem sa porodicom.

Ne mogu da objasnim kako se to dogodilo, ali moja velika želja da budem voljen od strane žene je nestala. Moje opsesije i moj nemir su odmah prestali. Stekao sam unutrašnji mir koji me od tada nije napustio. Sve zavisnosti koje su me pratile u mojoj nesreći i protiv kojih sam se do tada bezuspešno borio, nestale su. Do danas, više od 20 godina kasnije, nisu se ponovo pojavile.

Iskustvo je bilo toliko snažno da ga zapravo ne mogu u potpunosti opisati. Moj čitav unutrašnji život se promenio, kao da sam bio oslo-

bođen iz unutrašnjeg zatvora. I moje telo je na to reagovalo: izlečen sam od dugogodišnjih bolova u leđima. Moja migrena, koju sam imao od 15. godine, od tada je nestala.“

Ovo iskustvo smatram razmenom života. Odustao sam od svog starog života, koga je karakterisalo pogrešno shvatanje da me neka druga osoba mora usrećiti, i primio sam u svoje srce Novi Život koji je Bog stvorio u svom Sinu. To me je povezalo sa Izvorom ljubavi i mira i tako su moje potrebe mogle da budu zadovoljene.

U vremenu pre ovog iskustva, ponekad sam imao velike sumnje u vezi sa tim da li Bog zaista postoji ili ne. Nisam mogao da Ga shvatim i ponekad sam se pitao gde je On. Međutim, ovo iskustvo mi je bilo jasan pokazatelj da On postoji i da je On Izvor sve sreće.

Da bi uklonio moje sumnje jednom zauvek, On mi je u sada već 20 godina dugom iskustvu u praksi, dao i nepobitne dokaze Svog postojanja. Čovekova duhovna želja za ljubavlju, slobodom, pravdom, bezbednošću itd, može biti zadovoljena samo sa Njim i od Njega. Ispunjenje naših duhovnih potreba svakako se ne dešava preko, ili kroz druge ljude, ili bilo gde u prirodi. Nemoguće je da imamo očigledne potrebe, za koje ne postoji način i izvor iz kojeg se one mogu zadovoljiti. Bog je uredio tako da samo On može da ispuni duhovne potrebe čoveka.

19.

Šta donosi novi život?

Iako sam oduvek bio sumnjičav, sada sam bio u poziciji da verujem. Nisam mogao da objasnim činjenicu da su sve moje duhovne potrebe zadovoljene odjednom, samo kroz Božje delo. Kao Njegovo dete, sada sam počeo da istražujem ovaj odnos i da živim od njega. Danas proglašavam ovaj 7. jun 2003. godine svojim ulaskom u novi život. To je bio početak prve, delimične smrti mog ega, moje greške u stavu, „Ja sam Bog“ i njene zamene istinom „Ja sam Božje dete“.

Od 7. juna 2003. godine učim da primenjujem u praksi Božju ljubav, kojoj sada imam pristup. Iako svako ima sposobnost da voli, svakom nedostaje ljubav, koju ne može sam da proizvede. Na fizičkom nivou, svi lako možemo da shvatimo da svako ima sposobnost da diše, ali kiseonik mora da dobije iz izvora izvan sebe. Isto je i sa duhovnim potrebama, za koje koristimo zajednički termin „ljubav“. Iz sada uspostavljene povezanosti s Bogom, učim da Božju ljubav prenosim dalje- čak i prema ljudima koji mi ne deluju da su vredni ljubavi. Ovaj zajednički put sa mojim Nebeskim Ocem je oslobađajući proces. Međutim, ono što ga otežava jeste kontinuirano postojanje ostataka greške u meni. Moja preostala greška prvo mora postati za mene prepoznatljiva kroz teškoće, kako bih potom mogao da zamenim uzrok - samoobmanu - istinom o sebi. Ovo je hrišćanska bitka vere, jer bez moje spoznaje o sebi, gde još uvek obmanjujem sebe i gde istina još uvek mora da zameni laž, ne mogu postati potpuno slobodan.

Ovaj zajednički put sa mojim Nebeskim Ocem je oslobađajući proces. Međutim, ono što ga otežava jeste kontinuirano postojanje ostataka greške u meni. Moja preostala greška prvo mora postati za mene prepoznatljiva kroz teškoće, kako bih potom mogao da zamenim uzrok - samoobmanu - istinom o sebi. Ovo je hrišćanska bitka vere, jer bez moje spoznaje o sebi, gde još uvek obmanjujem sebe i gde istina još uvek mora da zameni laž, ne mogu postati potpuno slobodan.

U ovom trenutku, nešto nedostaje u konvencionalnom hrišćanskom shvatanju spasenja. Zbog čovekovog nepoznavanja funkcija svog duha, samokontrole, urođene greške, hrišćani su u suštini podeljeni u dve grupe. Ova podela se može videti i u drugim religijama i ideologijama. Površno, volimo da ovo izrazimo kao „konzervativno“ i „liberalno“. U krajnjoj liniji, međutim, nije bitno na kom kraju linije stojite, da li na krajnjoj desnici ili krajnjoj levici ili čak u umerenom centru, vi ste samo na istoj liniji. Ne prepoznajete samoobmanu koja jednu osobu vodi u jednom pravcu, a drugu u drugom. Ali, to je i dalje ista samoobmana u kojoj svako nesvesno (a kod nekih i svesno), traži svoje. I sve dok neko misli da može nešto da učini za sebe, krši zakon ljubavi. Jer nijedno stvorenje ne može ništa da učini za sebe. Dakle, ni čovek ne može. Ali zbog greške u svom srcu, on je uveren da nešto čini za sebe.

Isus je došao da prikuca lažno „Ja sam Bog“ na krst i da stvori novo stvorenje, novi život koji ponovo funkcioniše u zakonu ljubavi. Život koji je nesebičan, baš kao što su Bog i sva Njegova tvorevina.

Rođen sam sa idejom „Ja sam Bog“. Sve što sam radio do 7. juna 2003. godine, proizašlo je iz sebičnosti. Sve sam radio za sebe, a to je van zakona. Iako sam i ja učinio mnogo spoljašnjih dobrih dela u 39 godina pre toga, motivacija je i dalje bila pogrešna. Uvek se radilo o meni, čak i ako je nešto od toga izgledalo kao da je nesebično. Kada sam doneo odluku 7. juna 2003. godine, došlo je do razmene. Moj prethodni život je otišao na krst, a ja sam dobio novi život, život Isusa. To je kod mene utrlo put da delujem iz motivacije ljubavi.

Važno je razumeti: Iz greške može proizaći samo sebičnost. Iz istine može proizaći samo ljubav. Zakon prirode to jasno pokazuje. Luka 6:44-45 to opisuju veoma jednostavno: „Svako se drvo poznaje

po svom plodu. Jer se ne беру smokve sa trnja, niti grožđe sa žbunja. Dobar čovek iz dobre riznice srca svog iznosi dobre stvari, a zao čovek iz zle riznice srca svog iznosi zle stvari..“

Kroz razmenu na krstu, doživeo sam oproštaj za proteklih 39 godina. Oproštaj se može dogoditi samo ako se istovremeno ukloni razlog za greh, sebični čin. To je greška u srcu - ili kako je Isus naziva, zlo blago srca. Oproštaj se stoga može postići samo zamenom starog života novim životom. Oproštaj pojedinačnih dela bez uklanjanja razloga za njih ne bi bio kompatibilan sa Božjom pravdom. Zato je sistem žrtvovanja korišćen u Starom zavetu, što jasno stavlja do znanja: Samo kroz razmenu života, izvora dela, postoji opravdanje i pravda.

Nadam se da je razumljivo da je ovde pomenuta razmena života, duhovni čin vere i da se on u početku ne odvija u fizičkoj stvarnosti. Isus je stvorio novi život, on je stvaran, ali će ga svaka osoba primiti spolja i na vidljiv način tek po Njegovom povratku. Tek tada ćemo biti potpuno transformisani u stvarnost novog života. Tada ćemo zapravo postati novo stvorenje. Do tada, živimo u veri u novi život i to se može preneti u naše živote samo kroz veru.

Šta ova razmena vere konkretno znači? Veri je potrebna suština, duhu su potrebne jasne informacije koje će ga voditi. Potrebna su dva unutrašnja stava:

1. Čista savest što se tiče prošlosti. Moram verovati da u novom životu nikada nisam zgrešio, niti pravio greške. Ako sam ubio u starom životu, prekršio bračni zavet, lagao, ili uradio šta god, više to sada neću raditi. Isus je preuzeo vlast. Staro više nije moje, sada pripada Hristu. On će o tome odlučiti na sudu. Ovo je oproštaj sa Božje strane. Ako neko nastavi da misli o krivici, onda još uvek ne veruje u potpunosti u zamenu života. Tada i dalje vidi svoj stari život kao svoj i drži se prošlih dela kao da su još uvek njegova. Tada nije sve predao Hristu.
2. Moja prošlost sada pripada Isusu. Niko me u prošlosti nije povredio, to je informacija koju moram da prihvatim i u koju moram da u sebi verujem, kako više ne bih sebe doživljavao

kao žrtvu drugih. Bez obzira šta sam doživeo i šta su mi drugi učinili, kroz razmenu to više nije moje i više se ne odnosi na mene lično. Ovo je oprostaj sa moje strane. Ako mi neko još uvek nešto duguje, ako mislim da me je neka osoba povredila u prošlosti, onda još uvek nisam u novom Isusovom životu po veri.

Zamena starog života novim životom Isusa rešava sve ljudske probleme, koji se mogu sumirati u dve kategorije: samooptuživanje i optuživanje drugih. Osoba sebe ili smatra žrtvom sopstvenih dela ili žrtvom dela drugih. Oba stava su pogrešna, oba proizilaze iz samoobmane i vode čoveka ka tome da bude svoj neprijatelj i da time uništi samog sebe.

7. jun 2003. je davno prošao i ja sam krenuo dalje u veri. Ostatak onoga, „Ja sam Bog“, sada mora da popušta korak po korak svakoga dana. Svakoga dana ispitujem sebe u odnosu na protekli dan, o tome iz kog izvora sam živio. Obično ovo ispitivanje radim u prirodi zajedno sa svojim Nebeskim Ocem, koji mi mora pomoći da tačno prepoznam gde je bila samoobmana, kako bi se mogla zameniti istinom. Dakle, testiram svoje misli svojim postupcima, a svoju motivaciju svojim mislima i odgovarajućim korenom, laži ili istinom o sebi, svojom motivacijom. Moram tačno da otkrijem gde sam sebe prevario, kako

bih mogao da zamenim obmanu istinom upravo u ovom trenutku. Moram svesno da vidim gde se igram Boga. Moram da prepoznam kako mogu da živim novi život, znajući da sam dete Svevišnjeg. Kao Njegovo dete, ne treba mi niko da mi služi, da mi bilo šta ispunjava ili da zadovoljava bilo kakvu potrebu. Mogu samo sâm da zadovoljim svoje potrebe uzimajući od Boga i prenoseći tu ljubav dalje.

Sledeća ilustracija prikazuje put osobe koja, u borbi vere, izlazi iz ropstva laži u potpunu slobodu istine. Svako mora lično da prođe ovim putem, zbog čega sam koristio svoju fotografiju. Nadam se da ću jednog dana u potpunosti apsorbovati novi život u svoj duh kroz veru. Tada nijedan čin mog bližnjeg neće moći da me natera da primoravam druge da čine dobro. Takvo dete mog Nebeskog Oca želim da budem, voleći sve i ne praktikujući više nikakav oblik prisile. To je cilj oslobođenja.

Sada sam još uvek na putu ka ovom cilju, kome ne težim svojim delima, već verom. Moja dela su samo spoljašnji dokaz mog unutrašnjeg stava. Međutim, moja dobra dela mogu proizaći iz pogrešne motivacije, baš kao i loša. Zato ovo ne mogu da postignem bez pomoći mog Nebeskog Oca, koji mi pomaže kroz svoj Sveti Duh. Korak po korak, sve manje verujem ljudima, sve dok jednog dana ne budem potpuno verovao Bogu. U ovom stanju, više neću obmanjivati sebe i zakon će biti zapisan u mom srcu. A sve se to dešava kroz unutrašnji proces vere i saradnje između mene i Boga, jer Bog nikoga ne kontroliše, niti prisiljava. Samo sâmli možemo polagati svoje poverenje u Boga. Stoga je spasenje moguće samo u saradnji između Boga i čoveka.

Ukratko, postoje samo dva identiteta iz kojih nastaju misli, naime, ili laž „Ja sam Bog“, ili istina „Ja sam Božje dete“. Pošto misli nastaju nesvesno, ja mogu da proverim iz kog identiteta one dolaze tek kada mi misli postanu svesne. Stoga mogu iz svojih svesnih misli da prepoznam da li grešim ili ne. I tek tada imam izbor da li ću nastaviti da „hranim“ svoje misli, ili ne. Ako shvatim da misli dolaze iz samoobmane, mogu da preduzem korake da prestanem da imam takve misli. Koren nije uvek odmah prepoznatljiv, čak i ako već znam da te misli dolaze iz laži. Ponekad mogu da mi budu potrebni dani da otkrijem konkretnu nesvesnu laž. I tek kada je zamenim istinom, oslobođen sam problema.

Dakle, to nije lak posao koji treba da obavljamo u nama samima, ali to je jedna oslobađajuća aktivnost. Ne želim da ostanem u svojoj zabludi, koja mi otežava život, samo zato što mi drugi čine nešto loše ili mi uskraćuju ono što je dobro. Nije moja krivica što sam nasledio grešku, ali milošću Božjom mogu nešto da učinim da me ova laž ne bi više mučila.

Evo nekoliko konkretnih primera odakle dolaze određene misli:

Misli prinude – uvek potiču od laži. Misli o prisili su uvek pogrešne. Ako želite nekoga da prisiljavate, ili ako ste ljuti na nekoga, onda niste u pravu. Ako se naljutite na nekoga, uništavate sebe. Ako više ne kontrolišete sopstvene misli i delujete emocionalno, onda ste podložni prisili. Uložite svestan napor da podsetite sebe da niste u pravu kada imate kompulzivnu misao, bez obzira na to koliko ste zapravo u pravu u vezi sa tim, bez obzira na to koliko je druga osoba pogrešila. Prisila je uvek rezultat samoobmane.

Misli straha – uvek su pogrešne. Čim osetite strah, treba da se zapitate: „Čekaj, gde grešim? Da li se opet igram Boga?“ Strah nastaje pokušajem da se izbegne nešto negativno što nije pod mojom kontrolom ili upravljanjem. Svako ima svoju definisanu sferu delovanja koju ne može da pređe. To je lakše prepoznati na fizičkom nivou. Niko ne pokušava da prođe kroz betonski zid, već koristi otvorena vrata da uđe ili da izađe iz sobe. U fizičkom svetu pokušavate da ostanete unutar granica koje ne možete da pređete. U grešci uma, međutim, ne vidim svoj duhovni okvir. Zato pokušavam nemoguće, naime da kontrolišem nešto što ne mogu da kontrolišem. Ovo se odnosi na život moje majke, mog supružnika, moje dece, pa čak i na moj sopstveni život. Međutim, ova kontrola nije u okviru naših mogućnosti. Zato je bolje da i ne pokušavam. Strah nam pomaže da vidimo grešku i da potražimo njen koren. Kada se ona pronade i zameni istinom, strah nestaje.

Pritisak – u telu je rezultat samoobmane. Telo odmah reaguje na negativnu nesvesnu misao i ukazuje na grešku. Tada bi trebalo da sebi damo odgovor na pitanje šta je dovelo do pogrešne misli kako više ne bismo išli za njom, već da bismo umesto toga mislili istinu.

Misli o krivici – su veoma štetne. Misli o krivici nastaju iz pogrešnog shvatanja da smo imali drugi izbor kada smo pogrešno postupili. One nastaju zato što su posledice ovog čina negativne, a ne nužno zato što nam je žao zbog tog čina. Greška sugerise da smo doživeli gubitak kao rezultat naših postupaka. A pošto nismo sposobni da izgubimo, stoga moramo da optužimo sebe. Ako sam bog, onda mogu i da osudim, i sebe i druge. Misli o krivici ne mogu se pojaviti kod stvorenja, jer stvorenja ne mogu da izriču sud sebi (ili drugima), niti možete pretrpeti bilo kakav lični gubitak ako sebe vidite kao Božje dete.

Usamljenost – je pogrešan zaključak. Kako se ikada mogu osećati usamljeno, svestan toga da sam Božje dete? Misao: „Sasvim sam sam!“, ili „svi moji rođaci su umrli ili žive negde drugde“, ili „sâm odgajam svoje dete“, ili „nemam nikoga da mi pomogne“, ne može biti tačna. Ove misli stvaraju loš osećaj i štete vašem telu. Misli o usamljenosti nastaju iz pogrešnog shvatanja da „drugi moraju biti tu za mene“. Telo i um treba da nam pomognu da prestanemo da verujemo u ove misli, jer nisu istinite. Nikada ne možemo biti sami; Bog je uvek prisutan i zašto bih se smatrao usamljenim ako imam svest o Njegovom prisustvu?

Odbacivanje – vodi do jakih misli o samouništenju. Ako smatramo da smo bog, zahtevamo obožavanje, i ako nam je to uskraćeno, ne možemo to prihvatiti. Doživljavamo kao lični gubitak situaciju kada nas drugi ne hvale, ne cene ili ne priznaju. Ali, ko sam ja da ovo zahtevam od svojih bližnjih?

Kada roditelji odbace svoju decu, deca to doživljavaju kao veliku traumu. To vodi pogođenu decu veoma teškim, bolnim putem, sa mnogim problemima i bolestima tokom celog života. Bez Božje milosti i spoznaje istine da mi moji roditelji i drugi ljudi ništa ne duguju, osuđen sam da uništavam sebe korak po korak. Stoga bi trebalo da znamo istinu o sebi i da vidimo da su svi naši lični zahtevi prema drugima neopravdani. Samo istina nas može sprečiti da uništimo sebe samo zato što su naši roditelji pravili (ponekad velike) greške.

Misli o beznađu – su pogrešne. One proizilaze iz pogrešnog shvatanja da mogu da predvidim budućnost. One nastaju zato što, ako sam bog, znam šta će proizići iz neke situacije. Ali, da li ja to zaista znam?

Pomisao da nema izlaza mnoge ljude vodi ka depresiji i samouništenju, čak i samoubistvu. A onda, uz pomoć i spoznaju, moramo postati svesni da sve što vodi ka samouništenju, što pokreće negativnu emociju, svakako ne može odgovarati istini. Čak i ako ne možemo odmah da vidimo gde sami sebe obmanjujemo, trebalo bi da prestanemo da gajimo misao da nema izlaza. Naš Nebeski Otac nam može pomoći u tome ako ga zamolimo za pomoć da ispravi naše mišljenje. Bog ne može da razmišlja umesto mene, ali mi može dati odgovarajuće informacije koje će me osloboditi ako ih prihvatim.

Nesporno je da određene okolnosti izazivaju u nama negativne reakcije. S druge strane, druge okolnosti izazivaju radosne reakcije. Pa kako onda da znamo da li ova radost i dobar osećaj dolaze iz istine ili iz laži? Svakako, čak i u zabludi našeg srca, uvek osećamo radost kada nešto procenimo kao lični dobitak. Ova reakcija u tom trenutku ne šteti telu. Tek kada izgubimo ovaj dobitak, nastaje šteta u telu.

To znači da ne možemo da budemo sigurni da smo u istini kada imamo pozitivne emocije, jer sve što naše pogrešno mišljenje vidi kao dobitak, pokreće dobar električni impuls koji je prikladan za telo i stoga stvara prijatan osećaj. Međutim, ako su okolnosti loše i

ne zadovoljavaju naše potrebe, a mi se i dalje osećamo dobro jer se ne oslanjamo na okolnosti, već na našeg Nebeskog Oca, možemo biti sigurni da ova reakcija dolazi od istine.

Borba se odvija u našem razmišljanju – kako to mogu da prevaziđem?		
POGREŠNE MISLI: ▶ O prinudi ▶ O strahu ▶ O pritisku ▶ O krivici ▶ O napuštanju ▶ O usamljenosti ▶ O beznađežnosti	SVEST SA KOG IZVORA DOLAZI MOJA MISAO? IZBOR DA SE NEŠTO PROMENI SAMO TAKO ŠTO SE ZNA ISTINA	ISPRAVNE MISLI: ▶ Da mogu slobodno da se krećem ▶ Koje meni ostavljaju odluku ▶ O nadi ▶ Koje su realne ▶ Koje te čine mudrim
 JA SAM BOG	PODSVEST/SRCE POREKLO MISLI	 ISTINA JA SAM BOŽIJE DETE

Naš Spasitelj, Isus Hrist, u teškim okolnostima svog života — pri neprijateljstvima, lažnim optužbama, pokušajima ubistva, ismevanju, dok je bio bičevan i potom prikovan za krst — nije imao nijednu negativnu reakciju u svojim mislima. Time se ni iznutra nije opirao svom nanetom zlu, znajući da to čini njegovom nebeskom Ocu, koji će suditi nepravdi. Stoga je i u svim tim teškim situacijama imao isključivo pozitivna osećanja. Svojim razmišljanjem nikada sebi nije prouzrokovao loš osećaj. Takav način razmišljanja bi mi veoma odgovarao. Težim ka njemu i nadam se da i vi isto.

Međutim, naš istinski identitet takođe rađa određene negativne emocije, zbog čega, na primer, moramo povremeno da plaćemo. To vidimo i u Isusovom životu. Kako možemo razlikovati istinski negativno od pogrešno negativnog?

I ovde nam je potreban jasan standard da bismo mogli da razlikujemo laži od istine. S obzirom da naše reakcije počinju u podsvesti, možemo koristiti krajnji efekat da bismo utvrdili da li reakcija dolazi od istine, ili od greške. Važi sledeće pravilo: sve što mi oduzima kon-

trolu dolazi od samoobmane. Sve što je negativno i ne oduzima mi kontrolu može doći od istine.

Takođe moram da proverim i svoju motivaciju: Da li se radi o meni ili o mom Nebeskom Ocu? Mi takođe možemo da opažamo i da osetimo negativnost u nesebičnosti, ali da li ona nastaje iz istinskog saosećanja prema Bogu, čije se stvaranje uništava? Međutim, ako se radi o meni i ja padnem u samosažaljenje, onda se to svakako uvek radi iz greške, jer nas to uništava. Razlika nije uvek odmah prepoznatljiva, ali vremenom ćete se izvežbati u samospoznaji i moći ćete sve bolje da razlikujete da li ka nečemu stremite za sebe, iz greške, ili za Nebeskog Oca i Njegovo stvaranje, odnosno da razmišljate iz istine.

U istini, možemo prihvatiti učinjenu nepravdu, nasilje, oduzimanje naše imovine, naše dece itd., pa čak i osećati saosećanje prema počinocima, kao što je naš Spasitelj rekao: „Oče, oprosti im, jer ne znaju šta čine“. (Luka 23:34). Ovakav stav zahteva postizanje savršenstva u istini. Verujem u to i želim da jednog dana budem u stanju da to živim.

Sa ispravnim identitetom kao deteta Božijeg mogu u potpunosti da promenim svoje razmišljanje – i vremenom da rešim sve probleme. Smatram da je dobro što se sve može svesti na jednu jedinu tačku, a to je ono gde čovek počinje: njegov identitet. To je presudna tačka u životu čoveka.

Na kraju, ono što je najvažnije jeste da se ta tačka razume i da se iz uverenja odlučimo da napustimo stari život sa lažnim identitetom i zamenimo ga novim, od Boga rođenim životom. Niko ne može biti primoran u svom duhu da nešto učini; svako to može samo kroz veru, slobodno želeći i ostvariti. I to je dobro, jer nas je naš Stvoritelj stvorio za samoupravljanje.

Imamo samo jedan izbor, naime, da napustimo stari život. Međutim, ne bi trebalo da sledimo primer religija i ideologija koje žele da reformišu i da poboljšaju stari život. Nije rešenje pridavati važnost spoljašnjem izgledu kada problem leži u samom ljudskom biću. Osoba će prihvatiti novi život samo ako je sita agonije starog života; kada je uverena da više ne može ništa da učini sa svojim starim životom. Potreban nam je novi život u našem najdubljem biću, koji se može

postići samo kroz veru. Pošto se čovekova potreba nalazi u njemu samom, ona se može rešiti i otkloniti samo tamo. Spoljašnje promene su potpuno neadekvatne. Pranje flaše spolja kada je prljavština unutra, nije mudro i neće očistiti flašu.

Kriza poslednjih vremena, za koju sam uveren da je već počela, podeliće čovečanstvo na dve klase. Ne na bogate i siromašne, ne na važne ili beznačajne, ova podela već postoji. Čovečanstvo će biti podeljeno na slobodne i zarobljene. Sukob u ovom svetu je oko slobode. Tamo gde se koristi prisila, gde se duh pojedinca ne shvata ozbiljno, ljubav nije prisutna. Biblija to veoma jasno kaže u 2. Korinćanima 3:17: „Jer Gospod je Duh, a gde je Duh Gospodnji, onde je sloboda.“

Odlučio sam da postanem potpuno slobodan iznutra i da živim iz duha Božjeg. Ako sâm imaš slobodu, moći ćeš je dati svima i nećeš pokušavati da ograničavaš, da nekog posmatraš sa visine, ili da bilo kome naređuješ. To je jasan dokaz da živiš u istini. Gde je ljubav, tamo je sloboda. Strah se tamo više ne može javiti; iskorenjen je. Kao rezultat toga, ponašanje takve osobe više ne može biti pod uticajem drugih ljudi. Bez obzira na teškoće koje mu se nađu na putu, on ostaje veran principu ljubavi.

Suočićemo se sa nedaćama i tada će svako vidljivo pokazati šta nosi u sebi. Slobodan čovek će to dokazati tako što će mirno i pun poverenja u Boga činiti ono što po svojoj savesti smatra ispravnim, a ne ono što mu neko želi nametnuti. Onaj koji živi u laži, suprotstavljajući se prisili prisilom, nasilju nasiljem, nepravdi nepravdom, lažima lažju i prevari prevarom. Time čovek dokazuje zabludu sopstvenog srca. Prisilu možemo pobediti samo slobodom. Zlo se može pobediti samo dobrim. Laž se može ugasiti samo istinom.

Na kraju će se dve grupe veoma jasno razlikovati. Biće očigledno kakav je čiji duh. Uskoro ćemo doći do tačke u kojoj će svaki čovek morati konačno da se odluči. Još uvek svako ima izbor: da postane slobodan ili da ostane zarobljen u svom urođenom mrtvom životu. Šta vi birate danas?

